

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed_McBain-Pred zraky čtyřiceti milionu.PDB

PDB Name: Pred zraky čtyřiceti milionu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.12.2001
Modification Date: 28.12.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Před zraky čtyřiceti milionů

Ed McBain

KAPITOLA 1

Když se v onu středu Miles Wallner vrátil z oběda, seděl v místnosti pro hosty před jeho kanceláří jakýsi muž. Wallner ho přelétl pohledem a pak se tázavě zadíval na svou sekretářku. Dívka sotva znatelně pokrčila rameny a vrátila se k psacímu stroji. Když vešel do své pracovny, spojil se s ní telefonem.

"Kdo to tam sedí?" zeptal se.

"Nevím, pane," odpověděla sekretářka.

"Jak to, že nevíte?"

"Nepředstavil se, pane."

"A ptala jste se?"

"Ptala."

"Co vám řekl?"

"Pane, sedí vedle mě," zašeptala sekretářka, "nerada bych..."

"Co je to s vámi?" trval na svém Wallner, "to je moje kancelář, a ne jeho. Co vám odpověděl, když jste se zeptala na jméno?"

"Řekl, že mám jít...no, víte kam, pane."

"Cože?"

"Ano, pane."

"Jdu tam!" vyskočil Wallner.

Neobjevil se však hned. Jeho pozornost upoutal dopis, ležící na stole. Sekretářka přinesla došlou poštu chvíli předtím, než přišel. Rozlepil obálku a rychle přelétl očima list papíru. Spokojeně se usmál, protože to byla velká objednávka od maloobchodního odběratele ze středního západu, jehož si Wallner posledního půl roku přál získat jako svého klienta. Společnost, v jejímž čele stál Wallner, nebyla velká, ale neustále se rozvíjela. Byla specializována na výrobu komponentů k audiovizuální technice. Její výrobní závod ležel na druhém břehu řeky Harp v sousedním státě a hospodářská a administrativní oddělení se nacházela zde, na Sheffert Street. V administrativním sektoru pracovalo čtrnáct lidí. Deset mužů a čtyři ženy. Ve výrobě 206 lidí. Wallner doufal, že se počet zaměstnanců v obou částech zdvojnásobí a další rok ztrojnásobí. Velká objednávka od obchodníka ze středního západu naplňovala jeho očekávání a potěšila ho.

V tom si ale vzpomněl na muže v sekretariátu a úsměv z tváře se mu vytratil. Povzdechl si a vydal se ke dveřím a dále chodbou až do přijímací kanceláře.

Muž seděl na téže místě. Na první na pohled vypadal tento svalnatý člověk s bledou tváří a hluboko posazenými hnědými očima ne víc než na dvaadvacet, třiadvacet let. Byl hladce oholený a dobře oblečený. Pod rozepnutým šedým pláštěm byl vidět tmavošedý oblek. Na hlavě měl posazený plstěný klobouk téže barvy. Seděl se zkříženými rukama a pohodlně nataženými nohama. Wallner vešel a postavil se nad něj.

"Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se.

"Ne."

"Koho hledáte?"

"To není vaše věc," odpověděl muž.

"Promiňte," řekl Wallner, "ale to je moje věc. Jsem majitel této Společnosti."

"Co?" Přelétl očima sekretariát a usmál se: "Máte hezké kanceláře." Sekretářka za strojem přestala psát a pozorovala, co se bude dít. Wallner cítil její pohled za svými zády.

"Jestliže mi nechcete říci, co tu chcete, obávám se, že vás budu muset požádat, abyste odešel."

Muž se stále ještě usmíval: "Nehodlám vám nic vyprávět a odejít se také nechystám."

Wallner na krátký okamžik ztratil řeč. Podíval se na sekretářku a pak se znova otočil k muži.

"V tom případě," řekl, "budu muset zavolat policii."

"Zavolejte, ale upozorňuji vás, že toho budete litovat."

"Uvidíme," zapochyboval Wallner.

"Slečno de Santo, spojte mě s policií, prosím."

Muž vstal ze sedačky. Ukázalo se, že je vyšší, než se zdálo, když seděl. Něco kolem šesti stop a dvou tří palců, s širokými rameny a obrovskými rukama. Přistoupil ke stolu a stále ještě s úsměvem pronesl: "Slečno de Santo, na vašem místě bych se toho sluchátka ani nedotkl."

Sekretářka si olízla rty a podívala se na Wallnera.

"Zavolejte policii," přikázal Wallner.

"Zlato, jestli se dotkneš toho telefonu, zlámu ti ruce, přísahám."

Dívka zaváhala. Znovu upřela pohled na Wallnera, ten se zamračil a zavrčel:

"Jak myslíte..."

Beze slova vyšel ze dveří a zamířil k výtahu. Vztekly to v něm vřelo. Nejprve chtěl policii zavolat z telefonního automatu, ale pak se rozhodl, že najde na ulici strážníka a sám ho přivede nahoru.

Byly dvě hodiny odpoledne, ulice byly plné lidí. Wallner spatřil policistu na rohu Sheffield Street a 7. ulice, jak řídí dopravu. Vstoupil do křižovatky a oslovil ho:

"Promiňte, já..."

"Počkejte chvíli, pane," zareagoval policista. Zapískal na píšťalku a rukou pokynul přijíždějícím automobilům. Pak se otočil k Wallnerovi a zeptal se:

"Co se stalo?"

"V mé kanceláři je muž a nechce říct, co chce."

"Ano?" zabručel strážník.

"Vyhrožuje mně i mé sekretářce a nechce odejít."

Strážník si Wallnera se zájmem prohlížel, jako by zvažoval, dá-li se mu věřit.

"Chtěl bych, abyste šel se mnou a pomohl mi ho vyhodit."

"Ach tak..."

"Ano."

"A kdo bude řídit dopravu?"

"Ten člověk nám vyhrožuje," trval na svém Wallner, "to je důležitější, než..."

"Toto je jedna z nejrušnějších křižovatek v této části města a vy chcete, abych ji opustil?"

"Copak vy nemusíte..."

"Přestaňte mi tady vykládat nesmysly," přerušil ho strážník a zapískal na píšťalku.

Pak zvedl ruku, otočil se a dal znamení autům zprava.

"Jaké máte číslo odznaku?" zeptal se Wallner.

"Neztrácejte čas stížnostmi," odpověděl strážník, "toto je mé stanoviště a já ho nemám právo opustit. Jestli potřebujete pomoc, zavolejte si na policii telefonem."

"Děkuji," řekl Wallner dotčeně. "Za takovou radu vám pěkně děkuji."

"To nestálo za řeč," odpověděl vesele strážník a dál se věnoval své práci.

Wallner se vrátil na chodník. Zrovna se chystal vejít do obchodu s cigaretami na rohu, když najednou spatřil dalšího policistu. Stále ještě

vzteky bez sebe k němu rychle přistoupil a vyštěkl:

"V mé firmě sedí muž, který odmítá odejít a vyhrožuje mým zaměstnancům. Co mi zatraceně navrhuje, abych s ním udělal?" Policista se z Wallnerovi sprchy vzpamatoval až za chvíli. Byl mladý a u policie nesloužil dlouho. Zamrkal a zeptal se:

"Kde sídlí vaše společnost, pane? Jdu s vámi."

"Tudy," řekl Wallner a vykročil k budově.

Policista se představil jako Ronnie Fairchild. Byl rychlý a rozhodný, dokud nevešli do foyeru. Zde se objevily první náznaky nejistoty.

"Je ten člověk ozbrojený?" zeptal se.

"Nemyslím," odpověděl Wallner.

"Protože jestli je ozbrojený, musím zavolat ještě jednoho policistu na pomoc,"

"Myslím, že to zvládnete," řekl Wallner.

"Myslíte?" ujistil se nedůvěřivě Fairchild.

Ale to už ho Wallner cpal do výtahu. Vystoupili v desátém patře, kde Fairchild znova znervózněl.

"Možná jsem měl toto hlášení zapsat..."

"Koneckonců, než mé ohlášení zaregistrujete, může ten člověk tady někoho zabít," rozváděl dál svou teorii Wallner.

"Ano, asi máte pravdu," pronesl nejistě Fairchild a uvažoval o tom, že když nezaregistruje ohlášení a nepožádá o pomoc, může tím zabitým být právě on. Zpomalil u Wallnerovy kanceláře.

"Tady je, ano?"

"Tady."

"OK. Jdeme."

Vešli do sekretariátu.

Wallner přistoupil k muži, který stále seděl na sedačce a ukázal:

"To je on."

Fairchild se narovnal a přistoupil k němu.

"Tak co se tu děje?"

"Nic."

"Tento muž tvrdí, že odmítáte opustit jeho kancelář."

"To je pravda. Přišel jsem sem, abych se viděl se slečnou."

"Ach, tak je to," řekl Fairchild připravený odejít, když se věc týká romantické lásky "Jestli se věci mají tak..."

"S jakou slečnou?" přerušil ho Wallner.

"Se Cindy."

"Zavolejte sem Cindy," řekl sekretářce, která se okamžitě zvedla a spěchala na chodbu. "Proč jste mi neřekl, že jste přítel Cindy?"

"Neptal jste se mě," odpověděl muž.

"Poslyšte, jestli jde o soukromé záležitosti...", začal Fairchild.

"Ne, počkejte chvíli," poprosil Wallner, položil mu ruku na rameno, "Cindy tu bude za minutku."

"To je dobře," řekl muž, "právě ji bych rád viděl."

"Kdo jste?" zeptal se Wallner.

"A vy jste kdo?"

"Já jsem Miles Wallner. Poslyšte, mladý muži..."

"Rád jsem vás poznal, pane Wallnere," přerušil ho mladík a znova se usmál.

"Jak se jmenujete?"

"Nemám náladu vám nic vykládat."

"Seržante, zeptejte se ho, jak se jmenuje."

"Smím znát vaše jméno, pane?" dotázal se Fairchild.

V tu chvíli se vrátila slečna de Santo, za kterou kráčela vysoká blondýnka v modrých šatech a lodičkách s vysokými podpatky. Zastavila se u sekretářčina stolu a zeptala se:

"Volal jste mě, pane Wallnere?"

"Ano, Cindy, přišel za vámi přítel."

Cindy se rozhlédla po místnosti.

Tato dvaadvacetiletá žena s velkým poprsím, širokými boky a velikýma očima stejné barvy, jako její šaty, byla překvapivě krásná.

Pozorně se zadívala na Fairchilda a pak na muže v šedém. S překvapením ve tváři se otočila zpět k Wallnerovi:

"Můj přítel?" zeptala se pro jistotu znova.
"Tento muž tvrdí, že přišel za vámi."
"Za mnou?"
"A že je váš přítel."
Cindy si muže ještě jednou prohlédla a pokrčila rameny:
"Já ho neznám," řekla.
"Ne?" zeptal se nezvaný host.
"Ne."
"To je špatné."
"Poslyšte, co to má znamenat?" ozval se Fairchild.
"Ty mě přece znáš, baby," zabroukal neznámý.
Chladně na něho pohlédla a poznamenala:
"O tom velmi pochybuji."
Otočila se a kráčela pryč.
Muž rychle vyskočil ze sedačky a popadl ji za ruku,
"Minutku," sykl.
"Pusťte mě!"
"Lásko moje, nikdy tě neopustím."
"Nechte slečnu na pokoji," konal dál svou povinnost Fairchild.
"Jediné, co nám tu chybělo, bylo policajtské hovno. Zmizni!" obořil se muž,
Fairchild udělal krok směrem k němu a zvedl obušek. Muž se nečekaně skrčil a prudce udeřil levačkou Fairchilda do břicha. Fairchild se zkroutil. Muž mu zasadil mohutný úder do tváře a odhodil ho na zed'. Ztrácející vědomí, natáhl se Fairchild pro svou pistoli. Muž ho začal kopat nohama do hlavy a hrudníku. Sekretářka začala ječet. Cindy vyběhla na chodbu a volala o pomoc. Wallner stál se zatátnými pěstmi, připravený odrazit mužův útok. Ale ten se otočil, usmál se a řekl:
"Vyřídíte Cindy, že se u ní zastavím."
A vyšel z kanceláře.
Wallner běžel k telefonu. Lidé vycházeli a zase vcházeli do svých kanceláří. Sekretářka pořád ječela. Wallner rychle vytočil číslo na policii. Spojili ho s 87. oddělením. Seržant Marchisson poradil Wallnerovi, aby nechal odvézt zbitého policistu na oddělení. Detektiv přijde dnes nebo zítra ráno. Wallner mu poděkoval a zavěsil. Ruce se mu třáslly. Sekretářka ještě stále ječela.

Ve druhé části 87. oddělení, v boční ulici ústící na Culver Avenue, uprostřed špinavé městské čtvrti, stála polorozpadlá cihlová budova, která dříve sloužila jako sklad nábytku. Nyní nesla honosný název televizního studia. V této budově se každý týden, vyjma doby letních dovolených, rodila show Stana Gefforda. Bylo poněkud zvláštní potkávat každý den, uprostřed rozvalin Harlemu vysokoškolsky vzdělané, dobře oblečené reklamní a televizní specialisty, podílející se na vzniku komediální Geffordovy hodinky. Obyvatelé okolních domů podezíravě sledovali procesi tvůrců. Pořad byl vysílán pravidelně už tři roky, takže si zvykli na podiviny ve svém středu. Téměř nikdy nevznikaly problémy mezi obyvateli chudých čtvrtí a odborníky z centra. V Harlemu bylo dost problémů i bez hádek s televizními společnostmi. Kromě toho měla většina obyvatel v okolí show Stana Gefforda ráda a vždy spěchala domů k obrazovce v době jejího vysílání. Jestli je tohle všechno k výrobě nutné, tak proč by si měli stěžovat. Pořad to je dobrý a dívat se na něj může každý. Ve skladu na 11. severní ulici právě probíhala repríza show z minutého pátku. Bylo tři čtvrtě na čtyři, středa, což znamenalo, že přesně za čtyři hodiny a patnáct minut na obrazovkách celé země bude ohlášena další show Stana Gefforda. Po krátkém reklamním šotu se ozve znělka, která uvede program na téměř dvacet milionů obrazovek. Televizní společnost při vyhodnocování nejsledovanějšího vysílacího času pro potencionální sponzory spočítala, že v každém bytě s televizorem se v onu chvíli dívají nejméně dva lidé, což znamená, že v každou středu v osm hodin večer se osmdesát milionů očí dívá na usmívajícího se Stana Gefforda, který mávně rukou a řekne: "No, co ještě chcete, co?" Z úst jakéhokoliv jiného, méně populárního člověka, by taková fráze, třebas i pronesená s úsměvem, přiměla diváky přepnout televizi na jiný kanál nebo

ji vypnout úplně. Ale Stan Gefford byl okouzující, chytrý, s vrozeným smyslem pro humor. Věděl, co je směšné a co ne, dokázal i z hloupého vtipu udělat dobrý prostě tím, že přiznal neúspěch pokývnutím hlavy nebo se na své přívržence zadíval provinilým pohledem. Předváděl lehkost, která se zdála být vrozená a klid, který mohl být jen přirozený.

"Kam se zatraceně propadl Art Vesperley," zařval jak šílený na asistenta režie.

"Před minutkou tu byl, pane Gefforde," zahlaholil pomocník a zakřičel:

"Ticho!"

Klid, na okamžik vzniklý ve studiu, prořizl svým mohutným hlasem.

"Arte Vesperley! Jste očekáván ve studiu uprostřed zprava."

Art Vesperley, malý vypravěč směšných příběhů, kouřící na jednom z požárních schodišť, se objevil ve studiu a přiběhl k Geffordovi.

"Co se děje, Stane?"

Gefford byl vysoký člověk se znatelně prořídými vlasy. Skoro by se dalo říci, že má místy pleš, ale Gefford dával přednost slovu prořídle. Měl pronikavé hnědé oči a velkou pusou. Když se usmíval, vyzařovaly jeho oči tolik tepla, že se podobal Santa Klausovi, který přinesl dárky pro chudé sirotky. Teď se neusmíval. Vesperley měl možnost vidat zamračeného Gefforda natolik často, aby chápal, že ten vážný výraz ve tváři nevěští nic dobrého.

"Tohleto je co? To má být podle tebe vtip?" zeptal se Gefford.

Mluvil měkce a tiše, ale v jeho hlase byla znát hrozba. Vesperley, který dokázal být milý, když to bylo třeba, stejně jako kterýkoli ze zaměstnanců televize, tiše pronesl:

"Který z nich máš na mysli, Stane?"

"Celou tu pasáž o tchýni," řekl Gefford. "Myslel jsem, že vtipy o tchýních vymizely s vynálezem atomové bomby."

"Byl bych rád, kdyby má tchýně umřela na atomovou bombu," protáhl Vesperley a okamžitě pochopil, že teď není ta správná chvíle na vymýšlení nových hloupých vtipů. "Můžeme tu pasáž vyhodit," dodal rychle.

"Nechci ji vyhodit, chci ji změnit."

"Přesně to jsem měl na mysli."

"Tak proč to nefekneš rovnou tak, jak to myslíš."

Gefford přelétl celé studio pohledem a zadíval se na nástěnné hodiny, které nezadržitelně odměřovaly minuty zbývající do vysílání.

"Na tvém místě bych si pospíšil," řekl, "vyhni se tchýním, vyhni se Liz Taylorové a nedotýkej se astronautů."

"Do," komentoval to Vesperley, "co mi teda ještě zbývá?"

"Snad ještě existují lidé, kteří tě pokládají za vtipného, ne?" utrousil Gefford, otočil se k němu svými širokými zády a odešel.

Asistent režiséra, stojící nedaleko, během jejich rozhovoru těžce vzdychl a podotkl:

"Doufám, že vychladne."

"Já doufám, že napořád," ozval se Vesperley.

Steve Carella sledoval ženu, která mu nalévala do šálku kávu.

"Jsi krásná," řekl.

Ale protože byla skloněná nad hrníčkem, nemohla sledovat jeho rty. Natáhl ruku a dotkl se její brady. Překvapené zvedla hlavu s jemným úsměvem na tváři.

"Teddy, jsi krásná."

Tentokrát se na jeho ústa dívala, pochopila jeho slova a kývla hlavou na znamení odpovědi. Pak, jako kdyby svým hlasem narušil její mlčenlivý svět, jako kdyby celý den trpělivě čekala na možnost promluvit, začala rychle gestikulovat. Sledoval její ruce, kterými mu vyprávěla události dne. Její tvář měla při vyprávění stejnou roli jako pozadí na scéně. Pozorné hnědé oči dodávaly smysl každému nevyřčenému slovu. Černovlasá hlava zdůrazňovala myšlenku, když se nečekaně nakláněla. Rty udělaly grimasu nebo se najednou šťastně usmívaly. Sledoval její tvář a ruce, jen málokdy ji přerušuje slovem či gestem, a i to jen v případě, že některou větu ukázala příliš rychle. Měl rád napjaté soustředění jejích očí, překvapivou

dramatičnost, kterou vnášela i do nejobyčejnějších vyprávění. Když přišla na řadu jako posluchač ona, sledovala jeho rty s nejvyšší pozorností, jako kdyby se bála, že jí uteče byt' i jediná slabika. V její tváři se jako v zrcadle odrazilo vše, co odezírala. Jelikož intonaci a jemné modelování hlasu nikdy neslyšela, dokreslovala si ve své obrazotvornosti emocionální obsah, který mnohdy ani neexistoval. Bylo možné ji přivést k slzám nebo rozesmát tím nejobyčejnějším vyprávěním. Byla podobná dítěti, které poslouchá pohádku a ve svých představách ji doplňuje těmi nejfantastičtějsími obrazy. Jejich rozhovor u večere býval zvláštní směsicí domácích plánů a vyprávění o drobných starostech, problémech s řezníkem a informační kanceláři, šatech koupených levněji a o pistoli, podezřelé ráže třicet osm. Carella hovořil tiše. Hlasitost neměla pro Teddy žádný význam a v sousedním pokoji spali příbuzní. V kuchyni bylo příjemně a teplo, stejně jako v celém městě, ukládajícím se k spánku. Za deset minut ve dvaceti milionech bytů čtyřicet milionů lidí spatří osmdesáti miliony očí usmívajícího se Stana Gefforda, který se na ně zadívá a řekne: "No, co ještě chcete, co?"

Carella, který nerad sledoval televizi, musel přiznat, že je jedním ze čtyřiceti milionů Geffordových přívrženců, kteří každou středu večer zapnou příslušný kanál. Utíral nádobí a podvědomě sledoval hodiny. Ať už byly důvody jakékoliv, při Geffordově úvodní frázi pociťoval hluboké uspokojení a cítil se ošizený, když nestihl televizor zapnout včas. Jeho reakce na Gefforda ho samotného překvapila. Většina televizních pořadů se mu zdála nudná. Ten názor bezpochyby sdílel s Teddy, které obrazovka nepřinášela téměř žádné uspokojení. Dokázala odezírat ze rtů při velkých záběrech na hovořícího, ale když se herec otočil nebo když režisér udělal celkový záběr, ztratila nit a začala se ptát Carelly. Sledovat její ruce a obrazovku současně byl úkol nespelnitelný. Její dotčení vzbuzovalo jeho nevoli, která se časem stupňovala ke zlosti, takže rozhodl, k čertu s televizi, s výjimkou Stana Gefforda. Za tři minuty osm v onu středu Carella zapnul televizi a usadil se pohodlně v křesle. Teddy si četla. Poslední záběry pořadu předcházejícího Geffordovi (nějaká tlustá baba vyhrála ledničku) - a pak už se objevil nápis: Dívejte se na Stana Gefforda. Po krátké komerční reklamě (krásný blondýn byl zaujat láskou k cigaretě) se rozezněla znělka Geffordova pořadu.

"Nebude ti vadit, když zhasnu velké světlo?" zeptal se Carella.

Teddy, zaujatá čtením, nezaznamenala, že promluvil: Něžně se dotkl její ruky a ona se na něj zadívala.

"Nebudeš mít nic proti tomu, když zhasnu světlo?" zeptal se znovu.

Přikývla ve chvíli, kdy se na obrazovce objevila Geffordova tvář.

Jeho úsměv přilétl jako blesk za bouřky.

"No, co ještě chcete, co?" pronesl Gefford a rozesmátý Carella zhasnul světlo.

Jediná lampa za Teddyným křeslem jemně ozařovala celou místnost.

Přímo proti ní dopadalo na podlahu chladné čtyřúhelníkové světlo z obrazovky, Gefford přistoupil ke stolu, sedl si a okamžitě promluvil. Právě tak začínal svou show pokaždé.

"Před několika dní jsem mluvil s Juliem," začal. Posluchači ve studiu se okamžitě rozesmáli, Carella také. "Je posedlý pronásledováním, přísahám. Hotový paranoik." Zase smích. "Povídám mu, poslyš, Jule... Říkám mu Jule, protože se známe už hrozně dlouho a kamarádi tvrdí, že jsem jako jeho syn. Poslyš, Jule, povídám mu, proč jsi takový nervózní: Nějaký zavšivený věštec tě zastaví na cestě do Fóra a plácá nějaké nesmysly o marfanech a ty se z toho sesypeš. Jule, starouši, vždyť lidi tě milují. Otočí se ke mně a povídá: 'Geo, já vím, že si myslíš, že jsem hlupák, ale...' "

A tak pořád dál. Deset minut v kuse. Gefford se zastavil jen tehdy, když ho nebylo slyšet přes bouři smíchu nebo se naopak provinile pousmál, když vtip nenašel odezvu. Na konci úvodních deseti minut ohlásil taneční soubor, který na dalších pět minut opanoval scénu. Pak představil svého prvního hosta. Pyšnou hollywoodskou blondýnku, se kterou společně zazpívali ohnivou árii a sehráli humoristickou scénku. A než se kdo z diváků stačil vzpamatovat, byla polovina show u konce. Na obrazovkách se objevila reklama. Carella vyndal z ledničky láhev piva a

znovu se usadil, aby mohl vychutnat druhou polovinu pořadu. Objevil se Gefford a ohlásil soubor lidových písní, který předvedl kombinaci písní "Zelené rukávy - Rudé šerpy". Jakmile skončili, Stan se do toho znova obul. Jeho dalším hostem byl muž z Hollywoodu. Ten byl ze začátku poněkud rozpačitý, neuměl ani zpívat, ani tancovat a jak říkaly některé kritiky, ani hrát. Ale Gefford ho geniálně vtáhl na pár minut do přihloupělého rozhovoru na téma: život ve vyšší společnosti a když se hollywoodský návštěvník odešel převléci ke slibované scéně, sám začal reklamní parodii o třikrát přepražené kávě. Když skončil, obrátil se na někoho, kdo stál za kamerou. Rekvizitář přinesl židli, Gefford mu kývnutím hlavy poděkoval a postavil je doprostřed prázdné scény. Byl v té chvíli před kamerou sotva pět minut, takže všechny překvapilo, když se posadil a těžce vzdychl. Seděl na židli mlčky a nehybně. Neozvala se ani žádná hudba. Jednoduše byl uprostřed prázdného prostranství člověk, sedící na židli. Ale Carella se už usmíval, protože věděl, že Gefford připravuje jednu ze svých pantomim. Dotkl se Teddyny ruky a ta zvedla hlavu.

"Pantomima," vysvětlil.

Odložila knihu a zadívala se na obrazovku. Gefford stále seděl a nehýbal se. Jen tak seděl a hleděl na publikum. Pak se zdálo, že v dálce něco zahlédl. To něco se přibližovalo. Najednou se Gefford vymrštil ze židle, odkopnul ji a vrhnul se na něco, co s řevem prolétlo kolem. Otřel si čelo, postavil židli opačným směrem a znova si sedl. Tentokrát se ale naklonil dopředu, to něco se blížilo z opačné strany. Blíž a blíže a Gefford opět vyskočil, na poslední chvíli odstrčil židli a pak se díval, jak se ono vymyšlené něco prohnalo kolem. Zase si sedl a změnil směr. Carella se rozesmál, když Gefford dal najevo, že se to na něj zase řítí. Tentokrát vstal ze židle s rozhodným a odhodlaným výrazem ve tváři. Postavil židli před sebe jako krotitel lvů, rozhodnut vrátit výzvu tomu, co útočilo. Ale na poslední chvíli znovu uskočil a ustoupil. Tentokrát to bylo zleva od něj. Otočil se i se židlí doprava a kamera zabrala zblízka jeho překvapenou a naprosto bezmocnou tvář. Gefford se trochu zhoupl, pak si promnul oči rukama, jako kdyby nebyl schopen zaostřit, jako by ho to něco, co prolétalo kolem, zbavovalo schopnosti vidět věci v jejich skutečné velikosti. Protřel si oči, zavrtěl hlavou a pak, ustupující o pár kroků vpřed, odstrčil židli, jako by to neviditelné něco prolétlo kolem ještě jednou.

To všechno byla pochopitelně hra. Všichni to chápali. Ale nějakým zvláštním způsobem se Geffordova pantomima natolik přiblížila realitě, že ztratila na veselosti. V jeho očích se objevila opravdová panika, když bezejmenné něco opět zaútočilo. Gefford se zadíval přímo na kameru a v jeho pohledu byla úpěnlivá prosba. Nečekaně se obnovil jeho kontakt s obecnstvem a publikum se rozesmálo. Byl to stále stejný milý a dobrý Gefford. Zase to byla komedie. Carella se rozesmál. Gefford se protáhl na židli. Detailní záběr jedné kamery byl vystřídán celkovým záběrem jiné. Jeho prsty křečovitě sevřely židli. Zhroutil se na ni a svěsil hlavu. Neviditelní diváci znova zaburáceli, ale tentokrát se Carella netrpělivě naklonil kupředu, pozorující Gefforda chladným, nehybným, soustrastným pohledem. Gefford se chytil za břicho, jako kdyby ho někdo udeřil. Jeho tvář nečekaně zbledla a málem spadl ze židle. Teprve teď všech čtyřicet milionů párů očí zaznamenalo, že mu je doopravdy špatně. Kamera se na okamžik nerozhodně zastavila, ukázala všem jeho nemohoucnost a teprve poté vylétla vzhůru. Zatímco orchestr začínal první akordy veselé melodie, Carella tupě zíral na obrazovku.

KAPITOLA 2

Když Meyer zastavil své auto u budovy studia, v ulici už stály dvě policejní auta a rychlá pomoc. Pět urostlých policistů bránilo jediný vchod do budovy s odhodláním zadržet tlupu reportérů, fotografů i zevlounů, kteří se strkali na chodníku. Nejvíce se ozývali novináři, pokřikující sprosté anglické nadávky. Meyer vystoupil z auta, našel pohledem policistu jménem Gennero, který volal na oddělení před pár minutami. Začal se k němu prodírat skrz dav. Odstrčil starou lady v koupacím plášti, přehozeném přes noční košili.

"Prosím o prominutí, madam."

Odsunul tlust'ocha, kouřícího cigaretu.

"Nechcete mi zmizet z cesty?"

Konečně se procpal k mladému a unavenému Gennerovi, který stál u dveří.

"Jsem rád, že tě vidím," vydechl Gennero.

"Já tebe taky," odpověděl Meyer. "Pustili jste někoho dovnitř?"

"Jen Geffordova doktora a lidi z nemocnice."

"S kým si tam mohu promluvit?"

"S producentem. Jmenuje se David Krans. Hele Meyere, je tam blázinec. Bůh se od nás odvrátil."

"Možná máš pravdu," řekl klidně Meyer, který byl ortodoxní žid, a vešel do budovy.

Slibovaný blázinec začínal bezprostředně za vchodem. Lidé stáli na schodištích, v chodbách a všichni se překřikovali. Zdálo se, že melou jedno a totéž. Meyer zahnal do kouta světlovlasého mladíka v brýlích s tlustými skly a zeptal se.

"Kde můžu najít Davida Kranse?"

"Co mu chcete?" zajímal se mladý muž.

"Policie," unaveně vysvětlil Meyer.

"Promiňte, je nahoře, ve třetím patře."

"Děkuji," poděkoval Meyer a začal vystupovat po schodišti.

Ve třetím patře zastavil slečnu v černém trikotu a řekl.

"Hledám Davida Kranse."

"Jděte rovně," odpověděla dívka, "má vousy."

Pod tyčí s halogenovými reflektory stál vousatý muž obklopený lidmi. V prostorném studiu se vyskytovalo ještě nejméně pět dívek v černých trikotech, alespoň deset v červených šatech zdobených flitry a spousta mužů v kostýmech, svetrech i montérkách. Podlaha ve studiu byla zavalena neprůchodnou džunglí televizní techniky, kabely, kamerami, závěsnými mikrofony, stojany, figurínami, popsanými cedulemi, titulky, kulisami a rekvizitami. Za dívkami a skupinou lidí, obklopující vousáče, zahlédl Meyer lékaře v bílém plášti, mluvícího s vysokým mužem v nenápadném obleku. Napadlo ho, jestli nemá začít hledáním těla, ale rozhodl se, že lépe bude nejprve promluvit s nejdůležitějším člověkem a vklínit se do hloučku lidí.

"Pan Krans?"

Krans se otočil s nečekanou rychlostí a hbitostí.

"Ano. Co se děje?" zeptal se ostře.

Oblečen byl dokonale, nevyzývavě, pečlivě. Vousy měl úzké a tenké. V tomto marnivém světě byl skromnost sama. Meyer, který měl stejné reakce jako on, už rozevřel kožené pouzdro a ukázal odznak.

"Detektiv Meyer, 87, revír," řekl, "jestli to správně chápu, jste producent."

"Správně," odpověděl Krans, "no a co?"

"Jak to myslíte, no a co", pane Kransi?"

"Myslel jsem tím, že nechápu, co tu dělá policie."

"Je to jen rutinní záležitost," vysvětloval Meyer.

"Umřel přece na infarkt, není tu co prověřovat."

"Nevěděl jsem, že jste lékař, pane Kransi."

"Nejsem lékař, ale každý hlupák..."

"Pane Kransi, je tu horko a já jsem unavený, chápete? Nebudeme to protahovat."

"Samozřejmě chápu...pojdme támhle," obrátil se Krans k lidem, stojícím kolem.

"Kam jdete?" zeptal se Meyer.

"Když dáma úctyhodného věku zemře ve vlastní posteli stářím, je polovina města přesvědčena, že byla zavražděna."

"Kdo vám to řekl, pane Kransi?"

"Jako producent jsem natáčel podobné pořady. Víte, jak to probíhá."

"A jak to tedy probíhá?"

"Poslyšte, pane Meyer, co ode mne vlastně chcete?"

"Za prvé chci, abyste spolupracoval. Snažím se vám položit několik jednoduchých otázek, týkajících se toho, co se zdá být náhodná..."

"Zdá se... vždyť jsem to říkal." Otočil se k hloučku lidí.

"Ano, zdá se, pane Kransi. A vy to velmi komplikujete. Jestli si přejete, abych na vás vyžádal zatykač, můžeme to probrat na oddělení. Vyberte si."

"Děláte si legraci, detektive. Nemáte důvod mne vzít do vazby,"

"Vezměme například § 185 trestního zákona," klidně pronesl Meyer.

"Dobrá, dobrá," zabručel Krans, "rozumím " "Tak rozeřeňte ten dav a pojděte si promluvit."

Skupina se beze slova rozešla. Meyer zahlédl, jak se vysoký člověk vzadu za scénou zaníceně hádá s doktorem v bílém plášti. Přeorientoval svou pozornost na Kransu a zeptal se. ,

"Měl jsem pocit, že studio má vlastní posluchárnu."

"Má."

"A kde jsou posluchači?"

"Všechny jsme je odvedli nahoru. Policejní hlídka žádala, aby nikdo neodcházel."

"Ať někdo z vašich lidí sepíše jejich jména a pustí je domů."

"Copak policie nemůže...?"

"Na ulici před domem mám jen pět policistů. Nechcete mi pomoci, pane Kransi? Já jsem si, zrovna tak jako vy, nepřál jeho smrt."

"Dobrá, zařídím to."

"Děkuji. Takže, co se stalo?"

"Zemřel na srdeční zástavu."

"Jak to víte? Měl dřív problémy tohoto druhu?"

"Nevím, ale..."

"V tom případě toto téma zatím vynecháme, ano? Kolik bylo hodin, když umřel?"

"Pokusím se to zjistit. Někdo určitě sledoval chronometrůž. Počkejte chvílku. Georgi, hej Georgi!"

Muž v pleteném svetru, rozprávějící s tanečnicí, se prudce otočil, když zaslechl své jméno. Soustředěně a rozčileně se rozhlížel kolem, snažil se najít člověka, který ho volal. Krans zvedl ruku a muž, stále ještě rozčilený, vzal ze židle megafon a vydal se k nim.

"To je George Hooper, asistent režiséra," řekl Krans. "Detektiv Meyer."

Hooper opatrně zvedl ruku. Meyer pochopil, že rozčilená grimasa na Hooperově tváři je stálá, zřejmě následek nějakého úrazu.

"Dobrý den," řekl, "pan Meyer by rád věděl, v kolik byl odpojen Stan."

"Co tím myslíte?" zeptal se Hooper takovým tónem, jako kdyby chtěl vyzvat svého soupeře na souboj. "Stalo se to po národních písničkách."

"Ano, ale v kolik? Vedl někdo chronometrůž?"

"Mohu si poslechnout nahrávku," navrhl Hooper neochotně, "mám?"

"Jistě," řekl Meyer.

"A co se mu stalo?" zeptal se Hooper, "infarkt?"

"To ne..."

"Co by to mohlo být jiného?" přerušil Meyera Krans.

"Dobrá, poslechnu si pásku," řekl Hooper. "Budete zde?"

"Budu tady," ubezpečil ho Meyer.

Hooper přikývl a odešel.

"Kdo se to tam hádá s doktorem?" zeptal se Meyer.

"Carl Nelson," odpověděl Krans, "Stanův lékař."

"Byl tu celý večer?"

"Ne, zavolał jsem mu domů a poprosil jsem ho, aby sem rychle přijel. Hned potom, co jsem zavolał záchranku."

"Zavolejte ho sem, ano?"

"Samozřejmě," řekl Krans. Zvedl ruku a křikl. "Carle, máš chvílku?"

Nelson nechal doktora být, pak se otočil, aby mu ještě. naposledy něco vyčetl, a rychle se vydal k Meyerovi a Kransovi. Byl vysoký, ramenatý, s hustými černými vlasy, prošedivělými na skráních, a ruměncem na tvářích. Pevně sevřené rty dávaly tušit, že přijal nějaké rozhodnutí a je připraven ho obhajovat přede všemi ostatními.

"Ten idiot chce odvézt tělo," promluvil rychle. "Řekl jsem mu, že si na něj budu stěžovat na Americké lékařské asociaci. Co chceš, Dave?"

"Tohle je detektiv Meyer."

"Doktor Nelson."

Nelson stiskl Meyerovi ruku.

"Zavolali jste patologa?" zeptal se.

"Vy máte pocit, že je nutná pitva, doktore Nelsone?"

"Viděl jste jak Stan umřel?"

"Ne, jak umřel?"

"Zemřel na srdeční zástavu. Nebo ne?" zamíchal se do hovoru Krans.

"Nedělej si ze mne legraci, Stan měl výborné srdce. Když jsem sem přijel v devět večer, pozoroval jsem u něj nejrůznější příznaky. Těžce dýchal, měl zrychlený puls, zvedal se mu žaludek, zvracel. Vypláchli jsme mu žaludek, ale nepomohlo to. Ve čtvrt na deset začal mít křeče. Třetí záchvat v půl desáté ho poslal na věčnost."

"Co to znamená, doktore Nelsone?"

"Myslím, že ho otrávil," bez okolků prohlásil Nelson.

V telefonní budce na chodbě ve třetím patře hodil Meyer desetice do útroby automatu a vytočil číslo domácího telefonu poručíka Petera Byruese. V budce bylo horko a dusno. Počkal, až na druhém konci zvednou sluchátko. Ozval se sám Byrnes rozespalým hlasem,

"Petere, tady Meyer."

"Kolik je hodin?" zeptal se Byrnes.

"Nevím. Půl jedenácté, jedenáct"

"Musel jsem usnout. Žena šla do kina. Co se stalo?"

"Petere, vyšetřuji ten případ se Stanem Geffordem, a myslím si, že je nutné.."

"Jaký případ se Stanem Geffordem?"

"S tím z televize. Dnes během vysílání zemřel."

"S jakým z televize?"

"Je to známý komik." "Jó!"

"Jo. Ale ať už je to kdokoliv, jeho lékař se domnívá, že je nutné neodkladně provést pitvu, protože měl křeče a..."

"Strychnin?" přerušil ho Byrnes.

"Těžko. Předtím, než dostal křeče, tak zvracel."

"Arzenik?"

"Možná. V každém případě pitva nebude na škodu."

"Tak si švihni a sežeň experta."

"Taky tu budu potřebovat pomoc. Potřebuji se tu na něco přeptat a někdo musí být v nemocnici, až tělo přivezou, chápeš? Trošku je to znervózní."

"Dobrý nápad."

"Jo, ale Cotton je teď na výjezdu. Nemůžeš mi zavolat Stevea?"

"Bez problémů."

"O.K. To je všechno. Ještě ti zavolám, jestli nebude moc pozdě."

"Kolik jsi říkal, že je hodin?"

"Tři čtvrtě na jedenáct"

"Musel jsem usnout," překvapeně dodal Byrnes a položil sluchátko.

U Meyerovy budky čekal George Hooper. Na tváři měl stále výraz, jako kdyby spolkl něco hodně ošklivého a zvedal se mu žaludek.

"Přehrál jsem si pásku," řekl, "Je O.K., celá druhá část je chronometrována. Co potřebujete vědět?"

"Kdy umřel."

"Hooper se kysele podíval na list papíru ve své ruce a prohlásil.

"Folklorní zpěváci skončili v 8.37. Stan šel hned za nimi. S tím hollywoodským zázrakem strávil před kamerou dvě minuty a dvanáct vteřin. Když host odešel, Stan sám odehrál scénu o reklamě na kávu.

Trochu přetáhl placenou minutu. Ve skutečnosti trvala ta reklama minutu a čtyřicet vteřin. Pantomimu začal v 8.41 minut, padesát dva sekund. Hrál dvě minuty, padesát pět vteřin do chvíle, než zemřel. To znamená, že byl na obrazovce sedm minut a sedmnáct vteřin v kuse. Vědomí ztratil v osm hodin, čtyřicet čtyři minuty a sedmnáct sekund."

"Děkuji," řekl Meyer, "moc jste mi pomohl."

Vydal se ke dveřím, vedoucím dolů. Hooper mu zastoupil cestu.

Setkal se s Meyerovým pohledem a jeho oči ho pátravě pozorovaly.

"Otrávil ho, že?" zeptal se.
"Proč si to myslíte, pane Hoopere."
"Všichni to říkají."
"To ještě neznámá, že to je pravda. Jasný?"
"Doktor Nelson tvrdí, že budete trvat na pitvě."
"Ano, samozřejmě."
"Takže předpokládáte, že byl otráven."
Meyer pokrčil rameny.
"Zatím nevíme nic určitého, pane Hoopere."
"Poslyšte," řekl Hooper a ztišil hlas až k šepotu, "poslyšte, já nechci nikomu dělat nepříjemnosti, ale dnes večer před vysíláním, když jsme zkoušeli..."
Najednou zmlkl. Pak stočil pohled ke studiu. Chodbou přicházel muž ve sportovní bundě, vyndávající z kapsy cigarety.
"Pokračujte, pane Hoopere," pobídl ho Meyer.
"Ale nic," odpověděl Hooper a zmizel pryč.
Muž ve sportovní bundě rychle vešel do chodby. Sotva kývl Meyerovi, sevřel rty cigaretu, opřel se o stěnu a škrtl zápalkou. Meyer vytáhl z kapsy svou cigaretu a přistoupil k muži.
"Promiňte, ale nemohl byste mi připálit?"
"Samozřejmě," odpověděl.
Byl to nevysoký člověk s pronikavým pohledem a krátkým sestřihem, který dělal jeho tvář téměř trojúhelníkovou. Škrtl sirkou připálil Meyerovi, pak ji rychlým pohybem ruky uhasil a znovu se opřel o zeď.
"Děkuji," řekl Meyer.
"Není zač."
Meyer odešel na místo, kde stáli Krans, Nelson a nemocniční lékař. Doktor z nemocnice byl nervózní. Přijel jako rychlá pomoc a teď nevěděl, co má dělat s mrtvolou. Otočil se k Meyerovi v naději, že snad někdo převezme zodpovědnost.
"Můžete odvézt tělo," řekl Meyer, "dopravte ho do márnice na pitvu. Řekněte vašim lidem, že tam brzy přijede jeden z našich detektivů. Jmenuje se Carella."
Doktor zmizel tak rychle, jako kdyby se bál, že toto rozhodnutí ještě někdo změní. Meyer se podíval směrem do chodby, kde muž ve sportovní bundě, opřený o zeď, stále ještě kouřil.
"Kdo je ten na chodbě?" zeptal se.
"Art Vezlerley," odpověděl Krans, "jeden z našich autorů."
"Byl tu dnes večer?"
"Samozřejmě."
"Dobrá. Kdo ještě má co dělat s tou show?"
"Kým mám začít?"
"Chci vědět, kdo tu dneska byl. To je vše."
"Na co?"
"No tak, pane Kransi, prosím vás. Gefford mohl pochopitelně umřít na zdejší blázinec - ale co když ho otrávil. Tak kdo tu dneska byl?"
"Dobrá, byl jsem tu já, můj sekretář, můj společník, producent a jeho sekretář, ředitel studia a jeho sekretářka a ..."
"Copak tady má každý svého sekretáře?"
"Ne, každý ne."
"Dobrá, poslechnu si to dál."
Krans zkřížil ruce a začal z paměti vypočítávat:
"Režisér a asistenti. Dvě hollywoodské hvězdy a folklorní zpěváci. Dva umělci, kostymér, agent odpovídající za pozvané, dirigent souboru, sbor-sedmnáct lidí, dirigent orchestru, dva aranžéři, třicet tři hudebníků, pět autorů, čtyři knihovníci a kopírovači, zpěvák a jeho doprovod, choreograf, šest tanečníků, klavírista na zkoušky, osvětlovač, zvukař, dva organizátoři, dvacet devět inženýrů, dvacet sedm elektrikářů a pracovníků směny, tři muži z ochranky televizní společnosti, pětatřicet poslíčků, tři maskéři, kadeřník, čtyři zástupci sponzorů a šest hostů." Krans spokojeně pokývl, "ano, to jsou snad všichni."
"Co jste tu chtěli dělat?" zeptal se Meyer, "organizovat třetí světovou válku?"

Paul Blainey, mladý lékařský expert, ještě nikdy nepitval nikoho významného. Vizitka na zápěstí těla a Meyer s Carellou, kteří čekali v chodbě, to všechno znamenalo, že člověk, ležící na nerezovém stole před ním nebyl nikdo jiný než Stan Gefford, televizní komik. Blainey pokrčil rameny. Tělo je tělo, byl však rád, že není zohyzdění po automobilové nehodě nebo po požáru. Na televizi se nikdy nedíval. Vzal do ruky skalpel. Vůbec se mu nelíbilo, že se v chodbě motají dva vyšetřovatelé. Vypadá to, že příště přijdou dovnitř na pitevnu a budou mu radit, jak má držet kleště. Kromě toho se mu přičilo, že má mít nějaké tělo, byť by to bylo i tělo někoho významného, přednost. Co to je za způsoby, vzburcovat člověka uprostřed noci, aby šel dělat pitvu. Meyer mu pochopitelně trpělivě vysvětlil, že je to případ vyjimečný a s největší pravděpodobností upoutá pozornost široké veřejnosti. K tomu není co dodat. Příznaky vraždy se tu zrovna nabízejí. Ale Blaineymu se to stejně nelíbilo. Neměl rád, když na něho byl vyvíjen nátlak. Člověk musí mít možnost v klidu prostudovat játra a ledviny bez toho, aby mu za krk funěli policajti. Většinou se procedura odehrávala tak, že udělal pitvu, napsal o ní zprávu a pak ji poslal vyšetřovatelům, vedoucím pátrání. Když se jednalo o vraždu, vyžádal si občas někdo doplňující zprávu, kterou Blainey někdy udělal, ale většinou ne. Byly odesílány na Severní a Jižní oddělení násilí a vražd, šéfovi policie, hlavě vyšetřovacího oddělení, oblastnímu šerifovi a do policejní technické laboratoře. Někdy, když byl Blainey ve zvlášť dobrém rozpoložení, zavolal vyšetřovatele na oddělení a nadiktoval mu zprávu o pitvě předem. Ale na chodbě policajty ještě nikdy neměl. Byl z toho celý nesvůj. Špatně provedl první řez.

Meyer si sedl na lavičku, stojící u zdi natřené na zeleno, a pozoroval Carellu, který před ním nervózně pochodoval sem a tam, jako kdyby očekával přinejmenším narození vlastního dítěte. Meyerova hlava dělala poslušné malý oblouk, jako na tenise, sledující Carellův pohyb z jednoho konce krátké chodby na druhý a zpět. Meyer byl skoro stejně vysoký jako Carella, ale byl podsaditější, proto vypadal menší a silnější.

"Jak tu zprávu přijala paní Geffordová?" zeptal se Carella.

"Pitva se nikdy nikomu nelíbí," odpověděl Meyer, "ale přišel jsem k ní osobně a vysvětlil jsem jí, proč je to třeba. Tak se s tím smířila."

"Co je zač?"

"Těžko říct."

"Jestli ho otrávil..."

"Může jí být tak osma..devětatřicet. Vysoká, přitažlivá. Těžko se z toho dá na něco usuzovat. Make up měla od pláče rozmazaný po celé tváři. Mimo to nebyla ve studiu, jestli to o něčem svědčí."

"Kdo byl ve studiu?" vyptával se Carella.

"Poprosil jsem Gennera, aby sepsal všechna jména dřív, než je pustíme domů. Upřímně řečeno, Steve, doufám, že pitva ukáže, že zemřel přirozenou smrtí."

"Kolik lidí bylo v tom studiu?" zajímal se Carella.

"Myslím, že nemusíme brát v úvahu studijní posluchárnu, souhlasíš?"

"Možná. Kolik jich v té posluchárně bylo?"

"Pět set šedesát."

"Dobrá, zapomenem na ně."

"Zbývají ti, kteří jsou s show bezprostředně spjati a byli tam dnes večer."

"A těch je kolik?" zajímal se Carella, "dva tucty?"

"Dvě stě dvanáct lidí," pronesl Meyer.

Dveře pitevní se otevřely a na chodbu vešel Paul Blainey, stahující si z rukou gumové rukavice. Kysele se zadíval na Meyera a Carellu a s evidentní nelibostí se zeptal:

"Takže co chcete vědět?"

"Důvod smrti," řekl Meyer.

"Prudká otrava," odpověděl Blainey.

"Jakým jedem?"

"Měl nemocné srdce?"

"Jeho lékař tvrdí, že ne."

"Hmm..." zamručel Blainey

"Takže...", nevydržel to Carella.

"Je to velmi zvláštní. Otrávil se strofantinem. Našel jsem ho v tenkém střevu a došel jsem k závěru..."

"Co to je strofantin!"

"Je to lék podobný digitalisu. Ale mnohem silnější."

"Proč jste se ptal na srdeční potíže?"

"Oba tyto léky se používají při léčení srdečních onemocnění.

Digitalis - orálně, strofantin nitrožilně a nitromuskulárně. Normální dávka je velmi malá."

"Ted mluvíte o strofantinu."

"Ano."

"Užívá se v tabletách nebo tobolkách?"

"Tím si nejsem jist. Před několika lety ho vyráběli v tabletách, ale od té doby byl vystřídán jinými léky. Upřímně řečeno, neznám lékaře, kteří by ho předepisovali."

"Co tím myslíte?"

"Při rytmických nebo strukturních poruchách srdečního svalu předepisují obvykle digitalis, ale strofantin?" Blainey zavrtěl hlavou.

"Proč ne strofantin?"

"Já netvrdím, že se nepoužívá nikdy. Jen říkám, že se používá řídce.

Nemocniční lékárna na něj dostává objednávku jednou za pět let. Lékař ho předepíše jen tehdy, potřebuje-li okamžitý výsledek. Účinkuje mnohem rychleji než digitalis." Blainey zmlkl. "Jste si jisti, že ten člověk neměl nemocné srdce?"

"Naprosto."

Carella se zhoupl ze špiček na paty a zpět.

"V jaké podobě se nyní vyrábí strofantin?"

"Obvykle v ampulích."

"Tekutý?"

"Ano. Je připraven k injekcím. Viděli jste penicilin v ampulích?

Vypadá podobně."

"A jako prášek se nevyrábí?"

"To nemohu vyloučit."

"Jak ten prášek vypadá?"

"Bílý, krystalický. Ale pochybuji, že nějaká lékárna, byť i nemocniční, má takový prášek na skladě. Možná by se našel v jedné, či ve dvou, ale spíš ne."

"Jaká je smrtelná dávka?" pokračoval Carella.

"Množství větší než jeden miligram se považuje za nebezpečné. To je jedna tisícina gramu. Srovnajte to se smrtelnou dávkou digitalisu která je dva a půl gramu a pochopíte, co tím myslím, když mluvím o složitém použití."

"Jakou dávku dostal Gefford?"

"To nemohu přesně určit. Velká část se už pochopitelně vstřebala, jinak by neumřel. Není jednoduché strofantin z organismu separovat. Velmi rychle se vstřebává a rychle rozkládá. Mohu uvést jen můj předpoklad."

"Prosím" požádal Meyer.

"Soudě dle výsledku hmotnostní analýzy se domnívám, že pozřel nejméně dva gramy."

"Je to hodně?" zeptal se Meyer.

"Je to sto třináctkrát víc, než je smrtelná dávka."

"Cože?"

"Příznaky se musely projevit neprodleně," pokračoval Blainey,

"nevolnost, zvracení a nakonec křeče."

V chodbě bylo pár vteřin ticho. Přerušil ho Carella:

"Co máte na mysli pod slovem "neprodleně"?"

Blainey překvapeně nadzvedl obočí:

"Neprodleně? Co asi tak může znamenat neprodleně jiného než neprodleně. Budeme-li předpokládat, že jed byl podán..."

"Byl na obrazovce deset minut," přerušil ho Carella, "a kamera ho ani na vteřinu nepustila ze záběru, takže přirozeně ne..."

"Bylo to přesně sedm minut a sedmáct vteřin," poopravil ho Meyer.

"Ať to bylo kolik chtělo, strofantin v injekci nedostal."

Blainey pokrčil rameny.

"V tom případě jed spolkl."

"Jak?"

"No..." Blainey zaváhal, "předpokládejme, že urazil ampulku a obsah vypil."

"Ne, to se nestalo. Byl celou dobu na očích. A vy jste řekl, že po takové dávce se příznaky projeví neprodleně."

"Možná, ne hned okamžitě, pokud lék spolkl. Nevíme moc o dávkách. Při pokusu s králíky je čtyřicet nitromoskulárních a osmdesát nitrožilních dávek smrtelných při podávání do úst. Ale králíci nejsou lidé."

"Ale vy jste řekl, že Gefford dostal sto třináct smrtelných dávek."

"Ano, přibližně."

"Za jak dlouho by se dostavily první příznaky?"

"Řádově minuty."

"Kolik minut?"

"Možná pět, přesně to říci nemohu."

"Před kamerou strávil více než sedm minut. Takže jed dostal těsně předtím, než vyšel na scénu."

"Myslím, že ano."

"A co se týče těch ampulek," zeptal se Meyer, "mohlo to být nalito do něčeho, co vypil?"

"Jistě."

"A mohl ten lék dostat nějakým jiným způsobem?"

"No," zaváhal Blainey, "kdyby byl v prášku, můžou se dva gramy pohodlně vejít do želatinové kapsle."

"Co to je, želatinová kapsle?" zeptal se Meyer.

"Určitě jste je už viděl," vysvětlil Blainey, "jsou to takové tobolky, bývají v nich vitamíny, různé povzbuzující prostředky. Hodně léků se dnes balí do želatinových kapslí."

"Pojďte, vrátíme se k ,neprodleně', " navrhl Carella, "ještě jsme... Za jakou dobu se želatinová kapsle rozpustí v těle?"

"Nevím. Několik minut, myslím. Proč?"

"Aby se jed dostal do těla, musí se napřed rozpustit kapsle; mám pravdu?"

"Ano, samozřejmě."

"Znamená to, že neprodleně nemusí vždy znamenat neprodleně, souhlasíte? V tomto případě znamená neprodleně až po rozpuštění kapsle."

"Právě jsem vám řekl, že se kapsle rozpustí za pár minut."

"Za kolik minut?" zeptal se Carella. .

"Nevím. To si musíte zjistit v laboratoři."

"To také uděláme," ujistil ho Carella.

KAPITOLA 3

Událost, která se odehrála v kanceláři Milese Wallnera, dostal za úkol vyšetřit detektiv Burt Kling. Ve čtvrtek brzo ráno; zatímco Carella a Meyer ještě spali, dojel Kling metrem na oddělení, zaběhl do kanceláře, aby se podíval, nemá-li ve zvláštní, pro tento účel zřízené, policiče vzkazy, a pak jel na Sheffert Street. Wallnerova kancelář byla v desátém patře.

Nápis na matném skle dveří hlásal název firmy: Wallnerovy audiovizuální komponenty. Nepříliš nápadité, zato srozumitelné. Kling otevřel dveře a vešel do sekretariátu. Za stolem seděla malá brunetka s ohnou. Zvedla oči směrem ke Klingovi, usmála se a řekla:

"Prosím, pane, mohu vám nějak pomoci?"

"Jsem od policie," řekl Kling, "pokud vím, včera jste tu měli nějaké problémy."

"Ó, ano," odpověděla dívka, "to tedy ano."

"Pan Wallner už přišel?"

"Zatím ne," odpověděla sekretářka, "ví o vaší návštěvě?"

"Nemyslím. Jsem detektiv..."

"Většinou nechodí dřív než v deset," přerušila ho, "a ještě není ani půl desáté."

"Chápu," řekl Kling. "Dobrá, mám tu v okolí k vyřizování ještě jiné záležitosti, takže se s ním snad budu moci setkat v..."

"Ale Cindy je tady," prohlásila sekretářka.

"Cindy?"

"Ano. Ta, za kterou včera přišel."
"Co tím myslíte?"
"Ta dívka, za kterou prý včera přišel."
"Člověk, který vás napadl?"
"Ano. Řekl, že se přátelí s Cindy."
"A...aha. Co myslíte, mohl bych si s ní promluvit, než přijde pan Wallner?"
"Samozřejmě, proč ne?" souhlasila a stiskla tlačítko telefonu. Bylo slyšet, jak říká do sluchátka:
"Cindy, přišel vyšetřovatel a chce si s tebou promluvit o té včerejší události. Můžeš sem zajít? O.K."
Zavěšila.
"Za pár minut, pane..." udělala významnou potulku.
"Kling," představil se Kling.
"...pane Kling. Má teď návštěvu." Na chvíli se odmlčela, "dělá pohovory s lidmi, kteří mají zájem být zaměstnání v naší společnosti."
"Chápu. Odpovídá za nábor lidí?"
"Ne. Nábořem se zabývá vedoucí kádrového oddělení."
"Tak proč s nimi beseduje?..."
"Cindy pracuje v naší společnosti jako pomocník psychologa."
"Ó..."
"Ano. Vede pohovory se všemi zájemci o práci u nás. A psycholog je pak už jen testuje, aby zjistil, jestli se jim bude práce u nás líbit."
"Jasně," podotkl Kling.
"Nejprve s nimi pár minut mluví ona, snaží se zjistit jejich vzdělání, původ a když vypadají perspektivně, provede s nimi náš psycholog hromadu testů. Cindy má velmi zodpovědnou práci. Studovala psychologii na Colleuge. Vedoucí kádrového oddělení nebude s žádným žadatelem mluvit, jestliže Cindy a náš psycholog řeknou, že se pro tu práci nehodí."
"To je, jako při výběru posádky na ponorku," podotkl Kling.
"Cože? Á...ano, vypadá to tak," usmála se dívka.
Otočila se a zadívala se na člověka, který kráčet po chodbě. Zdálo se, že byl první besedou s pomocnicí psychologa nadšen. Usmál se na sekretářku, pak na Klinga. Došel ke vchodovým dveřím, otočil se; ještě jednou se na oba usmál a odešel.
"Myslím, že už bude volná;` řekla sekretářka, "zkusím tam zavolat."
Znova zvedla sluchátko. Stiskla knoflík a chvíli počkala.
"Cindy, mohu ti ho tam poslat? O.K." Zavěšila. "Můžete jít, číslo 14, páté dveře nalevo."
"Děkuji," řekl Kling.
"Není zač," odpověděla.
Pokývl a vyšel kolem jejího stolu na chodbu. Dveře z levé strany začínaly číslem 8 a dál pokračovaly v narůstající řadě. Číslo 13 bylo vynecháno. Na jeho místě, hned po 12, následovala 14. Klinga napadlo, že asistentka psychologa bude zřejmě pověřivá a zaklepal.
"Dále," ozval se ženský hlas.
Otevřel dveře. Dívka stála u okna, zády k němu. V jedné ruce držela telefonní sluchátko. Světlé vlasy měla hozené na stranu. Na sobě měla tmavou sukni a bílou blůzku. Sako bylo přehozené přes opěradlo židle. Byla velmi vysoká, měla krásnou postavu a příjemný hlas.
"Ne, Johnne," říkala do telefonu, "domnívám se, že tam nebylo to, co tě zajímá. Dobrá, když na tom trváš. Zavolám ti později, mám tu teď návštěvu. Dobře. Zatím."
Otočila se. Zavěšila a podívala se na Klinga. Poznali se okamžitě.
"Co tu k čertu děláte?" obořila se Cindy.
"Takže vy jste, Cindy?" ubezpečil se Kling.
"Cynthia Forestová. Zatraceně. Proč poslali vás? Copak nejsou na oddělení jiní policajti?"
"Mám protekci. Už jsem vám to vysvětloval dřív, ne?"
"Dřív jste mi říkal ledacos. Takže teď běžte a řekněte vašemu kapitánovi, že dám přednost rozhovoru a někým jiným..."
"Poručíkovi."
"Ať je to, kdo chce. Doopravdy nemám chuť se s vámi bavit, pane Klingu. Domnívám se, že existuje něco, jako urážka poškozeného. Choval

jste se ke mně takovým způsobem, když zabili mého otce..."

"Ano, to bylo nedorozumění, slečno Forestová."

"Díky vám."

"Neměli jsme to lehké. Po městě se někde procházel odstřelovač..."

"Pane Klingu, většina lidí to nemá lehké. Dle mého názoru jsou policisté zaměstnanci občanů a..."

"Máte pravdu."

"A vy jste se choval odporně. Mám výbornou poměť, pane Klingu."

"Já také. Váš otec se jmenoval Anthony Forest. Stal se první obětí toho ostřelovače. Vaše matka..."

"Poslyšte, pane Klingu..."

"Vaše matka se jmenuje Clarisse a máte..."

"Kláru."

"Správně, sestru Kláru. A mladšího bratra Johna."

"Jeffa."

"Ano, ovšem, Jeffa. Tenkrát jste si vybírala specializaci na Colleuge..."

"Rozhodla jsem se pro psychologii už v prvním ročníku."

"Na Ramseyově universitě. Bylo vám devatenáct let..."

"Skoro dvacet"

"Bylo to před třemi lety. To znamená, že dnes je vám dvaadvacet."

"Bude za měsíc."

"Colleuge už jste skončila."

"Ano, skončila," řekla Cindy suše, "prosím o prominutí, pane Klingu..."

"Dostal jsem za úkol tu stížnost vyšetřit, slečno Forestová. Podobné události nepatří k nejzávažnějším v našem městě, takže vás mohu ubezpečit, že poručík na toto vyšetřování nenasadí jiného člověka jen proto, že se vám nelíbí, jak vypadám."

"Nejen jak vypadáte."

"Nu což, to je velmi špatné. Nechcete mi říct, co se tu včera odehrálo?"

"Neřeknu vám vůbec nic."

"A chcete, abychom našli člověka, který sem vpádl?"

"Chci."

"V tom případě..."

"Pane Klingu, budu k vám upřímná. Jste mi nepříjemný. Nelíbil jste se mi při našem minulém setkání a od té doby se nic nezměnilo. Obávám se, že patřím k těm, kteří svůj názor nemění."

"U je u psychologa dost neobvyklý postoj."

"Ještě nejsem psycholog. Zatím se jen po večerech připravuji k obhajobě diplomu."

"Sekretářka mi řekla, že pracujete jako pomocnice..."

"Ano, ale zkoušky jsem ještě nesložila. Vzhledem k zákonům tohoto státu - a domnívám se, že byste je měl znát, pane Klingu - nikdo nemůže získat licenci..."

"Ne, neznám."

"No právě. Nikdo nemůže získat licenci na psychologickou praxi, jestliže nemá diplom psychologa na úrovni doktora filozofie a potvrzení o složení zkoušky před státní komisí. Já nevedu praxi. Provádím pohovory a občas pomáhám při testech."

"Zaplat' pánbůh," zareagoval Kling.

"Co tím k čertu myslíte?"

"Nic," řekl Kling a pokrčil rameny.

"Poslyšte, pane Klingu, jestli odtud okamžitě neodejdete, zase to skončí skandálem. Jestli si dobře pamatují, při našem posledním setkání jsem vám popřála, abyste zdechnul."

"Správně."

"A jak jste na tom?"

"Nemůžu," konstatoval Kling, "tak už to zařídila matka příroda."

Usmála se. Sedl si na židli vedle jejího stolu, pohodlně se uvelebil a přesladkým hlasem pronesl.

"Buďte tak laskavá, slečno Forestová, a řekněte mi, co se tu včera stalo."

Když přišel Carella v půl jedenácté na oddělení, Meyer už tam byl a na stole na něj čekal vzkaz že mu v 7.45 ráno volal jakýsi Charles Mercer z policejní laboratoře.

"Už jsi mu volal?" zeptal se Carella.

"Ted? jsem přišel."

"Doufám, že pro nás něco vyhrabal," pronesl Carella a vytočil číslo laboratoře.

Vyslovil přání, že by chtěl mluvit s Charlesem Mercerem, ale bylo mu řečeno, že Mercer měl noční a odešel domů v osm ráno.

"A s kým prosím mluvím?" otázal se Carella.

"U telefonu Danny di Torre."

"Vy náhodou nevíte nic o pokusech, které pro nás dělá pan Mercer ohledně želatinových tobolek?"

"Ale ano, samozřejmě," zareagoval di Torre. "Počkejte chvíli. Moc pěknou prácičku jste Charliemu zadali."

"Přišel na něco?"

"Začněme tím, že musel otestovat spoustu tobolek. Mají různou tloušťku. Různí výrobci je dělají různě."

"Vem si paralelku, Meyere, slyšíš?" houkl Carella na Meyera a dál se věnoval telefonu, "pokračujte di Torre."

"Kromě toho má na rychlost rozpouštění vliv spousta faktorů.

Například, jestli se člověk právě najedl a má plný žaludek, tabletka se rozpouští pomaleji. Když ji sní na lačno, rychlost se zvětšuje."

"Jasně. Pokračujte."

"Je dokonce možné, že tabletka projde celým organismem, aniž by se rozpustila. To se občas stává starým lidem."

"Ale Mercer udělal pokus..." namítl Carella.

"Samozřejmě. Udělal. Smíchal pětiprocentní roztok kyseliny solné s pepsinem, aby napodobil žaludeční šťávy. Rozlil ho do množství různých zkumavek a pak do nich ponořil tobolky."

"A jak to dopadlo?"

"Promiňte, když dovolíte, napřed vám to vysvětlím. Použil různé typy a rozměry tobolek. Vyrábějí se v různých velikostech. Chápete, čím větší číslo, tím menší velikost. To znamená, čtyři je menší než tři."

"A k jakému závěru došel?"

"Rozpouští se různou rychlostí. Deset minut, čtyři minuty, osm minut, dvanáct minut. Nejdéle patnáct minut, nejméně tři. Pomůže vám to?"

"Není to přesně to, co..."

"Ale většina se jich rozpustí v průměru během šesti minut. Doufám, že vás alespoň tohle potěší."

"To znamená šest minut."

"Ano."

"O.K., mockrát vám děkuji, pane di Torre. A vyřídíte můj dík Mercerovi, ano?"

"Že pochybujete, nebude z toho spát."

Carella zavěsil a otočil se k Meyerovi.

"Tak co si o tom myslíš?"

"Co si mám myslet?"

"Ať už to Gefford vypil nebo spolknul, stalo se to předtím, než se vrátil na scénu."

"Vypadá to tak."

"Jed působí téměř okamžitě a tabletka se rozpouští přibližně šest minut. A on byl před kamerou sedm."

"Sedm minut, sedmáct vteřin," poopravil ho Meyer. "Třeba se otrávil úmyslně."

"Sebevražda?"

"Možná."

"Před zraky čtyřiceti milionů lidí?"

"Proč ne. Pro umělce je nejdůležitější působivý odchod."

"Nu což, možné to je," zabrumlal Meyer.

"Bude lepší, když zjistíme, kdo s ním byl v kontaktu bezprostředně před odchodem na scénu."

"To nebude nic složitého," usmál se Meyer, "včera večer tam bylo jen 219 lidí."

"Hele, zavolej tomu svému Kransovi, třeba nám trochu pomůže."

Carella vytočil Kransův telefon do práce. Spojovatelka ho spojila se službou, která ho nakonec přepojila na Kransovu sekretářku, od které se dozvěděl, že tam Krans není, ale může mu nechat vzkaz. Carella ji poprosil, aby počkala a zakryl sluchátko rukou.

"Pojedeme k Geffordově ženě?" zeptal se Meyera.

"Obávám se, že budeme muset," odpověděl Meyer.

"Vyřiďte prosím, panu Kransovi, že mě najde v domě pana Gefforda," ukončil Carella, poděkoval a zavěsil.

Larx View bylo vzdálené půl hodiny jízdy od města. Bylo to úchvatné předměstí, ve kterém se majitelé domů obklopovali pozemky, svými rozměry mnohokrát převyšujícími obvyklé plácky o velikosti šedesát na sto yardů. V našem století ekonomiky bylo příjemné ocitnout se na místě rozlehlých luk a prostorných domů, vystavěných daleko od cest.

Meyer už byl v Larx View večer předtím, protože měl pocit, že je nutné paní Geffordové vysvětlit, z jakého důvodu požadovala policie pitvu, přestože její souhlas k tomu nebyl zapotřebí. Ale teď sem jel poprvé za denního světla a pohled na perfektně udržované okolí ho šokoval. Carella, který probíral nahlas všechny možné verze už od chvíle, kdy vyjeli z města, teď, když se přiblížili k dvěma zástupům lidí, stojícím po obou stranách skvostně brány, zmlkl. Hloučky lidí s kamerami a stejné množství s bloky a jinými novinářskými potřebami, pokřikovali na dva místní policisty, kteří bránili vjezd. Meyer otevřel okno na své straně a křikl.

"Z cesty!"

Jeden z policistů se zbavil novinářů a přistoupil k autu.

"Kdo jste?" zeptal se Meyera.

Meyer ukázal odznak.

"87.oddělení?" zeptal se policista.

"Vy to vyšetřujete?"

"Naprosto správně," řekl Meyer.

"A proč jste sem neposlali někoho od vás, aby to tu ohlíželi?"

"A to jako proč?" zeptal se Carella a mírně se vyklonil, "copak si neporadíte s pár reportéry?"

"S pár? Měl jste tady být před deseti minutami. Teď je tu proti tomu jak po vynření."

"Můžeme projet?" zeptal se Meyer.

"Samo, jed'te. Vemte to skrz ně. My to pak zametem."

Meyer stiskl klakson a pak šlápl na plyn. Novináři se rychle rozutekli, zasypávající nadávkami sedan, uhánějící po cestě.

"Hodní lidé," komentoval to Meyer, "je hned vidět, že chtějí nechat ubohou vdovu na pokoji."

"Stejně jako my, že?" rýpnul si Carella.

"U nás je to něco jiného."

Dům byl postaven v koloniálním georgiánském stylu. Po obou stranách dveří rostly staré keře, které v řadě lemovaly dům a byly vysázeny i v zadní části zahrady. Cestička, vysypaná kamínky, se vinula ke dveřím a pak zpátky k cestě, vytvářejíc přitom malou plochu na parkování. Meyer zastavil auto, zatáhl ruční brzdu a vystoupil. Carella vylezl z druhé strany a vydali se po křupajících kamíncích společně k parádním dveřím. Na šňůře visel lesknoucí se bronzový zvoneček. Carella zatáhl a rozkýval ho. Počkali. Carella znova zatáhl za šňůru. Zase nic.

"Geffordovi přece mají sluhu, ne?" zeptal se překvapený Carella.

"Nevím, proč by ho neměli mít, když vydělávají půl milionu ročně."

"No, já nevím," namítl Carella, "ty vyděláváš pět a půl tisíce ročně a Sára služby nemá."

"Nechceme se odlišovat," vysvětlil Meyer. "Když si vezmem posluhovačku, komisař se začne vyptávat na ty úplatky, co беру."

"Ty taky?"

"No jistě. Jen hrací automaty mi loni hodily sto tisíc."

"To já prodávám bělochy do otroctví," chlubil se Carella, "říkám si, zachránit černochoy..."

Dveře se otevřely. Stála před nimi malá, vylekaná Irka. Přimhouřila

oči a pak se tenounkým hláskem s lehkým irským akcentem zeptala.

"Přejete si, prosím?"

"Jsme od policie," řekl Carella, "chceme mluvit s paní Geffordovou."

"Ach," ještě víc zesmutněla, "ó ano," vykoktala, "pojdte dál.

Prochází se po zahradě se psy. Dojdu pro ni. Říkáte, že jste od policie?"

"Správně, madam," odpověděl Carella, "jestli je na zahradě, můžeme tam jednoduše zajít sami."

"No," přemítala žena, "já nevím..."

"Vy jste hospodyně?"

"Ano, Pane."

"Můžeme tedy jít do zahrady?"

"Dobrá, ale..."

"Ti psi koušou?" zeptal se předvídavé Meyer.

"Ne, jsou velmi hodní. Kromě toho, je tam paní Geffordová."

"Děkuji," řekl Carella.

Kráčeli po pěšince, vedoucí kolem domu. Jakmile obešli roh, spatřili ženu. Vyšla z malého březového háje na vzdáleném konci louky. Byla to vysoká blondýna v tvídové sukni, svetru a polobotkách. Dívala se do země. Kousek před ní běželi dva zlatí setři. Psi zaznamenali jejich přítomnost a začali štěkat. Žena zvedla hlavu a nerozhodně zpomalila krok.

"To je Melanie Geffordová," zašeptal Meyer.

Psi se přibližovali dlouhými skoky. Meyer je neklidně pozoroval.

Carella, který vyrostl ve městě a nebyl zvyklý na volně žijící zvířata, byl přesvědčený, že mu skočí po krku. Už chtěl vyndat pistoli, když vtom se psi zastavili a začali hlasitě štěkat.

"Kuš!" křikl Meyer a dupnul nohou.

Psi, se ke Carellově velkému překvapení otočili a běželi ke své paní, která nyní kráčela sebevědomě se zdviženou hlavou směrem k nim.

"Ano?" řekla, "co se děje?"

"Paní Geffordová?" oslovil ji Carella.

"Ano?"

Hlas byl panovačný. Teď, když přišla blíž, se jí Carella zadíval do obličeje. Ostré rysy ve tváři, šedé, pronikavé oči, klasické obočí, plné rty. Nalíčená nebyla. Zdálo se, že utrpení se usadilo v koutcích očí a rtů. Celou tvář pokrývala šedá rouška smutku.

"Ano?" zopakovala netrpělivě.

"Jsme z kriminálky, paní Geffordová," řekl Meyer. "Byl jsem u vás včera večer. Vzpomínáte si?"

Zavrtávala se do něj pohledem několik vteřin, jako kdyby nevěděla, co říká. Psi, kteří se osmělili v přítomnosti své paní, začali znovu štěkat.

"Ano, samozřejmě," řekla konečně.

"No tak, tiše, chlapci," sykla na psy, kteří okamžitě zmlkli.

"Rádi bychom vám položili několik otázek, paní Geffordová,"

pokračoval Carella, "chápu, jak vám je nyní těžko, ale..."

"Všechno je v pořádku," odpověděla, "chcete jít dál?"

"Jak vám to bude vyhovovat."

"Když nebudete mít nic proti, promluvme si raději zde. Dům je...nemůžu tam...tady je to takové příjemné a svěží...po tom, co se stalo..."

Carella, který ji pozoroval, měl najednou pocit, že to hraje. Trochu nakrčil čelo a řekl.

"Zní to tak nadneseně a dramaticky"

"Prosím za prominutí."

"Chápeme to, paní Geffordová."

"Chápete?" zeptala se.

Lehký úsměv ji přelétl po nenamalovaných rtech.

"Co kdybychom si sedli na terasu. Doufám, že nezmrznu."

"To bude báječné," řekl Carella.

Přešli přes loučku k terase, která byla posazena k zadní straně domu, odkud se naskýtal nádherný pohled na podzimní les. Na terase stál stůl se skleněnou deskou a bílé, kovové židle. Melanie vytáhla z pod stolu bílou nízkou taburetku a sedla si na ni. Detektivové se posadili na židle naproti. Seděli výš a nuceně na ni shlíželi z vrchu. Teatrálně zaklonila hlavu a

Carely se znova zmocnil pocit, že to hraje a že si schválně sedla nízko, aby vypadala malá a bezbranná. Impulzivně se zeptal.

"Jste herečka, paní Geffordová?"

Melanie překvapeně rozšířila oči a pak se usmála stále se stejným výrazem.

"Byla jsem, předtím, než jsme se se Stanem vzali."

"Jak dlouho jste vdaná, paní Geffordová?"

"Šest let."

"Máte děti?"

"Ne"

Carella přikývl.

"Paní Geffordová," řekl, "nejvíc ze všeho nás zajímá chování vašeho manžela během několika posledních týdnů. Možná ho něco trápilo, sžíralo, měl nějaké starosti nebo byl třeba přepracovaný."

"Ne, nemyslím."

"Svěřoval se vám se vším?"

"Ano. Náš vztah byl velmi důvěrný."

"A nikdy nemluvil o ničem, co ho nějak zvlášť znepokojovalo?"

"Ne. Byl s vývojem svých záležitostí naprosto spokojen."

"Jakých záležitostí?"

"Show. Nový image, který získal v televizi. Pravděpodobně víte, že předtím, než začal pracovat na televizní show, byl komikem v nočním klubu."

"To jsem nevěděl."

"Ano, Stan začínal před mnoha lety hraním romantických příběhů o lásce a pak přesedlal do nočních klubů. Když pracoval ve Vegas, nabídl mi, aby udělal svou televizní show."

"Kolik let se to už vysílá?"

"Tři roky."

"Kolik let bylo vašemu manželovi, paní Geffordová?"

"Čtyřicet osm."

"A kolik je vám?"

"Třicet sedm."

"To je vaše první manželství?"

"Ano."

"A vašeho muže?"

"Také."

"Chápu. Můžete mi říct, paní Geffordová, jestli bylo vaše manželství šťastné?"

"Ano, velmi šťastné."

"Paní Geffordová," zeptal se Carella bez obalu, "myslíte si, že váš manžel spáchal sebevraždu?"

Melanie odpověděla bez zaváhání.

"Ne."

"Pravděpodobně asi víte, že byl otráven."

"Ano."

"Jste si jistá, že to nebyla sebevražda?"

"Ano, domnívám se, že byl zabit. Ano."

"Kdo ho podle vás zabil, paní Geffordová?"

"Já myslím..."

"Promiňte, madam," ozval se hlas z otevřených skleněných dveří, vedoucích do domu.

Melanie se otočila. Ve dveřích stála hospodyně.

"Doktor Nelson, madam."

"Telefonuje?" zeptala se Melanie, zvedajíc se.

"Ne, madam, je tady"

Melanie se zamračila.

"Tak ho popros, ať přijde sem, dobře?"

Okamžitě si sedla.

"Zase," řekla.

"Co zase?"

"Byl tu včera večer. Přijel přímo ze studia. Strašně se bojí o mé zdraví. Dal mi prášky na uklidnění a ráno volal ještě dvakrát."

Složila ruce na kolenu. V tom pohybu krásné elegantní ženy bylo

něco zvláštního. Carella ji několik okamžiků mlčky pozoroval. Bylo ticho. Na loučce se zlatí setři rozštěkali na ptáka, hledajícího potravu.
"Co jste chtěla říct, paní Geffordová?"
Melanie zvedla oči. Zdálo se, že myslí na něco jiného.
"Mluvili jsme o pravděpodobné vraždě vašeho muže," připomněl Carella.

"Ano. Chtěla jsem říci, že podle mne ho zabil Carl Nelson."

KAPITOLA 4

Doktor Carl Nelson se objevil na terase jen pár minut poté, co zaznělo jeho jméno. Políbil Melanii na tvář a podal ruku Meyerovi, se kterým se setkal již včera večer. Když byl představen Carellovi, pevně mu stiskl ruku a zopakoval jeho jméno.

"Detektiv Carella," pronesl, přikývl a usmál se, jako kdyby se snažil vryt si to jméno navždy do paměti.

Pak se obrátil k Melanii a zeptal se.

"Jak se cítíš?"

"Normálně, Carle," odpověděla, "už jsem ti to říkala včera večer."

"Spala jsi dobře?"

"Ano."

"Bylo to tak strašné," řekl Nelson, "doufám, gentlemani, že chápete."

Carella přikývl. Pozoroval, jaké pocity vzbuzuje u Melanie Nelsonův příchod. V první chvíli, když se objevil na terase, se stáhla do sebe, zkrfžené ruce na prsou, jako by se chránila před silným větrem. Byla to pochopitelně divadelní póza, nicméně upřímná. Jestli se tohoto vysokého muže s hlubokým hlasem a pronikavými hnědými očima nebála, tak byla vůči němu alespoň podezřívavá. Tato nedůvěra ji přiměla vytvořit kolem sebe ochrannou clonu.

"Provedli jste pitvu?" zeptal se Nelson Meyera.

"Ano, pane."

"A mohu znát její výsledek nebo je ta tajná?"

"Pan Gefford byl zabit velkou dávkou strofantinu," odpověděl Carella.

"Strofantinu?" Nelson byl upřímně překvapen. "To je poměrně zvláštní, že?"

"Znáte ten lék, doktore Nelsone?"

"Ano, samozřejmě. Respektive, vím o něm, ale pokud se pamatuji, nikdy jsem ho svým pacientům nepředepisoval. Používá se velmi, velmi řídce."

"Doktore Nelsone, měl pan Gefford nějaké srdeční onemocnění?"

"Ne. Myslím, že už jsem to včera večer říkal detektivu Meyerovi.

Vím naprosto jistě, že ne."

"Znamená to, že nebral digitalis nebo nějaký jiný podobný lék?"

"Ne, pane."

"A co bral?"

"Co máte na mysli?"

"Bral vůbec nějaké léky?"

Nelson pokrčil rameny.

"Pokud vím, tak ne."

"Byl jste jeho osobní lékař. Kdo jiný by to měl vědět než vy?"

"Máte pravdu. Ne, Stan léky nebral, jestli pochopitelně nebudeme brát v úvahu prášky proti bolesti hlavy a vitamíny."

"Co bral na bolesti hlavy?"

"Směs empyrinu a kodeinu.

"A vitamíny?"

"Všechny druhy B a C."

"Jak dlouho užíval vitamíny?"

"Několik měsíců. Byl vyčerpaný a přepracovaný, tak jsem mu je poradil."

"Předepsal jste mu je?"

"Předepsal? Ne." Nelson zavrtěl hlavou. "Užíval plexin, pane Carello. Je možné ho koupit v jakékoliv lékárně bez receptu. Ale já jsem mu ho doporučil."

"Doporučil jste mu právě tento druh?"

"Ano, vyrábí ho poměrně solidní firma a já pokládám tento

prostředek za naprosto bez..."

"Doktore Nelsone, v jaké podobě se tyto vitamíny vyrábějí?"

"V tobolkách. Stejně jako většina jiných vitamínů."

"Jaké velikosti je tobolka?"

"Může být normální nebo dvojité."

"Doktore Nelsone, měl pan Gefford ve zvyku brát vitamíny během natáčení show?"

"Víte, ne. Já..."

Nelson zmlkl. Zvedl hlavu ke Carellovi, pak se otočil na Melanii a znovu pokrčil rameny,

"No, pak už je všechno možné."

"Co tím myslíte, doktore?"

"Někdo mohl vyměnit vitamíny za strofantin."

"A je to možné?"

"Ano, proč ne?" odpověděl Nelson, "tobolka plexinu se vyrábí z neprůzračné želatiny a sestává ze dvou polovin. Domnívám se, že je naprosto možné tobolku otevřít a zaměnit vitamín za strofantin." Znovu pokrčil rameny, "Zdá se ale, že to je dost složitý způsob..." Zmlkl.

"Způsob čeho, doktore Nelsone?"

"No...vraždy člověka."

Na terase bylo znovu mrtvé ticho.

"Bral ty vitamíny denně?" zeptal se Carella.

"Ano," odpověděl Nelson.

"Nevíte, kdy je bral včera?"

"Ne. Já..."

"Já vím, kdy," přerušila ho Melanie.

Carella se k ní obrátil. Stále seděla na nízké taburetce se složenýma rukama, ztracená, osamocená, bezbranná.

"Kdy?" otázal se Carella.

"Spolkl jednu tabletku včera po snídani." Na chvíli zmlkla. "Potkali jsme se včera přes den ve městě a pojedli jsme spolu. To si vzal ještě jednu."

"V kolik hodin to bylo?"

"Hned po jídle. Kolem druhého."

Carella povzdechl.

"Co se děje, pane Carello?" zeptala se Melanie.

"Můj kolega začíná mít odpor k času," vysvětlil Meyer.

"Co to znamená?"

"Víte, paní Geffordová, želatinová tabletka se rozpouští během šesti minut a uvolní obsah. Strofantin účinkuje okamžitě."

"To znamená, že v tabletce, kterou spolkl odpoledne, jed nebyl?"

"Správně, paní Geffordová. Spolkl ji ve dvě hodiny a záchvat dostal až v 8.45. To je rozdíl skoro sedmi hodin. Ne, jed musel pozřít ve studiu." Nelson zamyšleně mlčel.

"V tom případě je asi nutné vyslechnout..." začal a rychle zmlkl, protože v domě hlasitě zazvonil telefon.

David Krans byl věčný a stručný. Jeho hlas praskal v telefonním sluchátku.

"Volal jste mi?"

"Ano."

"Jak je Melanii?"

"Zdá se, že normálně."

"Myslím, že zbytečně ztrácíte čas."

"Snažíme se plnit své povinnosti," suše pronesl Carella a vzpomněl si, jak mu Meyer popisoval své setkání s Kransem. "To je zvláštní," říkal si v duchu, "copak mají všichni televizní zaměstnanci takový protivný hlas?"

"Od rána mi tu zvoní telefon," pokračoval Krans. "Každé noviny ve městě, každý časopis, každý kretén chce vědět, co se včera večer stalo. Co jim mám říct?"

"Copak jste u toho nebyl?"

"Byl jsem nahoře v místnosti sponzorů a viděl jsem všechno jen na obrazovce. Co ode mne chcete? Mám moc práce."

"Chci přesně vědět, kde byl včera Stan Gefford předtím, než

naposledy vyšel na scénu."
"Jak to mám vědět? Vždyť vám říkám, že jsem seděl nahoře ve sponzorské místnosti."
"Kam obyčejně chodí během natáčení, když odejde ze scény, pane Kransi?"
"To záleží na tom, kolik má času."
"Předpokládejme, že měl tolik času, kolik potřebují folklorní zpěváci, aby odzpívali dvě písně."
"V tom případě šel asi do své šatny."
"Můžete to ověřit?"
"U koho to mám asi podle vás ověřit? Stan je mrtvý."
"Poslyšte, pane Kransi, nechcete mi tím doufám naznačit, že ve vaší perfektně vypracované organizaci nikdo neví, kde byl Stan Gefford, zatímco zpěváci předváděli své číslo."
"To jsem neřekl."
"A co jste řekl? Obávám se, že jsem vás špatně pochopil."
"Řekl jsem, že já to nevím. Byl jsem nahoře. Odešel jsem už patnáct minut před začátkem vysílání."
"Dobrá, pane Kransi, děkuji. Úspěšně dokazujete své alibi. Chápu to tak, že Gefford tam za vámi onen večer ani jednou nebyl?"
"Naprosto správně."
"Znamená to, že jste ho nemohl oddělat vy. To tím míníte, že?"
"Snažil jsem se dokázat své vlastní alibi. Jen jsem..."
"Pane Kransi, kdo může vědět, kde byl Gefford? Ví to někdo? Ví to alespoň někdo z vašeho studia?"
"Zjistím to. Můžete mi zavolat později?"
"Raději k vám zajedu. Budete u sebe celý den?"
"Ano, ale..."
"Rád bych vám položil ještě několik otázek."
"Ohledně čeho?"
"Ohledně Gefforda."
"Znamená to, že mě podezíráte?"
"Řekl jsem snad něco takového, pane Kransi?"
"Ne, to jsem řekl já. Takže co?"
"Ano, pane Kransi, podezírám vás," řekl Carella a zavěsil sluchátko.

Cestou do města Meyer mlčel. Carella, který ho vystřídal za volantem, se na něj zadíval a zeptal se.
"Pojedeme ke Kransovi teď, nebo po obědě?"
"Po obědě," rozhodl Meyer.
"Vypadáš unaveně. Stalo se něco?"
"Asi že na mě něco leze. Hučí mi v hlavě."
"To máš z toho čistého vzduchu," zavtipkoval Carella.
"Ale ne, asi jsem nastydl."
"Můžu zajet ke Kransovi sám," nabídl se Carella, "nechceš jet domů?"
"Hlouposti."
"Vážně. To zvládnou..."
"Nech toho," přerušil ho Meyer, "lezeš mi na nervy. Takhle se mnou mluví moje matka. Za chvíli se mě začneš ptát, jestli jsem doma nezapomněl čistý kapesník."
"Mimochodem, vzal sis čistý kapesník?" neodpustil si Carella.
Meyer se rozesmál a přitom kýchl. Začal se hrabat v kapse, najednou se zarazil a pak se otočil ke Carellovi.
"No, vidíš to?" zeptal se, "nemám kapesník."
"Matka mě učila utírat si nos do rukávu," navrhl Carella.
"Jasně, chceš říct, že to mám zkusit taky?" zeptal se Meyer.
"Co si myslíš o našem váženém doktorovi?"
"Nemáš v autě papírové kapesníky?"
"Podívej se. Co si myslíš o doktoru Nelsonovi?"
Meyer zahrabal v postranní kapse, našel kus gázy a hlasitě se vysmrkal. Znova kýchl a pak odpověděl.
"Víš, jaký vztah mám k doktorům. Ale tenhle je mi zvlášť protivný."
"Proč?"

"Je to takový libový frajer," řekl Meyer.
"Z čehož plyne, že ho klidně můžeme vyškrtnout ze seznamu podezřelých."
"K tomu, abychom ho mohli vyloučit, máme i pádnější důvody. Včera večer, když se vysílala show, byl doma." Meyer zmlkl.
"Z druhé strany je to lékař, což znamená, že má přístup k takovému nevšednímu léku, jako je strofantin."
"Ale jestli se pamatuješ, pitvu navrhl právě on."
"Správně. Ještě jeden důvod, abychom na něj s konečnou platností zapomněli. Když už bys někoho otrávil, běžel bys za policajtem a vykládal jim, kde jed najdou?"
"Krásný filmový vrah by se právě takhle zachoval."
"Pochopitelně jenže to by krásného filmového policistu hned napadlo, že se krásný filmový vrah snaží odvést od sebe jeho pozornost."
"Moudrá Melanie si myslí, že jejího muže otrávil on," namítal Carella.
"Chtěl jsi říct Melanie Smutná."
"To je zvláštní, proč?"
"Musíme se jí na to zeptat."
"Chtěl jsem, ale Karel Pečlivý se od ní ani na chvíli nehnul. Zavoláme jí příště. Veď to v patrnosti."
"Ano, pane," zasalutoval Meyer. Po chvíli ticha dodal.
"Ta věc začíná pěkně smrdět."
"Kde jsou klasické staromódní vraždy sekerou!?"
"Jed je obyčejně ženská zbraň, souhlasíš?" zeptal se Meyer.
"Aby ne," odpověděl Carella, "vezmi historii. Mezi našimi předky byli znamenití traviči. Vzpomeňme Neila Crimma a Carlyla Harrise nebo Rothlanda Bemmolina nebo Henryho Landra..."
"Dobrá, chápu," přerušil ho Meyer.

Zpráva o prošetření oznámení.
Policejní ředitelství
Druh přečinu: přepadení
Okres: 87.
Vyšetřovací oddělení: 87.
Číslo oznámení: 306 B-41-11
Datum sepsání zprávy: 14. října
Přečin oznámil: Wallner S. Miles Adresa. 1116.
Sheffert Street
Místo přečinu: dtto
Datum přečinu: 13. října
Datum a čas oznámení přečinu: 13. října ve 14.30
Jméno vyšetřovatele: Bertrand Kling
Výslech Milese Wallnera a Cynthie Forrestové
Miles Wallner je prezidentem společnosti "Wallnerovy audiovizuální komponenty, sídlící na adrese Sheffert Street 1116.
Tvrdí, že 13.října, když se vrátil z oběda, přibližně ve tři čtvrtě na dvě, našel ve svém sekretariátě neznámého muže. Muž odmítl říci své jméno a odmítl vysvětlit účel své návštěvy. Když se pokusila Wallnerova sekretářka Janice de Santo na jeho prosbu zavolat policii, začal jí neznámý vyhrožovat. Wallner okamžitě seběhl dolů na ulici a požádal o pomoc strážníka Ronalda Fairchilda, č.odznaku 36-104, 87.oddělení, který přispěchal do jeho kanceláře. Na Fairchildovy otázky odpověděl muž v tom smyslu, že přišel navštívit přítelkyni. Na otázku kterou, odpověděl "Cindy" (Cindy se říká slečně Cynthii Forrestové, která pracuje ve společnosti jako pomocník psychologa). Wallner poslal pro slečnu Forrestovou, která, když muže spatřila, prohlásila, že ho nezná. Když se snažila odejít, muž ji chytil za zápěstí. Fairchild ho varoval, aby nechal dívku na pokoji a přistoupil k němu se zdviženým obuškem. Muž se na Fairchilda vrhnul, udeřil ho několikrát do hlavy a když Fairchild upadl, tak do prsou. Později byl Fairchild dopraven do nemocnice Buena Vista. Měl vyrazeny čtyři zuby a zlomená tři žebra. Wallner tvrdí, že nikdy dříve tohoto muže neviděl, slečna Forrestová taktéž.

Slečna Forrestová je dcera Anthonyho Forresta který zahynul jako první oběť v sérii odstřelovačských vražd, které se odehrály před dvěma a půl lety (zprávy kriminálního oddělení 201 A-4601 až 20, 1 A-46-31). Šetření dosud ukázalo, že byl Louis Redfield odsouzen k smrti na elektrickém křesle a že byl rozsudek proveden ve věznici Cassoviu v březnu tohoto roku. Zdá se, že neexistuje spojitost mezi tímto přechinem a ostřelovačskými vraždami. Nicméně jsem přikázal, aby slečně Forrestové byly ukázány fotografie těch, kteří odpykávali trest v Cassoviu (v době pobytu Redfielda) a už byli propuštěni. Je málo pravděpodobné, že by to přineslo nějaké výsledky, protože Redfield byl v "kobce smrti" celou dobu do provedení rozsudku, i když byl pochopitelně v kontaktu s jinými trestanci a mohl zorganizovat pronásledování slečny Forrestové a ostatních příbuzných svých obětí. Mé předešlé kontakty se slečnou Forrestovou ohledně ostřelovačských vražd u ní vyvolaly krajní nelibost k mé osobě. Jestli bude nutné další vyšetřování, prosím proto, aby na něj byl nasazen někdo z mých kolegů.

Bertrand Kling, detektiv 3.stupně.

Poručík Peter Byrnes si přečetl Klingovu zprávu ve čtvrtek během dne, pak zavolał na kriminálku a pozval si Klinga k sobě. Když Kling přišel, zapálil si Byrnes doutník, vyfoukl obláček dýmu a zeptal se. "Co to má být, ta "krajní nelibost vůči mé osobě"?"

Kling pokrčil rameny.

"Nelíbím se jí, Pete. Nechci házet všechno na ní. Neměl jsem to tenkrát lehké. Proč se ptáš?"

"Hmm...Ano," řekl Byrnes, "a co si myslíš o té vězeňské stopě?"

"Nic zvláštního, ale prověřit to můžem. Co tím ztratíme?" Podíval se na hodinky. "Právě teď by měla být v archivu, kde ji ukážou fotografie. Možná z toho něco bude."

"Možná."

"Abych mohl tuhle verzi v klidu pustit z hlavy, obtelefonoval jsem několik rodin Redfieldových obětí. Ne všechny. Ale ty, s kterými jsem hovořil, tvrdili, že jim nikdo nevyhrožoval, ani se nic zvláštního nestalo. Všechno jsem dělal velmi opatrně, Pete, nemusíš mít strach. Říkal jsem jim, že provádíme rutinní prověrku. Nechtěl jsem je znepokojovat." "Dobrá," pokývl Byrnes, "znamená to tedy, že tu necítíš jako motiv pomstu."

"Jestli tu je, má co dělat s někým, koho Redfield znal ještě předtím, než jsme ho chytili nebo se s ním setkal ve vězení. V každém případě, nač někdo potřebuje riskovat život kvůli mrtvému."

"Ano," řekl Byrnes, zamyšleně popotáhl z doutníku a pak se znovu zadíval na zprávu. "Čtyři vyražené zuby a tři zlámaná žebra. Surový klient."

"Ano, ale Fairchild je nováček."

"Vím, ale přece. Klient, jak se zdá, nechová zvláštní úctu k zákonům."

"Jemně řečeno," potvrdil s úsměvem Kling.

"Tvá zpráva říká, že chytil slečnu Forrestovou za ruku."

"Je to tak."

"Nelíbí se mi to, Berte. Jestli je to individuum schopné tak lehce zmlátit policistu, co bude schopné udělat, až ji potká někde samotnou?"

"To je právě ono. Musíme ho chytit."

"Samozřejmě, ale kdo to je?"

"Možná na něco přijdou v archivu podle fotek. Slíbili, že zavolají hned po prohlídce. Třeba budeme mít štěstí."

"Třeba."

"A když ne?"

"Musíme toho hajzla najít. Nemám rád, když někdo mlátí policajty, to zaprvé. A nelíbí se mi, že může úplně klidně přepadnout tu dívku. Vyrazil Fairchildovi čtyři zuby a zlámal tři žebra. Kdoví, co udělá s bezbrannou dívkou."

"Je vysoká, Pete. Tím myslím tu dívku."

"Stejně, jestli něco zvoráme, můžeme tu mít vraždu."

"Snad to nezajde tak daleko, Pete."
"Stát se může všechno, Musíme ho chytit."
"Jak?"
"Ještě nevím. Co teď děláš?"
"Vykrádačky vojenských obchodů. A ještě nějaké přepadení."
"Kdy byl poslední nájezd?"
"Před třemi dny."
"A co chceš dělat?"
"Vypadá to, že je vykrádá na Culver Avenue postupně všechny. V dalším v řadě nalíčím past."
"Myslíš, že to zopakuje tak rychle?"
"Doted' měl přestávky okolo dvou týdnů."
"Kam v tom případě spěcháš?"
"Může změnit jízdní řád."
"Může zrovna tak zaměnit pořadí obchodů. V tom případě nalíčíš past úplně jinde."
"To je pravda. Jen jsem chtěl..."
"To počká. A jak je to s tím přepadením?"
"Oběť je mladík, který se jmenuje Vanney Marino. Prodává narkotika. Nic velkého. Bydlí na Amsey Avenue. Před týdnem si na něj počkali dva chlapíci v autě a zlámali ho baseballovými páčkami tak, že má zlámané obě nohy. Sousedí si špitají, že se tahal se ženou jednoho z těch dvou. Proto mu asi zlámali obě nohy, aby nemohl běhat za ženskými. To, že prodává drogy, je čistě náhoda."
"Co se mě týče, mohli ho klidně zabít," řekl Byrnes, vyndal z kapsy kapesník, vysmrkal se a pokračoval, "případ pana Marina může počkat, chci, aby ses postaral o tu dívku, Berte."
"Myslím, že bude lepší, když na tom bude pracovat někdo jiný. Pochybuji, že se mi podaří z ní něco vypáčit."
"A koho na to mám nasadit?" zeptal se Byrnes, "Willis a Brown pracují na těch vraždách nožem. Hawes dělá volavku. Meyer a Carella vyšetřují tu věc z televize. Andy Parker..."
"A nemůžu se s někým prohodit?"
"Nemám rád, když se na případech mění vyšetřovatelé."
"Udělám všechno, co řekneš Pete, ale..."
"Velmi si toho vážím," řekl Byrnes.
"Rozumím, pane."
"Můžeš, pochopitelně, dál pokračovat ve své verzi policejní revize, ale souhlasím s tebou v tom, že to pravděpodobně nikam nepovede."
"Víš, jen jsem měl dojem..."
"Samozřejmě, za pokus to stojí. Uvidíme. Spoj se s ostatními příbuznými zavražděných a poslechni si, co ti poví slečna Forrestová po své návštěvě v archivu, ale s ničím zvláštním bych nepočítal." Byrnes zmlkl, popotáhl z doutníku a nakonec pronesl. "Ona tedy tvrdí, že ho nezná, ano?"
"Přesně."
"A není to její starý přítel?"
"Ne."
"Odmítnutý. Víš, jak to chodí."
"Ne, jestli jí můžu věřit"
"Možná jí chtěl vlézt pod sukni."
"Možná."
"Je hezká?"
"Přitažlivá. Není to krasavice, ale podle mého je velmi přitažlivá."
"V tom případě máš motiv."
"Možná, ale proč se jí dvoří tak zvláštním způsobem."
"Třeba žádný jiný způsob nezná. Vypadá, že je to chuligán a ti si jednoduše berou to, co chtějí. Nemají ani ponětí o kytkách a bonboniérách. Vídí pěknou holku a jdou za ní. Když je potřeba, tak ji zbijou, ale dostanou to, co chtějí. To je má verze."
"Je to možné."
"Může to mít pro tebe i své výhody. Podívej, jak dopadl Fairchild, když se tomu grázlovi postavil. Vymlátil mu zuby a polámal žebra. Ať už chce po té slečince cokoliv - a já si myslím, že jeho přání je to

nejbanálnější - nesnese žádné překážky. Ať už to bude ze strany zákona nebo něčeho jiného. A tady se prosadíš."

"Co tím myslíš?"

"Tím ho dostanem. Nechci dělat nic, co by mohlo tu dívku jakkoliv ohrožit. Chci, aby ten lump napadl tebe, Berte."

"Mě?"

"Víš, kde pracuje a pravděpodobně i kde bydlí, takže, jestli mě můj policejní nos neklame, neustále ji sleduje. Pojd', předhodíme mu objekt k pozorování."

"Mě?"

"Správně, tebe. Nevzdaluj se od ní ve dne ani v noci. Pojd'..."

"Počkej, ve dne ani v noci?"

"V rozumných mezích, pochopitelně. Musíš ha natolik rozčílit, aby tě napadl a pokusil se s tebou udělat to, co s Fairchildem."

Kling se usmál.

"A co když se mu to povede?" zeptal se.

"Fairchild byl u policie nováček. Sám jsi to říkal."

"Dobrá, Pete, ale na jednu věc zapomínáš."

"Na jakou?"

"Ta dívka mě nesnáší. Bude štěstím bez sebe, když s ní budu chtít trávit všechny čas."

"Zeptej se jí, co se jí víc líbí. Třeba dá přednost tomu, aby jí to individuum znásilnilo večer ve výtahu, když jí předtím povyráží zuby a zláme žebra. Přepetej se jí na to."

Kling se znovu usmál.

"Obávám se, že právě tomu dá přednost."

"Pochybuji."

"Pete, ona mě nemůže vystát."

"Opravdu...?" Byrnes se usmál. "Zabojuj, hochu," řekl, "zabojuj a všechno dobře dopadne."

David Krans byl zaměstnancem společnosti, jejíž sídlo bylo na Jefferson Street. MBA, jak ji v televizi častěji nazývali se zabývala především televizními filmy, ale čas od času se odhodlala i k tvorbě zábavných pořadů. Show Stana Gefforda byla jedním z pořadů, které společnost živě vysílala každý týden. Jiný zábavný pořad se v přímém přenosu vysílal dvakrát měsíčně z pobřeží. Společnost MBA byla v telebyznysu gigantem a protože úspěch jde vždycky ruku v ruce se závistí, vymysleli pro ni zlí jazykové spoustu urážlivých přezdívek, jako například. "Majetní Blbnou Aktivně". Ale ať už dostávala společnost jakékoli názvy, ať už na ní jakkoli nadávali, stále byla největší v zemi a zajišťovala více než šedesát procent příjmů z vysílání. Budova na Jefferson Street, patřící MBA, byla množstvím pater, s kanceláři obloženými dřevem, s rozkošnými sekretářkami a vážnými mladými lidmi v tmavých oblecích a kravatách, bílých košilích, černých ponožkách a botách. David Krans byl seriózní mladý člověk v uniformě společnosti, který už měl rozpuk svého mládí za sebou. Sekretářka doprovodila Meyera a Carellu do jeho kanceláře a opatrně za nimi zavřela dveře.

"S panem Meyerem už jsme se viděli," řekl Krans s jemným náznakem sarkasmu, "ale s vámi, pane Carello, jsem měl to štěstí zatím jen po telefonu."

"Jmenuji se Carella."

"Promiňte, pane Carello. Posad'te se, prosím, Čekám telefon z pobřeží, takže se dopředu omlouvám, jestli budu nucen naši besedu přerušit."

"To je v pořádku," řekl Carella.

Krans si uhladil vousy.

"Takže, co chcete vědět?"

"Především, jestli jste dokázal zjistit, kde byl Gefford předtím, než naposled vystoupil před kameru."

"Zatím se mi nepodařilo sehnat George Hoopera. Ten by to měl vědět."

"Proč?" zeptal se Carella.

"Je to asistent režiséra," vysvětlil Meyer, "mluvil jsem s ním včera

večer, Steve. To je ten, který provedl chronometráž pásy."

"Aha."

"Zkoušel jsem ho chytit doma," řekl Krans, "ale nikdo to nebere.

Zkusím to znovu, jestli chcete."

"Kde bydlí?" zeptal se Carella.

"V centru, čtvrt' Quarter. Jeho povinností je sledovat, aby byli všichni včas na místě. Jsem si jist, že ví, kde byl Stan během vystoupení folklórních zpěváků. Mám říct sekretářce, aby to zkusila ještě jednou vytočit?"

"Buďte tak hodný," požádal Carella.

Krans zazvonil na sekretářku. V souladu s tradicí firmy to byla krásná vysoká dívka s vlasy barvy mědi, v těsně upnutém zeleném svetříku a sukni. Pozorně vyslechla Kranse, který žádal, aby znova vytočila číslo telefonu pana Hoopera a pak řekla:

"Spojení s pobřežím je připraveno, pane Kransi."

"Děkuji," řekl Krans.

"Prosím za prominutí," omlouval se Carellovi s Meyerem a zvedl sluchátko.

"Haló, tady Krans. Nazdar Franku, jak to vypadá?... Kdo?...

Scénárista?... Co tím chceš říct?... Scénáristovi se nelíbí provedené změny?... A kdo se ho na to, k čertu, ptal?... Chápu, že je autorem scénáře, ale to na věci nic nemění. Moment, řekni mi to všechno od začátku. Kdo udělal změny?... No to je velmi schopný producent. Na co si scénárista stěžuje?... Cože?... Že je to jeho scénář a že nedovolí nějakému idiotskému producentovi, aby ho patlal?... Poslyš, co to je vlastně za pisálka?... Kdo?... V životě jsem o něm neslyšel. Co dělal dřív?... Kdo to o něm napsal?...

Saturday Revue?... Poslyš, co má společného časopis sečtělé inteligence s lidmi, kteří se dívají na televizi... Na to kašlu, že je románista. Pro mě je důležité, jak píše televizní scénáře. Kdo ho najal?... Dali jsme k tomu svůj souhlas nebo jste si to rozhodli na pobřeží sami? Nemel nesmysly, Franku, románisti jsou teď v kurzu deset za dolar. Ano, dokonce dobří románisti. A dobrého televizního scénáristu aby člověk hledal lupou. Ty tvrdíš, že může psát slušně i televizní scénáře, tak v čem je problém?... Jo, chápu, nelíbí se mu úpravy. Jak ten scénář změnili, Franku?... Jasně, z prostitutky udělali jeptišku, aha. A neumírá na konci, ale udělá zázrak, aha. A co je s hlavním hrdinou? Už to není řidič nákladáku?... Chápu, teď je fotbalový trenér.

Pracuje v Colledge vedle kostela. A všechno se to jako předtím odehrává. v Londýně?... Hmm, jasně, v Los Angeles. To máme mnohem blíž ke studiu. Poslyš, Franku, myslím si, že změny scénář vylepšily. Nechápu, proč ten pisálek běsní. Vysvětli mu, že změny jsou minimální. Všechny jeho dialogy zůstaly nedotčené v té podobě, jak je napsal. Řekni mu, že na nás tlačí televizní společnosti, které donutily kompetentního producenta udělat drobné úpravy a čas k jednání nemáme. Vyříd' mu, že si ho vážíme a že víme, jak vysoce byla jeho práce oceněna v Saturday Revue, vysvětli mu, že máme honičku. Společnosti, sponzoři, konkurenti. Popros ho, ať se do toho neplete, Franku. Musí to pochopit. O.K., Franku, zatím."

Zavěsil sluchátko. Dveře kanceláře se otevřely a znova se objevila roztomilá tvářička.

"Nemohu pana Hoopera najít."

"Pokračujte v pátrání," řekl Carella a dívka zmizela.

"Prosím, promiňte za to zdržení, pánové, budeme pokračovat?"

"Ano," odpověděl Carella. "Můžete mi říci, kdo byl s vámi včera večer nahoře?"

"Chcete jména?"

"Byl bych vám vděčný"

"Tuto prosbu jsem předpokládal," ujistil je Krans, "a požádal jsem hned ráno po vašem telefonátu svou sekretářku, aby napsala seznam."

"To je od vás velmi prozíravé," poznamenal Carella.

"Při své práci se snažím předvídat vše."

"Jaká škoda, že se vám nepodařilo předpovědět i Geffordovu smrt," zalitoval Carella.

"Ano, to se mi, bohužel, nepovedlo," podotkl Krans nevzrušeně a zavrtěl hlavou, "požádám sekretářku, aby seznam přinesla." Stiskl tlačítko telefonu. "Dřív dělala u našeho ředitele výroby. Už jste někdy viděli

takové kozy?"
"Nikdy," uznal Carella.
"Fantastické," mínil Krans.
Dívka vešla do kanceláře.
"Ano, pane?"
"Přineste ten seznam, který jste mi psala, ano? Jak to pokračuje s panem Hooperem?"
"Ještě jednou to zkusím."
"Děkuji."
"Ano, pane."
Sekretářka odešla.
"Fantastické," liboval si Krans.
"Zatímco jde pro seznam," řekl Carella, "můžeme si popovídat, pane Kransi."
"Samozřejmě. Nahoře se mnou byla Glandine, většinou dělá zápis."
"Glandine?"
"Moje sekretářka. Prsatá," vysvětlil Krans a rukama zobrazil tvar její hrudi.
"Aha, jasné."
"Také tam byl můj kolega producent. Jmenuje se Dan Hollis. Pracuje v MBA už patnáct let."
"A kdo řídil vysílání?" zeptal se Meyer.
"Jak to myslíte?"
"Pokud jste byli vy i váš kolega nahoře ve sponzorské místnosti..."
"Jo tak. Byl tam ředitel studia, v kontrolní kabině seděl režisér, jeho asistent sledoval..."
"Je mi to jasné," přerušil ho Meyer, "kdo ještě byl s vámi nahoře?"
"Ostatní hosté. Dva zástupci sponzora, jeden hollywoodský režisér, který pracuje na námětech pro naše studio a přišel se podívat na Gefforda, jestli se nebude hodit pro jeho novou práci, pak dva..."
Otevřely se dveře.
"Tady je ten seznam, pane," řekla Glandine, "stále se snažíme dovolat pana Hoopera."
"Děkuji, Glandine."
Dívka odešla. Krans podal Carellovi soupis napsaný na stroji. Ten ho přelétl očima a padal Meyerovi.
"Kdo jsou to pan a paní Feldenderovi?" zeptal se Meyer.
"Přátelé Cartera Bentleyho, vedoucího našeho studia. Pozval je, aby se přišli na show podívat."
"Jsou tam všichni, ano? Vy, vaše sekretářka, váš společník Dan Hollis... Kdo je to Nathan Crab?"
"Hollywoodský režisér. Už jsem vám o něm říkal..."
"Ano, výborně. To znamená, pan a paní Feldenderovi a ti dva poslední, to jsou sponzoři."
"Správně."
"To je dohromady osm lidí," počítal Carella, "pět z nich jsou hosté."
"Správně."
"Řekl jste nám, že bylo hostů šest, pane Kransi."
"Ne, řekl jsem pět."
"Pane Kransi," přerušil ho Meyer, "včera večer jste mi řekl, že bylo hostů šest."
"Asi jsem měl na mysli Glandine."
"Vaši sekretářku?" užasl Carella.
"Musel jsem ji započítat mezi hosty."
"Pane Kransi, nezdá se vám poněkud zvláštní, že byste svou kolegyni započítal mezi hosty?"
"No..."
Bylo ticho.
"Takže?" pobídl ho Carella.
"No..."
Zase tíživé mlčení.
"Pane Kransi, řeč je o vraždě," řekl tiše Meyer, "nemyslím si, že by v tomto případě bylo moudré nám něco tajit, souhlasíte?"
"Spoléhám se...pánové, na vaši diskrétnost."

"Samozřejmě, řekl Carella.
"Režisér Nathan Crab, který se přišel podívat na Stana si..."
"Ano..."
"Byla s ním dívka, kterou chce obsadit do svého příštího filmu.
Schválně jsem ji na seznamu vynechal."
"Proč?"
"Víte, Crab je ženatý, má dvě děti. Měl jsem dojem, že není dobré to publikovat."
"Chápu."
"Mohu ji tam dopsat, jestli na tom trváte."
"Ano," odpověděl Carella.
"Kdy jste odešel nahoru do sponzorské místnosti?" zeptal se nečekaně Meyer.
"Patnáct minut před začátkem show," odpověděl Krans.
"V 7.45?"
"Ano, a zůstal jsem tam až do chvíle, kdy se Stanovi udělalo špatně."
"Kdo tam byl, když jste přišel?"
"Všichni, kromě Craba a té dívky."
"A kdy dorazili oni?"
"Pět minut po mně. Za deset osm, nebo nějak tak."
Dveře kanceláře se nečekaně otevřely. Glandine s úsměvem oznámila:
"Našli jsme pana Hoopera, šéfe, je na lince tři."
"Děkuji, Glandine."
"Není zač, pane," odpověděla dívka, odcházejíc z kanceláře.
Krans zvedl sluchátko. .
"Haló, tady Krans. Zdravím tě, Georgi. Mám v kanceláři detektivy, kteří vyšetřují Stanovu smrt. Chtějí ti položit několik otázek, týkajících se včerejšího večera. Nezavěšuj. Předám ti jednoho z nich, jmenuje se Capella."
"Carella."
"Carella, prosím za prominutí, předávám mu sluchátko, Georgi."
Krans podal sluchátko Carellovi.
"Dobrý den, pane Hoopere," začal Carella, "jste teď doma? A jak dlouho tam ještě budete? Chtěl bych vás s kolegou navštívit, až skončíme tady. Výborně, mohl byste mi nadiktovat svou adresu?"
Výndal kuličkové pero z náprsní kapsy a začal psát na firemní papír MBA.
"Děkuji, pane Hoopere. Budeme u vás asi za půl hodiny. Hodně štěstí."
Carella vrátil sluchátko Kransovi, který ho položil na místo.
"Co pro vás ještě mohu udělat?" zeptal se Krans.
"Požádejte vaši sekretářku, aby nám sepsala adresy a telefony všech, kteří byli s vámi ve sponzorské místnosti onen večer," řekl Meyer.
"Proč? Chystáte se prověřit, jestli jsem opravdu přišel nahoru ve tři čtvrtě na osm?"
"A byl jste tam až do Geffordovy smrti, správně?"
"Správně," potvrdil Krans a pokrčil rameny. "Dělejte, prověřujte. Říkám vám čistou pravdu. Nemám co skrývat."
"O tom nepochybujeme," jemně poznamenal Carella, "požádejte ji, prosím, aby pro nás ty informace připravila, ano?"
Natáhl ruku, poděkoval Kransovi, že si na ně našel čas a kolem stolu sekretářky vyšel společně s Meyerem z kanceláře.
Ve výtahu Meyer vykřikl.
"Fantastický kozy!"

Čtvrť Quarter byla úplně v centru města. V ulicích se tlačil dav lidí jako na tržišti. Zlatnické krámky, průchody, obchůdky s knihami, kavárničky se zahrádkami, pizzerie, umělci na chodnicích, bary, divadélka v suterénech, kina, to vše dodávalo Quarteru bohémské vzezření. George Hooper bydlel v druhém patře nevelkého činžovního domu v malé klikaté uličce. Požární schodiště bylo zastavěno květináči s nejrůznějšími rostlinami, dveře byly natřeny světle oranžovou a zelenou barvou, měď zářila. Celá ulice byla zamyšlená a zahalená do jakéhosi bláznivého

závoje. Zaklepali na Hooperovy dveře a počkali. Přišel jim otevřít s výrazem, který si u něj Meyer oblíbil už včera večer.

"Vzpomínáte si na mě, pane Hoopere?" zeptal se Meyer.

"Ano, pojďte dál," pozval je Hooper.

Usmál se na známého Meyera a stejným způsobem na neznámého Carellu.

"To je detektiv Carella."

Hooper přikývl a vedl je do pokoje. Obývací byl zařízen skromně. U jedné stěny stála úzká černá pohovka, u druhé dvě nevelká křesla. Taková jednoduchost zařízení měla zdůrazňovat soudobé obrazy, rozvěšené na dvou zbývajících zdech. Detektivové se usadili na pohovce, Hooper se uvelebil v křesle naproti.

"Rádi bychom věděli, pane Hoopere, kde byl Stan Gefford včera večer během vystoupení folklórních zpěváků," začal Carella.

"Odešel do své šatny," bez váhání odpověděl Hooper.

"Jak to Víte?"

"Protože jsem ho odtud vyvolával na scénu."

"Jasně. Byl v šatně sám?"

"Ne," odpověděl Hooper. "Kdo tam byl s ním?"

"Art Vezerley a Maria Vallechová."

"Vezerley, to je scénárista," vysvětlil Meyer Carellovi.

"A kdo je to ta Maria... Jak se jmenuje dál?"

"Vallechová. To je naše scriptka."

"Oba byli u pana Gefforda, když jste pro něj přišel?"

"Ano."

"Jak dlouhou dobu s ním strávili?"

"Nevím."

"A jak dlouhou dobu jste strávil v šatně vy, pane Hoopere?"

"Zaklepal jsem na dveře a Stan se ozval. "Dále." Otevřel jsem dveře, strčil dovnitř hlavu a řekl. "Dvě minuty, Stane." On odpověděl. "O.K." a já počkal, než vyjde."

"Vyšel okamžitě?"

"Téměř okamžitě. Za pár vteřin. S televizí nejsou žádné žerty.

Všechna je rozpočítáno na vteřiny. Vždycky, když byl volán, přicházel okamžitě."

"To znamená, že jste v šatně vlastně vůbec nebyl. Je to tak, pane Hoopere?"

"Správně. Dovnitř jsem ani nešel, jen jsem tam nakoukl."

"Když jste tam nahlédl, mluvili o něčem?"

"Myslím, že ano."

"Třeba se přeli nebo hádali."

"Ne, ale..." Hooper zavrtěl hlavou.

"Co ,ale", pane Hoopere?"

"Nic. Nechcete se něčeho napít?"

"Děkujem, není třeba," řekl Meyer, "jste si jist, že jste neslyšel hádku"

"Neslyšel."

"Nikdo nezvyšoval hlas?"

"Ne." Hooper vstal. "Jestli nemáte nic proti, napiju se, i když je zatím časně..."

"Nic se neděje, jen si nalejte," pobídl ho Carella.

Hooper odešel do vedlejšího pokoje. Slyšeli, jak si připravuje skleničku a když se vrátil do obývacího pokoje, měl v ní dvě kostky ledu a trojitou whisky.

"Nesnáším pít takhle po ránu," řekl, "rok jsem se plavil na lodích.

Kolik si myslíte, že mi je?"

"Nevím," přiznal Carella.

"Dvacet osm. Vypadám starší, že?"

"Ani ne, neřekl bych," ozval se Carella.

"Dřív jsem hodně pil," vysvětlil Hooper a dopřál si doušek.

Grimasa mu okamžitě zmizela z tváře.

"Teď skoro nepiju."

"Když pan Gefford opustil šatnu, byl jste s ním?" zeptal se Meyer.

"Ano."

"Potkali jste někoho cestou ze šatny na scénu?"
"Pokud se správně pamatuji, tak ne. Proč?"
"Pamatoval byste si, kdybyste někoho potkali?"
"Myslím, že ano."
"To znamená, že poslední byli s Geffordem Art Vezerley, Maria Vallechová a vy. A když budeme úplně přesní, posledním jste byl, pane Hoopere, vy."
"Zdá se, že ano."
"Mimochodem..."
"Počkejte moment. Zdá se, že prohodil pár slov s kameramanem, cosi o velkém záběru. Ano, přesně tak to bylo."
"Jedl pan Gefford něco ve vaší přítomnosti?"
"Ne."
"Pil?"
"Ne."
"Vzal cokoli do úst?"
"Ne."
"Když jste vešel do šatny, nic nejedl, ani nepil?"
"Nevešel jsem do šatny, jen jsem tam nahlédl. Mám pocit, že tam stály hrnečky s kávou, přesně nevím."
"Pili kávu?"
"Říkám vám, že si to přesně nepamatuji."
Carella přikývl, pohlédl na Meyera, pak se znova zadíval na Hoopera a velmi pomalu a klidně se zeptal.
"Co jste nám chtěl říci, pane Hoopera?"
Hooper pokrčil rameny.
"Vše, co vás zajímá."
"Ano a co ještě."
"Nechci nikomu dělat nepříjemnosti."
"Tak o co jde, pane Hoopere?"
"Víte...Stan se včera večer pohádal s Krtém Vezerleym. Těsně před vysíláním. Vlastně ani nepohádal, jen se přeli. Řekl jsem cosi v tom smyslu, že doufám, že se Stan do vysílání uklidní. Art ... Poslyšte, naprosto nechci, aby měl nepříjemnosti, je to férový chlapík a ani bych si na to nevzpomněl, kdyby Stana neotrávili... Vlastně, já nevím."
"Co řekl, pane Hoopere?"
"Řekl, aby Stan zdechnul."
Carella nepromluvil hned. Stoupl si a pak se zeptal.
"Dáte mi adresu pana Vezerleyho?"

Hooper jim popsal, kde Vezerley bydlí, což jim stejně nepomohlo, protože nebyl doma. Zeptali se domovnice, jestli neví, kde je. Odpověděla, že ho viděla, jak ráno odcházel.
"Ne, žádná zavazadla s sebou neměl. Na co by nosil bagáž v deset ráno?"
Carella s Meyerem oznámili domovnici, že člověk může odcházet s kufrů v případě, že se chystá odjet z města. Domovnice odpověděla, že ve čtvrtek z města nikdy neodjíždí. Právě ve čtvrtek MBA přetáčí nahrávku pořadu, vysílaného včera v podvečer, takže mají autoři možnost si ověřit, které vtipy diváky rozesmály a které ne, což je v práci pana Vezerleyho velmi důležité. Carella a Meyer jí vysvětlili, že po včerejší události už nahrávku promítat nebudou. Domovnice trvala na tom, že společnost najde za pana Gefforda záměnu a v tom případě bude muset pan Vezerley psát dál, a proto musí stejně vědět, čemu se publikum včera večer smálo a čemu ne. Poděkovali jí a pak zavolali do MBA, kde jim oznámili, že dnes promítání nebylo a Vezerley tam není. V bufetu, nedaleko Vezerleyho domu, si dali kávu se sušenkami a prodiskutovali nutnost jeho zatčení. Dospěli k závěru, že by to bylo příliš, když proti němu existuje jen jedno svědectví, které ještě ke všemu nemusí být pravdivé. Byli zkušenými policisty a dobře věděli, jakou smečku podvratáků mají v podobě televizních pracovníků před sebou. Byli schopní jeden druhému jít po krku a vrazit příteli nůž do zad. Je možné, že Hooper lhal. A vůbec není vyloučeno, že lžou všichni. Zavolali tedy na oddělení a poprosili Boba O'Bryana, aby nechal každou půl hodinu telefonovat do Vezerleyho bytu a

v případě úspěchu ho požádal, aby neopouštěl svůj byt do příchodu policie. O'Bryanovi nezbývalo nic jiného, než telefonovat každou půl hodinu do Vezerleyho bytu, protože to bylo výrazně příjemnější než se podílet na vyšetřování třech, jak se zdálo, mezi sebou propojených přepadení v Grover parku. Dva detektivové zatím projednali výši spropitného pro servírku a vzhledem k rychlosti obsluhy a jejím pěkným nohám se dohodli na patnácti procentech. Vyšli na ulici usměvavě, vdechovali svěží voňavý vzduch. Městem proudil čistý, průzračný vánek, ulice se zdály být delší než jindy a táhly se až ke skoro viditelnému horizontu. Všechna známá místa se zdála být ještě bližší a jasnější. Člověk měl pocit, že jen natáhne ruku a dotkne se kamenného oka sochy, zdobící balkón ve dvanáctém patře sousedního domu. Lidé, dodávající městu charakter a rytmus, si vykračovali s rozepnutými plášti a zjevně vychutnávali nádherný podzimní den, zhluboka vdechující nečekaně osvěžující vzduch. Carella s Meyerem přešli ulici s úsměvem na rtech. Město, jako tančící dívka, kráčelo s nimi. Na nějakou dobu zapomněli, že vyšetřují vraždu.

KAPITOLA 5

Jak Kling předpokládal, neměla Cynthia Forrestová vůbec náladu ho vidět. Trochu neochotně, ale přesto si byla nucena přiznat, že čas, strávený s ním, byl o něco málo příjemnější než u zubaře. Domluvili se, že v pátek přes den zajede Kling pro ni do kanceláře, společně poobědvají a pak ji doprovodí zpět do práce. Připomněl jí, že je státním zaměstnancem a že státní rozpočet neumožňuje položky na vyúčtování nákladů na obědy, pro ty, nad kým drží dozor. "Štědrost" tohoto typu upevnila v Cindy přesvědčení, že Kling je nejen protivný, ale i lakomý. Pěkné čtvrtední počasí v pátek vystřídaly přeháňky a vítr. Obloha byla pokryta ocelovými mraky, ulice byly smutné a lidé otrávení. Zajel pro ni do kanceláře a mlčky prošli vzdálenost šesti bloků, která je dělila od restaurace. Měla lodičky s vysokým podpatkem, ale stejně mu sahala stěží pod bradu. Ani jeden z nich si na své plavé vlasy nevzal klobouk. Kling šel s rukama v kapsách kabátu. Cindy měla ruce zkřížené na prsou. Když přišli k restauraci, zapomněl jí Kling otevřít dveře. Nic jiného od něj ani nečekala, ale dala to najevo blýsknutím očí. Pak ji nechal vejít do restaurace první.

"Doufám, že máte ráda italskou pizzu," řekl.

"Ano, mám," odpověděla, "ale mohl jste se mě na to zeptat dřív."

"Promiňte, ale mám na práci spoustu jiných věcí, než zjišťovat, které restauraci dáváte přednost"

"Nepochybuji, že jste velmi zaneprázdněný člověk," podotkla Cindy.

"Zaměstnaný."

"Samozřejmě."

Majitelka restaurace, malá Neapolitanka s hřívou černých vlasů kolem milé tváře, je pokládala za zamilovaný párek a usadila je ke stolu pro dva v rohu místnosti. Kling nezapomněl své společnici sundat kabát (procedila skrz zuby "Děkuji vám") a odsunout jí židli (jako dík lehce přikývla). Číšník přijal objednávku a nechal je naproti sobě sedět v tichém mlčení. Trapné ticho se protahovalo.

"Cítím, že náš oběd bude naprosto okouzlující," utrousila "Bože, jak dlouho to ještě bude trvat?"

"I já bych dal přednost tomu, zabývat se něčím jiným, slečno Forrestová, ale jak jste včera sama pohotově poznamenala, jsem jen obyčejný státní zaměstnanec a dělám, co mi poručí."

"Carella u vás ještě pracuje?" zeptala se Cindy.

"Ano."

"Dala bych přednost obědu s ním."

"Bohužel, přiklepli vám mě," podotkl Kling, "kromě toho je ženatý."

"Já vím."

"Má dvě děti."

"Já vím."

"Hm, víte, pochybuji, že by umřel štěstím, kdyby dostal takový neobvyklý úkol, ale bohužel teď vyšetřuje otravu."

"Či?"

"Stana Gefforda."

"Och, tak na tom pracuje? Včera jsem o té události četla v

novinách."

"Ano, to je jeho případ."

"Musí být dobrý vyšetřovatel, když mu svěřují takové důležité věci."

"Ano, je nejlepší," odpověděl Kling.

Nad stolem znovu vyvstalo ticho. Kling vrhl pohled ke dveřím, do kterých vcházel tlouštík v černém.

"Tohle není váš přítel?" zeptal se.

"Ne. A tamtoho vůbec neznám."

"Poručík se domnívá, že to klidně mohl být některý z vašich bývalých ctitelů."

"Ne."

"Nebo někdo z vašich bývalých známých."

"Jste si jistá, že nebyl na fotografiích, které vám včera ukázali?"

"Naprostě jistá. toho muže neznám a nedokážu si představit, co ode mě chce."

"Ohledně toho měl poručík také svůj názor."

"Jaký názor?"

"Nerad bych o tom hovořil."

"A to proč?"

"Protože...ne, o tom bych nerad."

"Poručík se patrně domnívá, že se ten člověk se mnou chce vyspat," nadhodila Cindy.

"Co?"

"Řekla jsem, že..."

"Ano, něco v tom smyslu," odpověděl Kling a odkašlal si.

"Na tom není nic zvláštního," mínila Cindy.

V tu chvíli přišel číšník a zachránil Klinga před dalším vysvětlováním.

Cindy si objednala jako předkrm specialitu kuchyně, antipastu.

Klingovi přinesli rybí polévku. Počkal, až Cindy začne jíst.

"Tak co?" zeptal se.

"Moc dobré."

Nějakou dobu jedli mlčky.

"Takže, jaký je plán?" zeptala se Cindy.

"Poručík se domnívá, že váš ctitel je zoufalec schopný všeho, s čím souhlasím i já. Doufám, že když nás uvidí pohromadě, napadne mě."

"A co dál?"

"Seberu ho a odvedu na oddělení."

"Vy můj hrdino," suše poznamenala Cindy a namotávala na vidličku další sousto.

"Předpokladem je, že s vámi strávím maximum času," řekl Kling a po malé odmlce pokračoval, "zdá se, že dnes povečeříme spolu."

"Cože?"

"Ano," potvrdil Kling.

"Poslyšte, pane Klingu..."

"To není můj nápad, slečno Forrestová."

"Co když mám v plánu něco jiného?"

"A máte?"

"Ne, ale..."

"V tom případě je to bez problému."

"Nechci, pane Klingu, večeřet sama, bez partnera."

"Vaším partnerem budu já."

"Tak jsem to nemyslela. Živím se sama a nemohu si dovolit..."

"Je mi to velmi líto, ale finanční podmínky jsou takové, jak jsem vám vysvětlil..."

"Ano. Tak vysvětlíte vašemu poručíkovi, že si nemohu dovolit večeřet každý den v restauraci. To je vše. Vydělávám 102 dolary týdně po odečtení daní, pane Klingu. Platím College a pronajímám si byt..."

"Nemyslím si, že to bude trvat dlouho. Jestli nás váš ctitel vysleduje, objeví se velmi brzo. A do té doby se budeme muset smířit se stávající situací. Viděla jste poslední Hitchcockův film?"

"Co?"

"Ten nový..."

"Ne. neviděla."

"Tak se na něj zajdeme po večeri podívat."

"Proč?"

"Musíme být spolu." Kling zmlkl. "Jako alternativu vám mohu nabídnout procházku, ale obávám se, že bude večer chladno."

"Já chci jít hned po večeri domů," odmítla Cindy, "večer bývám velmi unavená. V úterý, středu a čtvrtek stihnu stěží cestou do školy zhltnout něco k jídlu. Nepatřím k těm dívenkám, které si užívají života. To doufám chápete."

"Je to poručíkův rozkaz," nedal se Kling.

"Jasně. Tak laskavě vyřídte poručíkovi, ať se jde na nový Hitchcockův film podívat sám. Povečeřím s vámi, když na tom trváte, ale potom půjdu spát," zmlkla "a vás s sebou nezvu, to je jasné."

"V tomhle městě je spousta lidí, slečno Forrestová, a jeden z nich po vás jde. Nevím, kolik času budeme potřebovat, abychom ho dostali. Nevím, kde a kdy nás vystopuje, ale vím přesně, že nás neuvidí pohromadě, jestli budeme trávit čas každý ve své posteli."

Kling se zhluboka nadechl.

"Takže dnes večer, slečno Forrestová, společně povečeříme, pak se půjdeme podívat na Hitchcockův film, zajdeme někam na skleničku a teprve poté vás doprovodím domů. Zítra je sobota, takže se naštěstí můžeme v klidu dospat. A v neděli také. V pondělí..."

"Ó, bože," zaúpěla Cindy.

"A trochu života do toho umírání," poznamenal Kling, "podívejte, nesou nám druhý chod."

Kvůli tomu, že běloch dal pěstí černochovi v baru na Culver Avenue přibližně ve stejnou dobu, kdy Cindy jedla druhý chod, bylo zavoláno pět detektivů z 87. oddělení na pomoc při potlačení toho, co vypadalo jako začátek povstání. Mezi těmito pěti byli i Meyer s Carellou, protože jejich šéf vycházel z toho, že Stan Gefford už je stejně mrtev, zatímco na Culver Avenue to vypadalo tak, že jestliže včas nezasáhnou, budou mít nových mrtvol ještě několik. Pochopitelně, udělat něco okamžitě nešlo. Ať už ke srážce dojde, či ne, velmi často přítomnost policie dav podráždí, což přispěje k nežádoucím výsledkům. Policisté a detektivové z 87. oddělení mohli jen vyčkávat, semtam někoho uklidňovat, vytahovat z davu ty, kteří se ještě dali zvládnout, vysvětluje jim, že zadržení budou oba účastníci rvačky nejen černoch. Někoho je možné zastrašit, někoho ne. Policisté procházeli po ulicích snažíc se přesvědčit dav klidným promlouváním a přátelským poklepáváním po ramenou. Onen říjnový den viselo všechno hodně dlouho na vlásku. Ke čtvrté hodině se hloučky začaly rozcházet. Policejní strážníci nechali na místě se zesílenými hlídkami a detektivy odvolali k jejich normální práci. Meyer s Carellou se vydali do centra města k Marii Vallechové. Ulice, ve které bydlela, se nacházela v jedné z lepších čtvrtí. Byly to bloky starých cihlových domů s čistými dvory a prosklenými vchodovými dveřmi. Vstoupili do nevelké chodby s nablýskanými bronzovými poštovními schránkami a s temně se lesknoucími tlačítky zvonků, našli pod číslem 22 Mariin byt a zazvonili. Automatické otvírání dveří bzučelo dlouho a vytrvale. Pronásledovalo je ještě, když vystupovali po schodišti, pokrytém běhounem, do druhého patra. Zazvonili na dveře s leštěnou bronzovou destičkou. Otevřely se téměř okamžitě. Marie byla malá, velmi energická brunetka. Bylo jí asi dvaatřicet, černé husté vlasy měla staženy dozadu, na obličeji vynikaly černé oči, pod nimi se rýsovala velká ústa a rovný nos, zjevně vylepšený úsilím plastického chirurga. Měla na sobě bílou blůzu a černé úzké kalhoty. V uších měla dvě kulaté náušnice, jiné šperky nenosila. Otevřela dveře tak, jako by čekala hosty na večírek a když spatřila detektivy, překvapeně se zarazila.

"Ano?" řekla, "co se děje?"

Mluvila bez nejmenšího akcentu. Kdyby dostal Carella za úkol stanovit podle její řeči odkud pochází, hlasoval by pro Boston nebo jeho okolí.

"Jsme od policie," řekl a ukázal průkaz, "vyšetřujeme smrt Stana Gefforda."

"Aha, jasně," pokývla, "pojdte dál."

Vešli do bytu. Byl zařízen originálně, ukazujíc majitelčin dobrý vkus. Shromáždila věci z nejlepších antikvariátů ve městě i z obchodů se zlevněným zbožím. Stěny a poličky byly zdobeny nejrůznějšími předměty, starými hodinami, divadelními kukátkami, byla tam i panenka s porcelánovou hlavičkou, akvarelové náčrty kostýmů a dekorací, několik vojenských medailí, černý klobouk z hedvábí a kousky ploutve. Obývací byl malý se širokými, závěsy zabaženými, okny, s výhledem do ulice zalité odpoledním sluncem. Stálo tam sofa a křeslo, potažené tmavozeleným sametem, houpací křeslo, nízká taburetky pod nohy a stolek s mramorovou deskou, na které leželo několik čísel Parisienne Match.

"Sedněte si, prosím," vyzvala je Marie, "dáte si něco? Ach, vy nemůžete. A co kávu?"

"Šálek kávy neodmítnu," poděkoval Carella.

"Káva je teplá, stačí ji jen nalít. Kávovar mám neustále v provozu.

Jsem schopná za den vypít snad sto šálků."

Odešla do malé kuchyně. Dívali se, jak nalévá kávu do hrníčků ze skleněné konvice s dřevěným držadlem. Kávový servis byl připraven na skleněném podnosu pod stojací lampou s velkým stínidlem. Hrncečky, lžičky, cukřenku i mléko přinesla do obývacího na malém zdobeném tácu. Odsunula francouzské časopisy stranou a podala detektivům kávu. Usadila se v houpacím křesle, pomalu ho rozkládala a začala vychutnávat malé doušky kávy.

"Tohle křeslo jsem koupila, když zabili Kennedyho," řekla, "Líbí se vám? Jen se na něj člověk podívá, hned by se v něm usadil. Co chcete vědět o Stanovi?"

"Pokud je nám známo, byla jste a s ním v jeho šatně těsně předtím než naposledy vyšel na scénu, slečno Vallochová, je to tak?"

"Ano," odpověděla.

"Byla jste s ním sama?"

"Ne, v místnosti bylo ještě několik lidí."

"Kdo přesně?"

"Ježíš, to si teď hned nevzpomenu. Myslím, že tam byl Art. Ano... A možná ještě jeden člověk."

"George Hooper?"

"Ano, správně. Poslyšte, odkud to víte?"

Carella se usmál.

"Ale pan Hooper dovnitř nevešel, pravda?"

"Ne, jak by ne, vešel."

"Tím myslím, že jen zaklepal na dveře a zavolal pana Gefforda, je to tak?"

"Ne. Šel dovnitř," tvrdila Marie, "a nebyl tam zrovna krátce."

"Jakou dobu strávil podle vás pan Hooper v šatně?"

"Něco kolem pěti minut."

"Pamatujete si to dobře?"

"Ano, dobře. Byl tam, to vím jistě."

"Co si ještě pamatujete, slečno Vallachová? Co se odehrálo v šatně večer ve středu?"

"Nic, jen jsme si povídali. Stan odpočíval, zatímco vystupovali zpěváci. A já jsem za ním zašla na kus řeči a zakouřit si. To je všechno."

"O čem jste mluvili?"

"Nevzpomínám si," pokrčila rameny, "tak, o ničem. Když vystupovali zpěváci, mluvili jsme o všem možném."

"Pan Gefford něco jedl nebo pil?"

"Ne, kdepak. Jen jsme si povídali."

"Nepil ani kávu?"

"Ne, ne."

"Bral nějaké vitamíny? Třeba jste si toho náhodou všimla."

"Ne, nic takového jsem neviděla."

"Třeba nějakou tabletku spolkl."

"Ne, jen jsme si povídali, to je všechno."

"Líbil se vám pan Gefford?"

"No..."

Marie zaváhala. Vstala z křesla, přistoupila ke stolku, postavila tam svůj hrneček, vrátila se ke křeslu a teprve potom pokrčila rameny.

"Líbil se vám, slečno Vallechová?"

"Nerada bych mluvila o mrtvém," řekla.

"Krásně jsme si o něm povídali ani ne před minutou."

"Nechtěla bych o něm mluvit ve zlém," upřesnila slečna Vallechová.

"Znamená to, že jste ho neměla moc v lásce?"

"No, byl jen přespříliš náročný. To je všechno."

"Náročný v čem?"

"Zřejmě víte, že jsem ve studiu vedoucí kostymérka, scriptka."

"Ano, víme."

"Řídím osm lidí. To není zrovna málo. Za všechny odpovídám. A není zrovna jednoduché zabezpečit v show kostýmy každý týden, to mi věřte. Já...jen si nemyslím, že by mi Stan ulehčoval práci. To je vše. On...no... no prostě v kostýmech se příliš nevyznal, ale snažil se dělat dojem, že jim rozumí, což...jednoduše řečeno, někdy mi lezl na nervy."

"Jasně," podotkl Carella.

"Nicméně jste si s ním šla popovídat do jeho šatny," řekl Meyer nose a kýchnul.

"Víte, mezi námi nebyla nenávist. Jen jsme na sebe čas od času vyjeli. To je všechno. Kostýmům nerozuměl, ani co by se za nehet vešlo a já se v nich význam výtečně. To mi ale nebránilo, abych si k němu do šatny nezašla popovídat."

"Nikdo vás proto neodsuzuje, slečno Vallechová."

"Chci tím říci, že jsem si vědoma toho, že byl zabít člověk a co to znamená, ale to ještě není důvod chytat lidi za slovo a lpět na nejobyčejnějších skutečích. Lidé se občas hádají, jak jistě chápete."

"Chápe." "

Marie zmlkla. Pak se přestala houpat v křesle, obrátila hlavu k zataženému oknu, do kterého se místy prodíraly sluneční paprsky a tiše řekla.

"Proč vám to vlastně povídám? Stejně se vám už asi doneslo, že jsme se se Stanem nesnášeli," pokrčila rameny, "myslím, že mě chtěl propustit. Doslechla jsem se, že mě nemůže ani cítit..."

"Kdo vám to řekl?"

"David. Řekl mi - David Krans je náš producent - řekl mi, že se mě Stan chystá vyhodit. Proto jsem šla ve středu večer k němu do šatny, zeptat se ho na to, pokusit se...práce u něj nebyla špatně placená. Míchat osobní a pracovní problémy je hloupé, nechtěla jsem o tu práci přijít, to je vše."

"Mluvila jste s ním o vaší práci?"

"Začala jsem, ale pak přišel Art, potom George a tím to skončilo."

Odmlčela se. "Jestli to správně chápu, všechno je to nyní jen akademická otázka, ano?"

"Snad."

Meyer se hlasitě vysmrkal a zasunul kapesník do kapsy a pak se jakoby nezávazně zeptal.

"Jste dobře známá ve vaší profesi, slečno Vallechová?"

"Och, ano, samozřejmě."

"Takže kdyby vás pan Gefford vyhodil, dokázala byste si najít jinou práci, mám pravdu?"

"No... v našem prostředí se informace rychle šíří. Je jasné, že když člověka vyhodí z práce, ať už byla jakákoliv, je to špatné. A v televizi... Dala bych přednost tomu, odejít sama. Chtěla jsem vědět, na čem jsem, proto jsem šla k němu do šatny, abych to zjistila. Jestli mě chce doopravdy vyhodit, raději bych podala výpověď sama."

"Ale nepodařilo se vám ten problém s ním prodiskutovat."

"Ne. Jak už jsem řekla, přišel Art."

"Nu což, děkuji, slečno Vallechová," řekl Carella a zvedl se, "máte vynikající kávu."

"Poslyšte..."

Vstala ze svého křesla, které se stále houpalo a sluneční paprsky na ní hrály stínohru. Chvilu si nervózně okusovala rty. Pak řekla.

"Poslyšte, já s tím nemám nic společného."

Meyer i Carella mlčeli.

"Neměla jsem Stana ráda a možná se chystal mě vyhodit, ale nejsem praštěná, chápete? Jsem možná trochu prudší, ale praštěná ne. Prostě jsme

si jen trochu nerozuměli, ale to přece není důvod člověka zabít. Chci říci, že ve studiu bylo hodně lidí, kteří ho nemilovali. Měl složitou povahu a ještě k tomu byl hvězda. Čas od času jsme se stavěli na zadní, ale já jsem ho nezabila, já...ani si neumím něco takového představit."

Detektivové se na ni mlčky dívali.

Marie sotva znatelně pokrčila rameny.

"To je všechno," řekla.

Když se znovu ocitli na ulici, byl už soumrak. Carella se podíval na hodinky a řekl.

"Pojď, zavoláme Bobovi, jestli se mu nepodařilo sehnat našeho přítele Vezerleyho."

"Zavolej mu sám," navrhl Meyer, "cítím se pod psa."

"Kdybys šel radši domů do postele," radil Carella.

"Víš, co se říká o rýmě?" zeptal se Meyer.

"Ne, co?"

"Že léčení trvá sedm dní a neléčení týden."

"Vezmi si radši acylpyrin," zavrčel Carella.

Dojeli k nejbližší lékárně a Carella zatelefonoval na oddělení.

O'Brien mu oznámil, že volal Vezerleymu třikrát, ale nikdo to nebere.

Carella mu poděkoval, zavěsil a vrátil se k autu, kde nastydlý Meyer neustále smrkal a kýchal. Ve chvíli, kdy dojeli na oddělení, volal O'Brien Vezerleymu počtvrté a zase neúspěšně. Carella navrhl Meyerovi, aby šel domů, ale ten trval na tom, že napíše alespoň jednu ze zpráv o vyšetřování posledních dvou dnů. Odešel domů jen o dvacet minut dříve než Carella.

Ten dopsal zprávy právě ve chvíli, kdy ho přišel střídat Andy Parker, který, jako vždycky, přišel o půl hodiny později. Carella ještě jednou vytočil Vezerleyho a pak požádal Parkera, aby se na toto číslo pokoušel dovolat celý večer a v případě úspěchu mu dal okamžitě vědět. Parker slíbil, že všechno zařídí, o čemž Carella silně pochyboval. Domů do Leeverheadu se dostal ve čtvrt na osm. Dvojčata se na něj vrhla hned u dveří, div ho neporazila. Posadil si každé na jednu ruku a nesl je do kuchyně. V tu chvíli zazvonil telefon. Postavil děti na zem a šel ho zvednout.

"Haló," ozval se.

"Vsadím se, že sis myslel, že nezavolám, co?"

"Kdo je to?"

"Andy Parker. Právě jsem se dovolal Vezerleymu. Říkal, že se vrátil před deseti minutami. Poradil jsem mu, ať nikam nechodí a počká na tebe doma."

"Ach jó," vzdychl si Carella.

Zavěsil a vydal se ke kuchyni, kde čekala Teddy. Mlčky ho pozorovala. Zadíval se na ni a pokrčil rameny.

"Snad se, ještě než půjdu, stačím najíst," řekl odevzdaně.

Teddy si sotva znatelně povzdechla, ale Mark, starší z dvojčat - narodil se o pět minut dříve - rodiče pozorně sledoval. Rozmáchl se a rozhodl.

"Odchází."

April, která to pochopila jako hru, se vrhla Carellovi s křikem do náruče.

"Odchází, odchází, odchází."

Art Vezerley už na něj čekal. Provedl Carellu skrz byt do studia, jehož okna směřovala do parku. V místnosti byl kancelářský stůl s psacím strojem a popelníkem, balíkem čistých papírů a hromadou popsaných listů se spoustou tužkou psaných poznámek. Na zdech viselo několik profesionálních diplomů a vyznamenání, pod nimi stála malá knihovnička. Vezerley ukázal Carellovi na jednu ze dvou židlí. Vypadal naprosto klidně a vyrovnaně, ale popelník na jeho stole svědčil o tom, že kouří jednu cigaretu za druhou a právě si připaloval další.

"Nejsem zvyklý na telefony od policie," řekl bez obalu.

"Ano, byli jsme u vás, ale..."

"Zvlášť, když člověk dostane příkaz zůstat na místě a neopouštět byt"

"Andy Parker nepatří mezi nejtaktnější policisty..."

"Chci říci, že nejsem zvyklý na takové diktátorské metody," řekl Vezerley.

"Nejsme diktátoři, pane Vezerley," jemně podotkl Carella, "vyšetřujeme vraždu a byli jsme u vás včera, ale..."

"Zůstal jsem u přítele."

"U jakého přítele?"

"U dámy. Byl jsem tak otřesen ve středu večer po...po tom, co se stalo, že jsem jel k ní. Strávil jsem tam dva dny."

Odmlčel se.

"Doufám, že to zákon nezakazuje."

"Přirozeně ne," usmál se Carella, "omlouvám se za nepříjemnosti, které jsme vám způsobili, ale bohužel jsem nucen položit vám několik otázek."

Vezerley, jak se zdálo, se trochu uklidnil.

"Rozumím," podotkl, "to ale přece není důvod k tomu, zakázat mi odejít z bytu."

"Omlouvám se, pane Vezerley."

"Dobrá, co potřebujete?"

"Přál bych si, abyste mi řekl, co se odehrálo v šatně Stana Gefforda předtím, než onen večer naposledy vyšel na scénu."

"Podrobnosti si, bohužel, nepamatuji."

"Řekněte mi to, co si pamatujete."

Vezerley se zamyslel, zamáčkl cigaretu, okamžitě si zapálil další a pak řekl.

"Když jsem tam vešel, byla uvnitř Marie. Kvůli něčemu se se Stanem hádali. Každopádně..." "

Hádali?"

"Ano. Slyšel jsem, jak na sebe křičeli, když jsem přicházel ke dveřím."

"Pokračujte."

"Když jsem tam vešel, byla atmosféra poněkud hustá, ale za celou dobu mé přítomnosti Marie téměř nepromluvila. Dělali jsme si se Stanem legraci z folklórních pěvců. Těžko snášel folklór, ale tenhle soubor je v současné době velmi populární, takže ho přemluvili, aby je pozval."

"Dělali jste si legraci?"

"Ano, sledovali jsme jejich vystoupení na obrazovce,"

"Chápu, nemysleli jste to zle, že?"

"Samozřejmě."

"A co bylo dál?"

"No...pak přišel George. George Hooper, asistent režiséra pořadu."

"Vešel dovnitř?"

"Ano."

"A jak dlouho tam byl?"

"Tři čtyři minuty, podle mého."

"Jasně. Ten se s Geffordem taky hádal?"

"Ne, jenom Marie, ano, ale jenom do chvíle, než jsem přišel, chápete?"

"Chápu. A co vaše hádka?" zeptal se Carella."

"Moje?"

"Ano. Co vaše hádka s Geffordem před vysíláním?"

"Hádka? Kdo říkal, že jsme se pohádali?"

"To znamená, že nepohádali?"

"Samozřejmě, že ne."

Carella si povzdychl.

"Pane Vezerley, copak jste neřekl, že byste si přál, aby Stan Gefford zdechl?"

"Ne, pane."

"Neřekl jste to?"

"Ne, pane, neřekl. Se Stanem jsme si dobře rozuměli." Vezerley se odmlčel. "Mnozí lidé, kteří s ním spolupracovali, se s ním neshodli, ale my jsme problémy neměli."

"Kdo s ním měl neshody, pane Vezerley?"

"No, za prvé Marie, to jsem vám říkal. A zvláště ho neměl rád David Krans. Vždycky ve Stanově přítomnosti říkal, že herci jsou jen kejklíři a

komici, jen směšní komedianti. Ani Georgovi Hooperovi se příliš nelíbila role...no, poskoka. Zajišťovat ticho ve studiu, běhat pro kafe, nosit Stanovi prášky, sledovat, aby všichni..."

"Co nosit Stanovi?"

"Jeho prášky," opakoval Vezerley. "Stan byl nervózní člověk.

Myslím, že bral něco na uklidnění. Ať to bylo, jak chtělo, George byl hlavní poslíček, který musel být vždy po ruce, jakmile Stan luskl prsty."

"Ve středu večer mu George dával tabletky?"

"Kdy?" zeptal se Vezerley.

"Ve středu večer, když přišel do šatny."

Vezerley se na chvíli zamyslel a pak odpověděl.

"Teprve teď, když jste na to narazil...myslím, že dával."

"Jste si tím jist?"

"Ano, pane, naprosto."

"Vzal si Stan od něj ten prášek?"

"Ano, pane."

Carella se nečekaně zvedl.

"Nebudete mít nic proti, následovat mě, pane Vezerley?" zeptal se.

"Následovat? Kam?"

"Do města. Musíme několik věcí upřesnit."

Upřesnění několika věcí znamenalo v Carellově pojetí zpracování třech různých výpovědí tří lidí, kteří byli jako poslední v kontaktu s Geffordem před jeho posledním výstupem. Rozhodl se, že nejlepším místem bude vyšetřovací oddělení, kde mají policisté psychologickou převahu. Nebylo nic špatného na zelených lampách u budovy oddělení, ani na vysoké přepážce v místnosti služby, na upozornění, které návštěvníkům zakazovalo vstupovat za přepážku, dokonce ani na bílé tabulce s černými čtverhrannými písmeny, ukazující na kovové schodiště, směřující vzhůru a hlásající nápis „vyšetřovací oddělení“. Pochopitelně, nebylo nic nebezpečného ani na samotných schodech, úzké chodbě, či různých pečlivě označených místnostech. Výslechy, toaleta, kancelář. Dřevěné zábradlí, oddělující místnosti vyšetřovacího oddělení od ostatních, vypadalo naprosto nevinně a oddělení samo o sobě, nehledě na mříže v oknech, dělalo stejný dojem jako kterákoli jiná kancelář. Stoly, kartotéky, zvonící telefony, nástěnky, lidé pobíhající jen v košilích bez sak. Ale Arta Vezerleyho, Marii Vallechovou a George Hoopera to znervózňovalo a vyděsili se ještě víc, když je zavedli do různých místností k výslechu. Bob O'Brien, hromotlucský policista chlapeckého vzhledu, vyslýchal Hoopera v poručíkově kanceláři. Steve Carella vyslýchal Marii u sebe, přičemž musel nejprve vyhnat Alfa Miscola, který tam psal zprávy a hrdě kladl odpor takovému neobřadnému zacházení. Meyer, úplně nachlazený a špatně naladěný, zpovídal Arta Vezerleyho v téměř prázdné místnosti za dveřmi s nápisem "Výslechy". Všichni tři detektivové se dopředu domluvili, jaké budou klást otázky a jakým směrem povedou výslechy. V různých místnostech s různými podezřelými probíhala obyčejná rutinní práce.

"Řekla jste, paní Vallechová, že jste nepila kávu," zopakoval Carella,

"pan Hooper tvrdí, že v šatně stály hrníčky, takže, byly tam nebo ne?"

"Ne, nevzpomínám si. Jen vím, že já jsem kávu nepila."

"A Art Vezerley?"

"Ne, nevšimla jsem si, že by ji někdo pil."

"Dával George Hooper Gefffordovi prášek?"

"Hádala jste se s Geffordem, když Art Vezerley vešel?"

"Ne."

"Pojďme, vrátíme se k tomu ještě jednou, pane Hoopere," řekl

O'Brien, "tvrdíte, že jste zaklepal na dveře a do šatny jen nahlédl, je to tak?"

"Správně."

"Byl jste tam jen několik vteřin."

"Ano, poslyšte, já..."

"Dal jste Stanovi Gefffordovi prášky?"

"Prášky? Ne, nedal."

"Ale byly v šatně hrníčky na kávu, je to tak?"

"Ano. Poslyšte, nic jsem mu nedával. Co se to snažíte..."

"Slyšel jste, že Art Vezerley řekl Geffordovi, aby zdechl?"

"Ano."

"Dobrá, pane Vezerley," pokývl Meyer, "kdy mu dal Hooper ten prášek?"

"Jakmile vešel dovnitř."

"A čím ho Gefford zapil?"

"Kávou, kterou jsme pili."

"Všichni jste pili kávu?"

"Ano."

"Kdo ji pil?"

"Marie, Stan a já také."

"Tak ještě jednou, pane Vezeiley," ozval se klidný Meyerův hlas,

"kdy mu dal Hooper tu tabletku?"

"Jakmile vešel do místnosti."

"A čím ji Gefford zapil?"

"Kávou, kterou jsme pili."

"Všichni jste pili kávu, že?"

"Ano."

"Kdo jmenovitě?"

"Maria, Stan a já také."

"Takže, proč jste do té šatny šla, slečno Vallechová, když ne se hádat?"

"Šla jsem tam... jednoduše si s ním promluvit. Myslela jsem, že se dokážeme..."

"Ale hádali jste se, nebo ne?"

"Ne. Přísahám, že ne. Já nevím..."

"Proč jste předtím lhala ohledně kávy? Pila jste ji přece, nebo ne?"

"Ne, kávu jsme neměli. Prosím vás, já..."

"Počkejte, počkejte, pane Hooper. Buď jste do místnosti vešel, nebo ne. Buď jste mu dal léky, nebo..."

"Říkám vám, že jsem mu nic nedával."

"Dával jste mu vůbec někdy nějaké tabletky?"

"Ne."

"Bral přece kodein, že?"

"Nevím, co bral. Nikdy jsem mu nic nedával."

"Nikdy?"

"Možná jednou, nebo dvakrát acylpyrin, když ho bolela hlava."

"Ale kodein ne?"

"Ne."

"A vitamínovou tabletku?"

"Ne."

"Podal mu tabletku," řekl Vezerley.

"Jakou tabletku?"

"Nevím."

"Vzpomínejte."

"Vzpomínám. Malou tabletku."

"Jaké barvy?"

"Bílou."

"Určitě tabletku? Takovou, jako acylpyrin, ano?"

"Ano, ano, myslím, že takovou, nepamatuji se."

"Ale vždyť jste to viděl?"

"Ano, ale..."

Pak se to snažili dát všechno dohromady. Nechali podezřelé v poručíkově kanceláři pod dohledem strážného a sami si sedli ke Carellovu stolu a porovnávali získané odpovědi. Výsledek je příliš neuspokojil, ale nepřekvapil. Pracovali u policie už dost dlouhou dobu na to, aby je nepřekvapovalo, že jsou lidé schopni házet bláto jeden na druhého.

Pokaždé se jich to trochu dotklo, ale rozhodně je to nezaráželo. Pro ně existoval jen případ s určitými fakty a fakta, týkající se případu Stana Gefforda přijímali se zamračenou rozhodností. Poznatky byly jednoduché a ne příliš povzbudivé. Když porovnali výsledky výsledků, dospěli k závěru, že všichni tři podezřelí lžou. Maria Vallechová se skutečně s Geffordem hádala a skutečně pila kávu, ale popírala to, jelikož chápala, nakolik přitěžující mohou být tyto dvě mezi sebou nesouvisející okolnosti. Pochopila, že Gefford pravděpodobně otrávil něčím, co bylo v jeho kávě. Kdyby přiznala, že pili v šatně kávu a že ona ji pila společně s Geffordem, a kromě toho ještě potvrdila, že se hádali, copak by okamžitě nevystavilo podezření, že to byla právě ona, kdo nasypal smrtelnou dávku jedu do šéfova šálku? Proto Maria neochvějně lhala, ale charakterně odmítala obvinění ostatní. Měla dost práce sama se sebou, aby se z této nepříjemné situace nějak dostala. Art Vezerley doopravdy popřál svému chleboďárci, aby zdechl, přičemž to udělal nahlas, v přítomnosti dalšího člověka. Tentýž večer Stan Gefford před zraky milionů diváků ztratil vědomí. Art Vezerley byl jako dítě, které mělo nesplnitelné přání a ono se k jeho překvapení splnilo. Víc než zaražený, byl vyděšený. Hned si vzpomněl na svá slova, vyřčená v přítomnosti George Hoopera před začátkem vysílání a naprosto správně pochopil, že ani Hooper na ně nezapomněl. Jeho strach ještě vzrostl, když si uvědomil, že byl jedním z posledních lidí, kteří měli co dočinění s Geffordem v jeho životě a že jeho bezprostřední kontakt spolu s náhodným přáním během zkoušky může mít za důsledek, že bude podezřelý z vraždy. Když mu telefonovali z policie a požádali ho, aby se nevzdaloval z bytu, pochopil, že vyhrál v loterii, ale spíš danajský dar. Ve zmatku se pokusil vyvrátit Hooperovo tvrzení a vrhnout stín na něho samotného jako na podezřelého. Několikrát viděl, jak dával Hooper Geffordovi acylpyrin a rozhodl se na základě toho prohlásit, že se totéž odehrálo během osudného večera, čímž nemilosrdně podstrčil Hoopera. Ale vyděšený člověk se nestará o to, na koho vina padá, snaží se jen, aby nepadala na něj. Téměř stejným způsobem dospěje Hooper k nečekanému závěru, že právě on byl jedním z posledních, kdo s Geffordem mluvil během jeho života, ba co víc, že byl úplně poslední. Nehledě na to, že s ním strávil v šatně několik minut, rozhodl se, že bude jistější tvrdit, že dovnitř jen nahlédl. A protože cestou na scénu Gefford nepromluvil se živou duší, domníval se Hooper, že bude moudré vymyslet si neexistujícího kameramana. Potom, aby se s jistotou vymotal z pochybné situace, vzpomene si na Vezerleyho nadávku a hned zatepla se pochlubí vyšetřovatelům, přestože dobře ví, že takový výraz se ozve stokrát za den během jakékoliv televizní zkoušky. Všichni jsou lháři. Ale ne vrazí. Po tříhodinovém únavném výsledku byli vyšetřovatelé přesvědčeni, že všichni tři lháři dospěli do stadia, kdy konečně začali mluvit pravdu. "Ano, lhali jsme," přiznali se všichni postupně, "ale teď mluvíme pravdu. Nezabili jsme Stana Gefforda. Nedokážeme odlišit strofantin od projímadla. Kromě toho jsme dobří a milí lidé, vždyť se na nás podívejte, jsme pochopitelně lháři, ale ne vrazí, to ne. Nezabíjeli jsme. To je čistá pravda, nezabíjeli jsme." Uvěřili jim. Za dobu své dlouhé profesionální praxe slyšeli už tolik lží, že věděli, jak pravda bývá málo pravděpodobná. Poslali je domů, aniž by se omluvili za způsobené nepříjemnosti. Bob O'Brian zívá, protáhnul se, zeptal se Carelly, jestli ho ještě potřebuje, nasadil si klobouk a odešel. Meyer s Carellou zůstali naproti sobě sedět ve své kanceláři. Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Telefon, který zazvonil, je vytrhl z přemýšlení. Meyer zvedl sluchátko. "Meyer, 87.oddělení," ohlásil se. "Á, ahoj Georgi. To je Temple," zašeptal Carellovi, "poprosil jsem ho, aby prověřil Kransovo alibi." A do sluchátka pokračoval. "Cože jsi?" Aha, jasné. Dobře, díky," a zavěsil. "Nakonec se pracoval až k poslednímu člověku v Kransově seznamu, k tomu hollywoodskému režisérovi. Byl v divadle, právě se vrátil do hotelu, ta jeho krasotinka je s ním." Meyer nadzvedl obočí. Carella se na něj díval unaveně. "Přišel Temple na něco?" "Tvrdí, že všichni potvrzují Kransovo alibi. Krans přišel nahoru do sponzorské místnosti dobrých patnáct minut před začátkem vysílání a

zůstal tam po celou dobu."

"Hmm," sotva reagoval Carella.

Zamračeně se na sebe dívali. Půlnoc přišla a odešla. Začal nový den.

Meyer hlasitě kýchl. Carella zívla a pak si unaveně rukou protřel oči.

"Co si o tom myslíš?" zeptal se.

"Nic. A ty?"

"Taky nic."

Mlčeli.

"Třeba je to sebevražda," navrhl Carella.

"Možná."

"Panebože, už sotva stojím na nohou," povzdechl si Carella.

Meyer kýchl a vysmrkal se.

KAPITOLA 6

Sledoval je k restauraci, pak ke kinu a teď stál v průchodu proti
jejímu domu a čekal, až přijde. Noc byla studená, tak si zvedl límec u
kabátu, strčil ruce do kapes a narazil si klobouk hluboko do čela.

Bylo deset minut po dvanácté, kino končí ve tři čtvrtě na dvanáct a
věděl, že odtud půjdou rovnou domů. Dívku sledoval dost dlouho, aby se o
ní leccos dozvěděl, a jedno z toho bylo, že nespala jen tak s každým.

Minulý měsíc občas strávila noc s mladíkem, který bydlel na
Bunningstreetu, a jednou ráno, když od něj odešla, šel k tomu klukovi a
zřídil ho boxerem tak, že brečel na kuchyňské podlaze jako malé dítě.

Varoval ho, aby se nepokoušel volat policii, aby se nikdy víc nepřibližoval
k Cindy Forrestové, nepokoušel se ji vidět nebo dokonce jí volat. Kluk si
přikrýval rozmlácená ústa zakrvácenou rukou a kýval a prosil, aby ho už
nebil. Ten ji už určitě obtěžovat nebude. Takže věděl, že nespí s každým,
kdo se jí namane a že a tím chlapem po kině nikam nepůjde, protože ten
blondák je policajt.

Ucítil fízla, když ho dnes ve dne spatřil, jak pro ni přišel do
kanceláře, že půjdou na oběd. Poznal poldu a okamžitě pochopil, že chytří
špiclové na něj líčí past, která má jistojistě sklápnout - tady mě máte,
hajzlové, jen to zkuste.

Je to sranda.

Odklidil se dál od restaurace, kde obědvali, když ucítil ten pach,
který fízl vydával a pochopil, že se něco chystá, ale ještě nevěděl, jakou
past mu připravili. Blondák chodil přesně jako policajt, takhle chodí
jenom oni. Měl takový ten kradmý pohled, šmátrající po všem okolo,
hlavu otáčel na jednu stranu, ale ve skutečnosti se díval na opačnou - to je
starý fízlačský trik, který občas používají i známí zločinci a zná ho většina
policajtů od Východního pobřeží po Západní. Znal policajty v různých
částech téhle malé země, Ameriky. Rozbil víc jejich hlav, než má prstů na
nohou a rukou. Nic neměl proti tomu, že by rozbil ještě jednu, ale nejprve
se musí vyhnout jejich pasti. Co se tedy určitě nechystal udělat, bylo
spadnout do ní.

V zimě, nebo když je jako teď chladno a lidé si musí oblékat
svrchníky a pláště, vždycky můžete říct, jestli je daný člověk ozbrojen
nebo ne, protože pokud nosí pouzdro v podpaždí, pak má druhý knoflík
odshora na plášti vždycky rozepnutý. Pokud ala má pouzdro na opasku, u
pláště je rozepnut knoflík zrovna nad pasem, aby pravice mohla snadno
vyjmout pistoli - to byl první konkrétní důkaz, že blondák je od policie.
Sloužil u policie a nosil pouzdro na opasku. Když ho pozoroval
zasklenými dveřmi druhé restaurace, to už bylo k večeru, všiml si krátkého
odlesku blondákova odznaku v náprsní tašce, kterou vyndal, když platil
číšníkovi. To byla druhá konkrétní skutečnost, a kounákovi stačí jedna
dvě věci, aby si udělal celkový obraz, zvláště když všechno kolem doslova
smrdí špiclovskými pachem.

Jediné, co ještě nevěděl, byla podstata pasti a jestli má, nebo nemá
zmáčknout Blondáka, třeba rovnou tady. Ale rozhodl se pro dnešek raději
vzít si do parády holku. Už je načase, aby věděla, co se smí a co ne.

Odkládat to na později nemělo smysl. Musí vědět, že by neměla spát s
klukama, co bydlí na Bunnigstreet nebo kdekoli jinde v tomhle městě. A
taky si musí zapamatovat, že by se neměla spolčovat s policajty, ať už
chystají jakoukoli past. To musí vědět ještě dnes a jednou provždy, protože
on dlouho ve stínu zůstat nemohla. Holka musí vědět, že patří jemu a

nikomu jinému.

Rozhodl se ji seřezat dnes v noci.

Zkontroloval hodinky - čtvrt na jednu - a podivil se, kde že jsou tak dlouho. Třeba je měl sledovat, když vyšli z bijáku a neběžet rychle sem. A přece, jestliže Blondák...

Do ulice vjelo auto, poodstoupil do stínu a vyčkával. Auto jelo pomalu. "Do toho, Blondáku, - pomyslel si, nikdo tě nesleduje, nemusíš jet tak pomalu". Ušklíbl se ve tmě. Auto zastavilo u chodníku. Blondák vystoupil, obešel vůz a otevřel dveře dívce a pak spolu s ní vykročil k hlavnímu vchodu. Bydlela v horním patře šedé třípatrové budovy. Na cedulce u jejího zvonku stálo C. FORRESTOVA - to bylo první, co se o ní dozvěděl před téměř dvěma měsíci. O něco později vypáčil zámek její poštovní schránky a našel tam dva dopisy, adresované slečně Cyndi Forrestové. Dobře, že nebyla vdaná, protože v opačném případě by to její manžel odnesl. Jeden z dopisů byl od kluka, který sloužil v Thajsku u Mírového sboru. Ještě že odjel do Thajska, protože jinak by určitě dostal návštěvu s důrazným pokynem, aby přestal psát dopisy své maličké lásce.

Blondák jí zrovna otevíral dveře od hlavního vchodu. Dívka mu popřála dobrou noc - její hlas byl dobře slyšet i na jeho straně ulice, - a Blondák jí předal klíče a řekl něco, čemu rozumět nedokázal. Dveře se za dívkou zavřely a Blondák sešel po schodech tou divnou policajtskou chůzí jako boxer kráčející k ringu, kde ho čeká sparring-partner. S hlavou vtaženou mezi ramena - to byl starý policajtský trik, protože jeho oči nejspíše prohmátávaly ulici oběma směry, byť se hlava nehýbala. Blondák nasedl do auta motor nevypínal - přidal plyn a odjel.

Čekal. Po pěti minutách auto vyjelo zpoza rohu a pomalu míjelo šedou budovu.

Skoro se dal do smíchu. Copak si Blondák myslí, že má co dělat se začátečníkem? Počkal, až auto znovu zahne za roh a pak, aby se s určitostí přesvědčil, že Blondák skutečně odjel, vyčkal ještě nejméně čtvrt hodiny...

Pak rychle přešel přes ulici, zabočil za roh a vešel do budovy, která sousedila s tou, ve které bydlila dívka. Prošel domem a dostal se na dvůr. Přešel přes plot a seskočil do dvora dívčina domu. Pohlédl nahoru a uviděl osvětlené okno ve třetím patře. Přeběhl k domovní zdi, nadskočil a chytil se příčky požárního žebříku. Snadno se přitáhl, dostal nohy na příčku a začal stoupat vzhůru. Kolem oken se pohyboval s mimořádnou ostražitostí, zvláště kolem osvětleného okna v prvním patře. Konečně se dostal na odpočívadlo ve třetím patře, jejím patře.

Na odpočívadle proti oknu stála krabice od sýra s vyschlou zeminou, ze které trčela uschlá stébla. Odpočívadlo bylo vedle její ložnice. Nahlédl do okna, nikdo tam nebyl. Otočil hlavu doleva, kde se z malého okénka koupelny linulo světlo. Dívka se umývala. Napadlo ho ihned proniknout do ložnice, dokud tam není, ale rozmyslel si to. Rozhodl se vyčkat, až si lehne do postele. Chtěl ji vylekat pořádně.

V místnosti svítila jen lampička na nočním stolku u postele. Postel byla dobře vidět z místa, kde se krčil na požárním žebříku. U bližší strany postele stála jediná židle, o kterou by neměl ve tmě zavadit. Chtěl, aby její údiv byl dokonalý, nehodlal klopýtat přes nábytek a budit ji dřív, než bude třeba. Okno bylo pootevřeno jen nahoře - zřejmě kvůli větrání, asi ho otevřela, když přišla domů. Nevěděl, zda ho zase nezavře než půjde spát. Byla to slušná čtvrt, poslední dobou se tu nic nebezpečného nepříhodilo - zvláště si to ověřil z obavy, že by se nějaký libový frajer vloupal do jejího bytu a udělal mu škrt přes rozpočet, takže klidně mohla jít spát i s pootevřeným oknem jako teď. Zatímco byla v koupelně, pozorně si prohlédl uzávěr okna a usoudil, že s ním těžkosti nebudou, i kdyby okno zavřela.

Světlo v koupelně nečekaně zhaslo.

Přitiskl se k cihlové zdi domu. Dívka si cosi polohlasně prozpěvovala, když vstupovala do místnosti. Najednou její hlas přehlušilo zapnuté rádio. Rozeřvalo se nečekaně hlasitě. Můj ty Bože, vždyť vzbudí celý dům! Otáčela ladícím knoflíkem, až našla to co chtěla - příjemnou hudbu s množstvím houslí a tlumených trubek a pak jen snížila hlasitost. Čekal. Za chvíli přistoupila k oknu a stáhla žaluzii. "To je dobře,

pomyslel si, okno nezavřela". Vyčkal ještě chvíli a pak se sehnul na odpočívadle požárního žebříku - tak mohl nahlížet do dvoucoulové štěrbině, kterou ponechala mezi spodním okrajem žaluzie a parapetem. Ještě se nesvlékala. Měla na sobě stále tytéž hnědé šaty, ve kterých byla večer v restauraci, když se otočila a šla ke skříni, všiml si, že zip vzadu si už rozeplula. Šaty se rozestupovaly, ponechávající na zádech špičatý trojúhelník s vrcholem na kostrči, přes trojúhelník se táhl bílý pružný pás podprsenky. V rádiu hráli její známou píseň, proto si notovala, když otevírala skříň a sundávala z háčku noční košili. Zavřela dveře, přikročila k posteli, usedla na ni ze strany, která byla blíž k oknu, zvedla podolek a odehnula jednu po druhé obě gumičky. Pak si sundala střevíce a punčochy, přešla ke skříni, střevíce dala dolů a punčochy uložila do tašky, která visela uvnitř dveří skříně. Znovu zavřela dveře a pak si u skříně sundala šaty, aniž se přiblížila k posteli. V podprsence a kalhotkách pooděšla na opačný konec místnosti, kde ji nemohl vidět, jakoby ta malá čubka věděla, že ji pozoruje! Stále si propěvovala. Zpotily se mu ruce.

Otřel si je o rukávy a pokračoval ve vyčkávání.

Vrátila se tak nečekaně, že ho polekala. Svlékla prádlo a rychle šla nahá k posteli obléci si noční košili. Bože, ta je pěkná! Ani si nepředstavoval, že je tak pěkná. Díval se, jak se trochu sklání a obléká košili přes hlavu. Když se narovná, košile splývá a zakrývá prsa a široké boky. Zívla, sjela pohledem po hodinách, znovu zmizela ze zorného pole a vrátila se s knihou v papírovém přebalu. Ulehla do postele, poněkud roztáhla nohy, přitáhla si deku po kolena, načechrala polštář, podrbala se na tváři a otevřela knihu. Zívla. Znovu pohlédla na hodiny, zřejmě si to s tím čtením rozmyslela, položila knihu na noční stolek a znovu zívla. Za okamžik zhaslo světlo.

Nejprve uslyšela hlas.

Hlas řekl. "Cindy" a chvíli se jí zdálo, že je to ve snu, protože to slovo znělo sotva slyšitelným šepotem. Ale pak ho znovu uslyšela kdesi nad sebou, široce otevřela oči a pokusila se posadit, ale cosi ji prudce zamáčklo do polštáře. Chtěla vykřiknout, otevřela ústa, ale něčí ruka je sevřela. Zírala do tmy přes tlusté prsty.

"Ticho, Cindy," zazněl hlas. "Chovej se tiše."

Jeho ruka jí tiskla ústa silně a pevně. Teď si vylezl na ni, posadil se na jejím břiše, koleno jí přitiskl ruce a druhou rukou ji tlačil k polštáři. "Slyšíš mě?" zeptal se.

Kývla.

Ruka jí dál tiskla ústa, až to bolelo. Chtěla do té ruky kousnout, ale nemohla otevřít ústa. Namáčkl se na ni celou svou vahou. Pokusila se pohnout, ale jeho ruce a nohy ji držely jak v kleštích.

"Poslouchej mě," řekl. "Já teď z tebe vyrazím všechny hovna."

Okamžitě mu uvěřila. hrůzou zcepeněla. Její oči si postupně zvykaly na tmu. Už mohla rozeznat nad sebou jeho šklebící se obličej. Jeho prsty byly cítit tabákem. Pravou rukou stále tiskl její ústa, levou svíral její prs. Mluvil s ní a přitom stále ždímal přes tenký nylon měkké tělo, občas si pohrával s bradavkou. Pomalým líným hlasem se zeptal.

"Víš, za co tě budu bít Cindy?"

Pokusila se zavrtět hlavou, ale jeho ruka jí svírala ústa tak pevně, že se nedokázala ani pohnout. Cítila, že se brzy rozpláče. Začala s ní třást zinnice. Velmi hrubě mačkal její prs. Pokaždé, když svíral bradavku, mrkala bolestí.

"Nechci, abys courala po městě s policajtem," řekl. "Nechci, abys vůbec s někým courala, ale kór ne s policajtem."

Teď viděla jeho obličej jasně. Byl to tentýž člověk, který za ní přišel do práce, tentýž člověk, který zbil policistu. Vzpomněla si, jak kopal do policisty, když padl na podlahu a ještě víc se zachvěla. Slyšela, jak se zasmál.

"Teď ti sundám ruku a huby," řekl, "protože si musíme promluvit."

Ale jestli zařeš, zabiju tě. Jasně?"

Pokusila se kývnout. Jeho ruka povolila. Pomalu vzdálil od dívčinych úst sevřenou v pěst, jako by se chtěl přesvědčit, že chytil mouchu. Pomyslela si, že by mohla zakřičet, ale ihned pochopila, že by v

takovém případě určitě splnil svůj slib. Posunul se poněkud doleva, tlak na jejích prsou trochu povolil. Pak se opřel dlaněmi do stehen ohnutých nohou, jeho kolena stále ještě tiskla její ruce k posteli, většina jeho váhy stále připadala na její břicho. Hrudník jí praskal bolestí. Po těle jí tekli potůček potu a chvíli se jí zdálo, že to je krev. Třeba ji nějak zranil? Nový příliv strachu vyvolal nové zimniční chvění. Styděla se za svůj strach, ale nemohla ho ovládnout - byl to zvířecí strach, který mlčky křičel o bolesti a o možnosti smrti.

"Hned zítra ho pošleš k vodě," zašeptal.

Seděl na ní se široce roztaženýma nohama.

"Koho?" řekla. "Koho mám..."

"Policajta. Pošleš ho k vodě hned zítra."

"Dobře." Kývla ve tmě. "Dobře," opakovala.

"Zavoláš mu na oddělení - jo, mimochodem, jaké má oddělení?"

"Osm., myslím že osmdesáté osmé."

"Zavoláš mu."

"Ano. Ano, zavolám."

"Řekneš mu, že už nepotřebuješ policejní doprovod. Řekneš mu že už je všechno v pořádku."

"Ano, dobře," pravila. "Ano, řeknu."

"Řekneš mu, že už jsi s přítelem dala všechno do pořádku."

"S..." Umlkla. Její srdce bláznivě tlouklo, byla si jista, že ten člověk cítí, jak panicky jí tlouče srdce. "S přítelem?"

"Se mnou," zašklebil se.

"Já... já vás ani neznám," řekla.

"Jsem tvůj, řekněme, chlapec."

Zavrtěla hlavou.

"Jsem tvůj mileneček."

Stále vrtěla hlavou.

"Ano."

"Já vás neznám," řekla a náhle se rozplakala. "Co ode mne chcete?"

Prosím vás, jděte pryč. Prosím, nechte mě na pokoji. Já vás neznám.

Prosím, prosím."

"Popros," řekl se stejným úšklebkem.

"Prosím, prosím, prosím..."

"Řekneš mu, aby za tebou už víckrát nechodil."

"Ano, udělám to. Vždyť jsem to slíbila."

"Slíb."

"Slibuji."

"Slíb splníš," řekl s jistotou.

"Ano, splním. Vždyť jsem řekla."

Nečekaně a zlostně ji udeřil. Jeho pravá ruka se prudce vymrštila a dopadla na její tvář. Cindy zamhouřila oči chvíli před dopadem rány

Vypjala se, široce otevřela oči a sevřela rty.

"Slíb splníš," řekl, "protože to je jen začátek toho, co tě čeká, když ho nesplníš."

A pak ji začal bít.

Když procitla, nejdříve nemohla pochopit, kde je. Cindy se pokusila otevřít oči, ale něco se s nimi stalo, neotevíraly se. Tvář se opírala o cosi tvrdého, hlavu měla divně natočenou. Cítila stovky ohnisek pulzující bolesti, ale ani jedno nebylo, zdálo se, spojeno s její hlavou nebo tělem. Levé oko se chvějivě otevřelo. Světlo proniklo do úzké štěrbině otevřeného víčka, které se víc nemohlo otevřít.

Tváří ležela na koberečku a stále se pokoušela otevřít levé oko, stíhala mizějící obraz šedého koberečku, stále ještě nechápala, kde je, ale s určitostí věděla, že se jí stalo cosi hrozného, ale zatím nevěděla, co přesně. Nehybně ležela na podlaze a cítila každý zdroj bolesti. Ruce, nohy, boky, prsa, nos - všechny ty zdroje tvořily rozpoznatelnou hmotu jejího těla, uceleného a jednotného krutě zbitého těla.

A pak si ovšem vzpomněla, co se událo.

Její první reakcí byla panická hrůza. Zvedla ramena a pokoušela se hlouběji vtáhnout hlavu. Levá ruka se pracně zvedla ke tváři, jako by ji chtěla krýt před novými ranami.

"Prosím," řekla.

Slovo se šeptem rozlehlo po místnosti. Čekala další ránu, všechny části jejího těla se připravily, napjaly se, aby ji přijaly, ale úder nepřišel. Ležela a chvěla se, při pomýšlení, že jen předstírá svůj odchod, schoval se někde poblíž a znovu vyčkává příhodnou chvíli k útoku.

Její oko bolestivě mrkalo.

Převrátila se na záda a pokusila se otevřít druhé oko, ale jako prve se úzkou štěrbinkou chvějícího se víčka prodral jen uzounký paprsek světla. Strop se zdál být nekonečně vzdálen. Vzlykajíc zvedla ruku k nosu, myslela si totiž, že jí z něj teče, utřela si ho hřbetem ruky a pochopila, že se jí z nozder řine krev.

"Ó," vypravila ze sebe. "Ó, Bože."

Cindy ležela na zádech a zoufale vzlykala. Konečně se pokusila zvednout. Dokázala si kleknout, ale pak znovu klesla na podlahu obličejem do koberce.

"Policie, pomyslela, musím zavolat policii".

A náhle si vzpomněla, za co ji bil. Policii volat nebude. Řekl, aby se zbavila policajta. Znovu si klekla. Noční košili měla zepředu roztrženou. Prsa samou modřinu. V místě bradavky pravého prsu se šklebila rána. Krk, roztržená košile a prsa byly zalité krví z nosu. Nejprve sbírala krev do dlaně a pak se jí snažila zastavit utrženým kusem nylonové látky. Těžce se zvedla na nohy a nejistými kroky se vydala k nočnímu stolku, na němž nechala klíče, které jí vrátil Kling. Klíče ležely na stolku. Přiloží je ke krku a zastaví krvácení. Vztáhla ruku ke stolku, bokem jí projela hrozná bolest. Zkopál ji stejně, jako toho policistu. Ó, Bože, ó, Bože, Bože, Bože...

Nevěřila tomu, co spatřila v zrcadle.

Odraz v zrcadle vypadal groteskně a hrozivě, nevyličitelně odporně.

Oči nateklé a opuchlé, zřetelně neznatelné, jen úzké štěrbiny na planoucím povrchu opuchlin divné barvy. Obličej jí pokrývaly modřiny a krev, stala se z něj masa opuchlého růžového těsta, její světlé vlasy byly zapatlané krví, ruce a nohy - samá odřenina.

Náhle se jí zatočila hlava. Opřela se o desku stolku, aby udržela rovnováhu, dala ruku pryč od nosu a pozorovala, jak kapky krve kanou na bílý povrch. Vzedmul se a opět ochabl nával na zvracení. Stála se svěřenou hlavou, ruce opřené o stůl - už se jí dívat do zrcadla nechtělo. Nemá volat policii. Jestliže zavolá policii, on se vrátí a zase s ní provede totéž. Poručil jí, aby se zbavila policistů, zavolá tedy ráno Klingovi a řekne mu, že teď už je všechno v pořádku a že se usmířila se svým chlapcem. Naprosto bezmocná se znovu dala do pláče, z nosu jí kapala krev, kolena se chvěla, sotva se držela na nohou.

Aby se mohla hluboce nadechnout, narovnála se, široce otevřela ústa a nasávala vzduch, její ruka s prsty rozevřenými do věžičky spočinula na břiše. Prsty nahmataly cosi vlhkého a lepkavého, rychle pohlédla dolů v očekávání, že spatří krev, která prýštila, jak se jí zdálo, ze stovek neviditelných ran.

Pomalou přiblížila ruku ke svým nateklým očím.

Když pochopila, že mokrá lepkavá hmota na jejím břiše je mužské semeno, ztratila vědomí.

Bert Kling vyrazil dveře do jejího bytu v půl jedenácté příštího dne. Začal jí volat v devět ráno - chtěl upřesnit podrobnosti nadcházejícího dne, který měli strávit spolu. Telefon na druhém konci drátu zazvonil sedmkrát, než usoudil, že popletl číslo. Zavěsil a vytočil její číslo znovu. Tentokrát držel sluchátko ještě déle - deset minut - pro případ, že by tvrdě spala. Odpověď žádná. V půl desáté v naději, že se šla ven nasnídat a teď už se vrátila, zavolal znovu. Odpověď stále žádná. V pětiminutových intervalech volal do desíti, pak si připnul pistoli a šel k vozu. Potřeboval půl hodiny, aby dojel z Riverheadu k Cindyinu bytu na Glasbrookstreet. Vyjel do třetího patra, zaklepal na dveře, zavolal její jméno a pak vyrazil dveře. Záchranku zavolal okamžitě.

Procitla nedlouho před tím, než dorazila sanitka. Když ho poznala, zamumlala. "Ne, prosím vás, odejděte, nebo on se to dozví," - a pak znovu omdlela.

Za otevřeným oknem Cindyiny ložnice, na jednom ze železných

stupátek požárního žebříku, trochu pod parapetem, Kling objevil zřetelnou stopu boty. A hned vedle stopy mezi dvěma tyčemi našel drobný kousek čehosi, co připomínalo prst. Byla tu malá pravděpodobnost, že ten kousek je z boty útočníka, který přepadl Cindy. Opatrně jej uložil do tlusté obálky, na kterou napsal, že má být doručena poručíku Samu Grossmanovi z policejní laboratoře.

KAPITOLA 7

Při každé návštěvě laboratoře na Highstreet se Klinga zmocňoval stejný pocit, jako tenkrát o Vánocích, když mu bylo jedenáct a rodiče mu dali pod stromeček sadu "Malý chemik". Laboratoř zabírala skoro polovinu přízemí budovy Ústřední správy a ačkoliv Kling chápal, že pro Grossmana a jeho kolegy to bylo to nejvhodnější místo, pro něj to byla země vědeckých zázraků. Jevila se mu jako ztělesnění pravdy a spravedlnosti ve formě komor a filtrů, svítidel a zvětšovačů, kondenzátorů a projekčních přístrojů. V mlčenlivém seskupení standardních a stereoskopických mikroskopů se skrývala aura neznámých světů. Křemíkové lampy s jejich ultrafialovým zářením v sobě tajily cosi magického a odměrné nádoby, tyglíky, baňky a trnože, byrety a kapátka, zkumavky a Bunsenovy hořáky - nevýslovnou poezii. Policejní laboratoř byla živoucím ztělesněním "Mechanics illustrated" s jeho vahami a nástroji, měřicími pásmy a mikrometry, skalpely a mikrotomy, brusnými kotouči a šroubováky. A nade vším tím se vznášelo aroma tisíců chemických látek, lechtajících chřípí jako vůně exotické voňavky. Měl rád tuto laboratoř a vcházel do ní jako malý chlapec, často zapomínal, že přišel projednat fakta, spojená s násilím a smrtí. Sam Grossman na násilí a smrt nikdy nezapomínal. Byl to velký, ramenatý člověk, jeho ruce a tvář připomínaly farmáře z Nové Anglie. Pohled jeho modrých očí, schovaných za velkými brýlemi, byl naprosto dobrosrdečný. Mluvil tak měkce a hřejivě, že to připomínalo doby dávno minulé, byť, v jeho hlase proskakovala přísnost, vlastní člověku, který má stále co činit s chladnými vědeckými fakty. Ráno v to pondělí si sundal brýle, oťel skla do cípu svého laboratorního pláště, znovu je usadil na nose a řekl.

"Tentokrát jsi nám přinesl něco zajímavého, Berte."

"Copak?"

"Tvůj člověk, to je chodící katalog. V tom kousku jsme našli všechno kromě kuchyňského dřezu."

"A něco, co by se hodilo mně, jste našli?"

"Těžko říct. Pojď se mnou."

Prošli celou laboratoří podél dlouhých bílých stolů se zkumavkami, ve kterých byly různé chemické látky, některé dokonce vřely - všechno to připomínalo Klingovi film o Frankensteinovi.

"Tohle jsme dokázali vyčlenit z toho kousku. Sedm různých identifikovatelných materiálů, které se nalepily na základní materiál, který zároveň představuje kombinaci ze tří materiálů. Myslím, že jsi měl pravdu s tím, že je to z jeho boty. V každém jiném případě by sotva dokázal nabrat najednou tolik nejrůznějších sraček."

"Myslíš, že je to z podpatku?"

"Nejspíš z místa podrážky těsně u podpatku. Ačkoli s určitostí to samozřejmě tvrdit nelze, Je to jen domněnka. Ale velice pravděpodobná s přihlédnutím k tomu, jaké smetí probíral."

"Co to je za smetí?"

"Podívej," řekl Grossman.

Každá drobná částička "smetí" byla nanesená na jednotlivá podkladová sklička, příslušně označená. Sklička stála na zvláštním stojanu a Grossman se při vysvětlování dotýkal ukazováčkem každého z nich.

"Základní složení představují materiály, které jsou na těchto prvních třech podkladových sklech a tvoří jakýsi tmel, na kterém ulpěly všechny ostatní."

"Jaké to jsou tři materiály?"

"Tuk, dřevěné piliny a krev," odpověděl Grossman.

"Lidská krev?"

"Ne. Testovali jsme ji podle Ulenhoota. Zcela jistě není lidská."

"To je dobře."

"Ano," souhlasil Grossman, "protože nám leccos poskytuje pro analýzu. Kde můžeme nejspíš narazit na kombinaci dřevěných pilin, tuku a živočišné krve?"

"V řeznictví?" hádal Kling.

"Správně. A čtvrté sklíčko to potvrzuje."

Grossman poklepal prstem po sklíčku.

"Je to zvířecí štětina. Nejprve jsme byli na pochybách, protože nerovný povrch velmi připomíná lidský vlas. Ale medulární součinitel - poměr mezi průměrem dřene a průměrem celého vlasu - se rovnal nula celá pěti desetinám. Kdyby ten součinitel byl menší, svědčilo by to o jeho lidském původu. Ale tento určitě není lidský. Patří zvířeti."

"Jakému?" zeptal se Kling.

"Jistě to určit nemůžeme. Kráve nebo koni. Když zohledníme i další znaky, pak nejspíš máme co dělat s býkem."

"Rozumím," řekl Kling. Pak se odmlčel. "Ale..." Znovu se odmlčel,

"Do řeznictví je přece přivážejí stažená, že?"

"Co tím chceš říct?"

"Že kde není kůže, není ani štětina."

"Tudíž?"

"Těžko bys našel býčí štětinu v řeznictví, toť vše."

"Chápu, jak to myslíš. Játka by byla lepší, je to tak?"

"Jo," potvrdil Kling. Na chvíli se zamyslel. "Máme ve městě několik jatek, že?"

"Nejsem si jist. Zdá se, že dobytek se poráží na druhé straně řeky, v jiném státě."

"To je jedno, aspoň je kde hledat."

"Našli jsme také několik jiných věcí," řekl Grossman.

"Jakých?"

"Rybí šupinu."

"Cože?"

"Rybí šupinu, nebo alespoň drobnou částičku rybí šupinky."

"Že by na jatkách? To těžko, že?"

"Ano. Znovu se přikláním ve prospěch řeznictví."

"Ale?"

"Určitě. Kombinace řeznictví s rybárnou, proč by ne?"

"A co tedy se zvířecí štětinkou? Není to pes?" navrhl Kling.

"Ne, to se nedomníváme."

"Ale jak ten člověk mohl narazit na rybí šupinu na jatkách?"

"Ale vždyť ji vůbec nemusel zachytit na jatkách," řekl Grossman.

"Mohl k ní přijít kdekoliv ve městě."

"To podstatně omezuje okruh hledání," poznamenal Kling. "Představ si kousek bahna z tuku, krve..."

"Ano, ještě ty piliny..."

"Správně, ten kousek ulpěl na jeho botě. A teď si představ, že chodí po městě a přibírá další smetí na tu lepkavou míchanici."

"Míchanici?"

"Míchanici."

"A zvířecí štětinka ulpěla na té míchanici, tak?"

"Tak."

"A rybí šupinka také?"

"Správně."

"A co ještě?"

"Chápeš, že pořadí tady není podstatné. Chci říct, že nelze stanovit posloupnost jeho pohybu. Prostě jsme..."

"Chápu," řekl Kling.

"Dobře, našli jsme drobtíčko kytu, malinkou tříštičku, nasycenou kreozotem a pár kovových částíček, domníváme se, že měděných."

"Pokračuj."

"A dál jsme našli zlomeček buráku."

"Buráku," mechanicky opakoval Kling.

"Správně. A abychom ukončili ten výčet, celá ta lepkavá hmota byla prosáklá benzinem. Tvůj přítel šlápl do benzinové kaluže."

Kling vyndal z kapsy u vesty pero. Opakoval nahlas každé slovo a po Grossmanově potvrzení zapsal do svého notesu.

- 1 - Tuk
 - 2 - Dřevěné piliny
 - 3 - Krev (zvířecí)
 - 4 - Štětinka (zvířecí)
 - 5 - Rybí šupinka
 - 6 - Kyt
 - 7 - Dřevěná tříška (s kreozotem)
 - 8 - Kovové částičky (měď)
 - 9 - Arašíd
 - 10- Benzín
- "Je to tak?"
"Je," potvrdil Grossman.
"Díky. Zkázil jsi mi celý den."

Když se Kling vrátil na oddělení, čekala ho tam kresba policejního výtvarníka. Na správu pracovalo pět výtvarníků a tuhle tužkovou skicu nakreslil detektiv Viktor Holdeman, který studoval v Newyorské umělecké společnosti a později na Chicagské umělecké akademii. Každý z pěti výtvarníků se před svou specializací zabýval něčím jiným. Dva byli pochůzkáři v Isole, ostatní tři byli detektivy v Cums-Pointu, Riverheadu a Majesty. Kancelář pro identifikaci zločinců byla v budově správy na High-Street, několik pater nad laboratoří. Ale lidé, zapsaní v odboru výtvarníků, měli studio na adrese 600, Jessup-Street.

Jejich výsledky působily hlubokým dojmem. Byt pracovali pouze na základě slovního popisu navíc často vzrušených a zmatených svědků, za poslední rok napomohli dvacetiosmi identifikacím a zatčením. V minulém roce na základě slovního popisu zhotovili šedesát osm kreseb podezřelých osob, což bylo korunováno čtrnácti zatčením. V každém z těchto případů se zadržený překvapivě podobal kresbě. Detektiv Holdeman si pohovořil se všemi lidmi, kteří byli přítomni ve Wollnerově kanceláři ve středu během dne. Popis obličeje, vlasů, očí, nosu, úst hledaného dodali Mills Wollner, Cindy Forrestová, Grace de Santová a Ronnie Foerchild, pochůzkář, který byl ještě stále v nemocnici. Holdeman potřeboval tři a půl hodiny, než zhotovil kresbu. Klingovi byla doručena v obálce v pondělí ráno. Samotná kresba byla vložena do průsvitné celuloidové obálky. Slovní doprovod ke kresbě chyběl, podpis autora rovněž. Kling vytáhl kresbu z obálky a začal ji prohlížet.

Andy Parker, který šel kolem Klinga na záchod, se zastavil a podíval se na kresbu.

"Kdo je to?"

"Podezřelý," řekl Kling.

"Děláš si legraci? Myslel jsem, že to je Garry Grant."

"Víš, co bys měl udělat, Andy?" zeptal se Kling, aniž na něj pohlédl, strkaje kresbu do obálky.

"Copak?" zeptal se Parker.

"Dej se k policii. Potřebují komiky."

"Che!" řekl Parker a odešel na záchod, kde se chystal strávit

příjemnou půlhodinku s časopisem Life.

V to pondělí detektivové Meyer a Carella jeli čtyřicet mil od policejního oddělení a dvacet pět mil od města ranní podzimní vesnickou krajinou směrem na Lorxview k domu paní Geffordové.

Celou sobotu a část neděle potřebovali na výslech valné části z oněch dvousectdevatenácti osob, kteří byli toho večera ve studiu. Nevěřili, že by se mezi nimi vyskytl potenciální vrah. Ve skutečnosti se snažili zjistit něco podstatného ve prospěch verze o sebevraždě. Strategie výslechu byla z těch nejjednodušších. u všech, kdo byli nějak spojeni s show, zjišťovali, zda neviděli (on či ona), jak si během přímého přenosu Stan Gefford kladl něco do úst. Získané odpovědi nijak verzi o sebevraždě nepotvrzovaly. Lidé, kteří byli ve spojení s show, byli většinou tak zaneprázdnění, že neměli čas sledovat, kdo si co kladl do úst, část zaměstnanců vůbec toho večera Gefforda neviděla a ti, kdo s ním nějak přišli do styku, si byli zcela jisti, že neviděli, že by si něco dával do úst. V rozhovoru s Davidem Kransem vyšlo najevo, že o středách Gefford odkládal večeri na dobu po

show, a proto se obvykle pořádně naobědval. To zcela vylučovalo verzi o tom, že by Gefford jedl ještě jednou po setkání s manželkou. Ale totéž vyvolalo i další domněnky, k jejichž ověření se Meyer a Carella znovu vydali do Lorxview.

Meyer se cítil prachmizerné. Nos měl ucpaný, víčka nateklá, v krku ho bolelo. Ve dnech volna se pokusil zmáknout své nachlazení, ale nic z toho nebylo. Smrkal, nos se hned zase zacpával, a tak znova sahal pro kapesník. Být vedle něj byla "jedna radost".

Naštěstí novináři a fotoreportéři nechali Geffordův dům na pokoji, zprávy o jeho smrti už se přemístily z prvních stránek na podružnější. Meyer s Carellou dojeli na parkoviště, šli k hlavnímu vchodu a znovu zatahali za bronzovou rukojeť zvonku. Správcová pootevřela dveře, opatrně vykoukla a táhle řekla:

"A, to jste zase vy."

"Je paní Geffordová doma?" zeptal se Carella.

"Půjdu se podívat," řekla a zavřela jim dveře před nose.

Meyer a Carella čekali na schodech. Stromy obklopující dům šustěly podzimním listovým při každém závanu větru. Po chvíli se hospodyně vrátila.

"Paní Geffordová pije kávu v jídelně," řekla. "Pokud chcete, můžete se k ní připojit."

"Díky," řekl Carella a detektivové ji následovali do domu.

Velké točité schody vedly do prvního patra rovnou z před síně, pokryté koberci. Prosklenými dveřmi se šlo do přijímacího salonu, za nímž byla nevelká jídelna s arkýřovým oknem do dvora. Melanie Geffordová seděla sama u stolu v prošíváném županu, přehozeném přes dlouhou růžovou noční košili. Hřeben se ještě nedotkl jejích světlých vlasů, byla rozčuchaná. Stejně jako prve nebyla Melanie nalíčená, ale tentokrát se chovala mnohem klidněji.

"Zrovna jsem snídala," řekla. "Bohužel vstávám pozdě. Dáte si něco?"

Meyer si sedl na židli proti ní, Carella vedle. Nalila oběma kávu a nabídla jim žemle s marmeládou, které odmítli.

"Paní Geffordová," spustil Carella, "když jsme tu byli minule, říkala jste něco o lékaři vašeho manžela, Carlu Nelsonovi."

"Ano," souhlasila. "Sladíte?"

"Děkuji, Carella si dal do kávy lžičku cukru a podal cukřenku Meyerovi. "Řekla jste, že podle vás zabil..."

"Mléko?"

"Děkuji... vašeho manžela. Co vás k tomu přivedlo, paní Geffordová?"

"Myslela jsem si to."

"A myslíte si to i nadále?"

"Ne."

"Proč?"

"Protože teď vidím, že to není možné. Tenkrát jsem ještě nic nevěděla o vlastnostech jedu, který způsobil jeho smrt."

"Máte na mysli jeho rychlý účinek?"

"Ano, rychlý účinek."

"Chcete říci, že to není možné, protože doktor Nelson byl během vysílání doma a ne ve studiu, je to tak?"

"Jo."

"Ale kde se ve vás vůbec vzalo takové podezření?"

"Pokusila jsem se vzpomenout, kdo mohl mít přístup k jedu a napadl mě Carl."

"Nás také."

"Zcela přirozeně," dodala Melanie. "Ty žemle jsou moc dobré. Nedáte si?"

"Ne, děkuji. Ale i kdyby měl takovou možnost, paní Geffordová, proč by usiloval o smrt vašeho manžela?"

"Nemám zdání."

"Vycházeli spolu dobře?"

"Znáte ty doktory," řekla Melanie. "Všichni mají pocit převahy." Odmlčela se a pak dodala.

"Každý vesmír může mít jenom jednoho boha."
"A ve vesmíru Stana Gefforda byl bohem on."
Melanie usrkla kávu a pravila.
"Pokud herec nemá své „já“, nemá nic."
"Chcete tím říci, že dvě silná já" se občas názorově střetla, paní Geffordová?"
"Ano."
"Ale jistě ne vážně?"
"Já nevím, co muži pokládají za vážné. Vím, že Stan a Carl se občas hádali. Proto když byl Stan zavražděn, jsem se snažila vzpomenout, kdo vůbec měl přístup k jedům, a jak už jsem řekla, napadl mě Carl."
"To bylo ještě před tím, než jste se dozvěděla, že byl otráven strofantinem?"
"Ano. Ale když jsem se dozvěděla, že to byl jed a uvědomila si, že Carl ten večer neopustil dům, pochopila jsem..."
"Ale jestli jste nevěděla, že to byl strofantin, tak jste mohla předpokládat jakýkoli jed, že?"
"Ano, Ale..."
"A také jste patrně věděla, že řada jedů se dá koupit v lékárně, obvykle v komplikovaných složeních s různou účinností. Třeba arzén nebo cyan..."
"Ano, to jsem věděla."
"A přece beze všeho předpokládáte, že doktor Nelson zavraždil vašeho muže."
"V té době jsem nebyla při smyslech. Nebyla jsem schopna normálně uvažovat"
"To je pochopitelné," řekl Carella. Uchopil svůj šálek a dal si úmyslně dlouhý doušek kávy. "Paní Geffordová, řekla jste, že váš manžel si vzal vitaminovou kapsli po obědě minulou středu."
"Je to tak."
"Měl kapsli měl u sebe, nebo jste mu ji přivezla vy?"
"Měl ji u sebe."
"Vždy si brával ty kapsle s sebou?"
"Ano," řekla Melanie. "Měl brát jednu kapsli po každém jídle. Stan byl velký pedant. Jestliže věděl, že stráví celý den ve městě, vždy si bral na cestu vitamíny v krabičce."
"Minulou středu si vzal s sebou jednu kapsli, nebo dvě?"
"Jednu," řekla Melanie.
"Jak to víte?"
"Ráno ležely na stole dvě kapsle. Jednu zapil pomerančovou šťávou, druhou si dal do krabičky a tu do kapsy."
"A vy jste viděla, jak spolkl druhou kapsli po obědě?"
"Ano. Vyndal ji z krabičky a položil ji vedle, jakmile jsme usedli ke stolu. Vždycky to tak dělal, aby na to nezapomněl."
"Domníváte se, že jiné kapsle u sebe neměl? Byla to jediná kapsle, kterou si odnesl při odchodu z domu minulou středu?"
"Správně."
"Kdo položil ty kapsle na stůl ráno, paní Geffordová?"
"Moje služebná." Melanie náhle zneklidněla. "Nejsem si jista, že chápu, co se stalo. Jestliže spolkl kapsli u oběda, tak jak by mohla..."
"Pokoušíme se pouze zjistit, zda neexistovaly další kapsle kromě těch dvou, paní Geffordová."
"Už jsem vám řekla."
"Prostě se chceme přesvědčit. Víme, že kapsle, kterou spolkl u oběda, ho nemohla zabít. Ale pokud existovala třetí kapsle..."
"Byly pouze dvě," řekla Melanie. "Věděl, že po show přijde domů na večeri, jak to bylo ve středu zvykem. Žádná potřeba brát si s sebou více kapsli neexistovala."
"Kromě té, kterou spolkl po obědě?"
"Jo."
"Paní Geffordová, nevíte, zda se váš manžel nechal pojistit na život?"
"Samozřejmě se pojistil."
"Víte na jakou částku?"

"Stotisíc dolarů."

"U které pojišťovny?"

"Municipal Life."

"Kdo dostane pojistné, paní Geffordová?"

"Já," odpověděla Melanie.

"Rozumím," řekl Carella.

Nastalo ticho. Melanie postavila svůj šálek na stůl. Její pohled se střetl s Carellovým. Tichým hlasem řekla.

"Doufám, že nemáte na mysli, detektive Carello..."

"To je, paní Geffordová, rutinní způsob..."

"...že by mohla být i jen nějaká spojitost mezi mnou a smrtí mého..."

"...výslechu. Nevím, koho vůbec spojovat se smrtí vašeho manžela."

"Tak to není."

"Doufejme."

"Protože víte, detektive Carello, sto tisíc dolarů pojistného se nijak nedá srovnávat s penězi, které můj muž vydělával jako umělec. Jsem si jista, že pro vás není tajemstvím, že úplně nedávno podepsal s televizí smlouvu na dva miliony dolarů. A mohu vás ujistit, že vůči mně byl vždy krajně štědrý. Třeba byste šel nahoru a prohlédl si sbírku kožichů v mé skříni, nebo šperky na toaletním stolku?"

"Nemyslím, že by to bylo nutné, paní Geffordová."

"Jistě. Ale třeba by vás mohlo zajímat, že Stanova pojistka obsahovala obvyklou klauzuli o sebevraždě."

"Dost dobře vám nerozumím, paní Geffordová."

"Jde o to, detektive Carello, že pokud n e d o k á ž e t e, že smrt mého manžela přivodil zločinec, pojišťovna bude ten případ považovat za sebevraždu. A v takovém případě já dostanu pouze ty peníze, které Stan zaplatil pojišťovně a ani o penny víc."

"Rozumím."

"Doufám."

"Nevíte, paní Geffordová, zda váš manžel zanechal závěť?"

"Zanechal."

"A svůj majetek odkázal vám?"

"To nevím."

"Nikdy jste to spolu neprojednávali?"

"Nikdy. Vím o tom, že závěť existuje, ale její obsah neznám."

"A komu je znám, paní Geffordová?"

"Patrně jeho advokátovi."

"Jak se jmenuje ten advokát?"

"Salvatore Di Palma."

"Je teď ve městě?"

"Ano."

"Nebudete mít nic proti tomu, kdybychom mu teď zavolali?"

"Co bych proti tomu měla?"

Melanie se znovu odmlčela a znovu se střetla zrakem s Carellou.

"Musím se přiznat," řekla konečně, "že vás mám po krk."

"Lituji."

"Znamená snad ,rutinní způsob výslechu" také posmívat se vdově zavražděného?"

"Lituji, paní Geffordová," řekl Carella. "Musíme prozkoumat každou možnost."

"Tak proč byste neprozkoumali možnost toho, že jsme se Stanem žili zajímavý a šťastný život? Když jsme se potkali, pracovala jsem v letním táboře v Pensylvánii a vydělávala šedesát dolarů týdně. Od naší svatby mám všechno, ale s radostí bych věnovala veškeré to bohatství - kožesiny, šperky, dům a dokonce i oblečení, které mám na sobě, jen abych vrátila Stana."

"My jsme jen..."

"Ano, vy jen zkoumáte každou možnost, já vím. Ale pochopte, máte co dělat se živými lidmi a nikoli s roboty."

Detektivové mlčeli. Melanie si povzdychla.

"Chcete vidět mou služebnou?"

"Buďte tak laskavá," řekl Meyer.

Melanie zvedla malý zvoneček, který měla po pravici a prudce

zazvonila. Služebná vkročila do místnosti ihned, jako by čekala za dveřmi na výzvu.

"Tito gentlemani by vám rádi položili několik otázek, Maureen. Pokud pánové nenamítají, opustím vás. Už tak přijdu pozdě na setkání a musím se ještě obléci."

"Děkuji vám, paní Geffordová, že jste si pro nás našla čas," řekl Carella.

"Nemáte zač," řekla Melanie a opustila místnost.

Maureen stála u stolu a žmoulala rukou zástěru.

Meyer klouzl pohledem po Carelluvi, ten kývl. Meyer si odkašlal a řekl.

"Maureen, v ten den, co zemřel pan Gefford, jste mu servírovala snídani vy?"

"Ano, pane, jemu a paní Geffordové."

"Vždycky servírujete vy?"

"Kromě čtvrtka a každé druhé neděle, to mám volno. Ano, pane, vždycky nosím na stůl já."

"Položila jste panu Geffordovi onoho rána vitamínové kapsle na stůl?"

"Ano, pane. Vedle jeho talíře, jako vždy."

"Kolik vitamínových kapslí?"

"Dvě."

"Nebo tři?"

"Řekla jsem, že dvě."

"Byl někdo v místnosti, když jste pokládala kapsle na stůl?"

"Ne, pane."

"Kdo přišel ke snídani jako první?"

"První, to jsem zrovna odcházela, přišla paní Geffordová."

"A pak pan Gefford?"

"Ano. Slyšela jsem, jak sestupuje o pět minut později."

"Ty vitamínové kapsle se prodávají v dóze?"

"V lahvičce, pane."

"Ukážete nám ji?"

"Mám ji v kuchyni." Maureen váhala. "Budete muset počkat."

Maureen opustila místnost. Carella vyčkal, až její kroky umlknou a zeptal se.

"Co si o tom všem myslíš?"

"Nevím. Ale jestliže Melanie Geffordová zůstala sama s těmi dvěma kapslemi, mohla jednu z nich snadno vyměnit, že?"

"Zrovna tu, kterou si bral s sebou k obědu?"

"Jo."

"V této verzi nehraje jedna věcička," řekl Carella.

"No já vím. Obědval sedm hodin před tím, než se mu to stalo."

Meyer si vzdychl a pokýval hlavou.

"Pořád jsme přivázáni k těm zatraceným šesti minutám. Jde mi z toho hlava šejdrem."

"Kromě toho se zdá, že Melanie neměla žádný důvod, aby se zbavovala svého drahého Bohem seslaného muže."

"Právě," řekl Meyer. "Já ti mám ale pocit, že nám až moc pomáhá, chápeš? Jak ona, tak ten rodinný lékař, oba. Rozkrájeli by se, jen aby nám pomohli. Tert hned pozná jed a trvá na pitvě. Ona ho hned uvede jako podezřelého a pak, když se dozví o jedu, prudce změní svůj názor. A oba nejsou ve studiu toho večera, kdy Gefford zemře." Meyer pokýval v zamyšlení hlavou. "Třeba těch šest minut je právě určeno k tomu, aby nám šla hlava šejdrem."

"Co máš na mysli?"

"Třeba se to právě tak plánovalo, abychom se dozvěděli, jaký jed ho zabil. Chci říct, stejně bychom provedli pitvu, je to tak? A stejně bychom přišli na to, že byl otráven strofantinem a jaké má ten strofantin účinky."

"Pokračuj."

"Takže bychom automaticky vyloučili z okruhu podezřelých všechny, kdo nebyli poblíž Gefforda před jeho smrtí."

"Ale Meyere, to je skoro celé město."

"Ale ne, ty víš, co tím myslím. Vylučujeme Kranse, který byl v

místnosti sponzorů, vylučujeme Melanii, která byla tady a Nelsona, který byl u sebe doma."

"To všechno chce ještě dodatečně ověřit," řekl Carella.

"Proč? Krans dosvědčuje, že našel doktora právě doma, když Gefford ztratil vědomí."

"To ještě neznamená, že Nelson tam byl po celý večer. Rád bych se ho na to vyptal. Zkrátka rád bych k němu zajel do práce, hned jak se vrátíme do města."

"Dobře, ale pochopil jsi, co mám na mysli?"

"Myslím že ano. Když budeme vycházet z definitivních podmínek, to znamená kolik jedu spolkl Gefford a jak rychle ten jed působí, dostaneme se k jedinému logickému závěru je to sebevražda. Tohle naznačuješ?"

"Správně," řekl Meyer.

"Tvoje úvahy mají jen jednu vadu, příteli."

"Jakou?"

"Fakta. Byl to strofantin. Ten skutečně usmrcuje okamžitě. Můžeš si myslet, co chceš, ale fakta se tím nezmění."

"Fakta, fakta," řekl Meyer. "Všechno co vím..."

"Fakta," naléhavě opakoval Carella.

"Řekněme, že Melanie skutečně vyměnila kapsli u oběda. Dosud jsme přece neviděli Geffordovu závěť. Je možné, že všechno odkázal jí."

"Řekněme, že je to tak. Pak by měl zemřít cestou do studia."

"Nebo řekněme, že Krans se k němu dostal ještě před tím, než šel do místnosti sponzorů."

"Pak by se příznaky otravy projevíly na Geffordovi před začátkem přenosu."

"B-r-r, fakta," řekl Meyer a v tu chvíli do místnosti vkročila Maureen.

"Ptala jsem se paní Geffordové," řekla, podávajíc lahvičku s kapslemi Carellovi. "Můžete si s nimi dělat, co chcete."

"Tak bychom si je vzali s sebou pokud nemáte námitek."

"Paní Geffordová nemá námitek."

"Dáme vám potvrzení," řekl Meyer.

Pohlédl na lahvičku s vitamíny v Carellových rukách. V lahvičce leželo množství neprůhledných černorůžových kapslí. Meyer se na ně zamračeně díval.

"Hleďáš třetí kapsli. V té lahvičce jich jsou stovky."

Vysmrkal se a začal psát potvrzení.

KAPITOLA 8

Ordinace Carla Nelsona se nacházela na Hull-avenue v bílém obytném domě se zelenými plachtami, sahajícími až k vozovce. Carella s Meyerem tam přijeli v jednu, vyjeli do čtvrtého patra, představili se černovlasé sestře, která jim řekla, že doktor má zrovna pacienta a že budou muset počkat.

Usedli na nabídnuté židle.

Za deset minut z doktorovy ordinace vyšla postarší dáma s obvazem přes oko. Usmála se na detektivy, buď že očekávala sympatie ke svému zranění, nebo že sama dodávala odvahy pacientům, kteří přišli k lékaři.

Carl Nelson vyšel z ordinace a podával jim ruku.

"Jak se máme?" zeptal se. "Jen pojdte dál. Co nového?"

"Nového nic moc, doktore," řekl Carella. "Prostě bychom vám rádi položili několik otázek."

"Rád vám pomohu, čím jen budu moci," řekl Nelson. Otočil se k sestře a zeptal se. "Kdy mám příštího pacienta, Rodo?"

"Ve dvě hodiny, doktore."

"Do té doby žádné telefony, kromě úrazů, prosím," řekl Nelson a pozval detektivy do ordinace.

Sedl si ke svému stolu a nabídl místo Carellovi a Meyerovi, skřížil ruce na prsou a profesionálně uvolněným stylem očekával jejich otázky.

"Jste praktický lékař, doktore Nelson?"

"Ano." Nelson se usmál. "Jste hrozně nachlazen, detektive Meyere."

Doufám, že něco berete?"

"Beru všechno," řekl Meyer.

"Kolem je tolik bacilů," podotkl Nelson.
"Jo," souhlasil Meyer.
"Doktore Nelsone," řekl Carella, "nechtěl byste nám povědět něco o sobě?"
"Proč ne," řekl Nelson. "Co vás zajímá?"
"Všechno, o čem si myslíte, že je to důležité."
"O čem mám vyprávět? O svém životě? O práci? O plánech?"
"Ode všeho trošku," řekl s úsměvem Carella.
Nelson se také usmál.
"No.." zamyslel se. "Je mi čtyřicet tři, narodil jsem se v tomto městě, studoval jsem na Harvardské univerzitě. V roce 1944 jsem to dotáhl na bakaláře a byl jsem mobilizován zrovna abych stihl ofenzívu u Monte Cassina."
"Kolik vám tenkrát bylo, doktore Nelsone?"
"Dvacet dva."
"Sloužil jste u péčoty?"
"Ano. U Lékařské služby."
"Měl jste důstojnickou hodnost, nebo jste byl civilní zaměstnanec?"
"Byl jsem kaprál. Sloužil jsem v polní nemocnici v Castlforthu.
Znáte tu zemi?"
"Chabě," řekl Carella.
"Probíhaly tam úporné boje," řekl skoupě Nelson. Pak si povzdechl, jako by skoncoval s tématem. "Z armády jsem odešel v květnu 1946. Téhož roku na podzim jsem se zapsal na univerzitní lékařskou fakultu."
"Která to byla univerzita, doktore Nelsone?"
"Georgetownská univerzita. Ve Washingtonu."
"A pak jste se znovu přistěhoval sem a zahájil jste praxi."
"Ano. Zahájil jsem praxi v roce 1952."
"Právě v této ordinaci?"
"Ne, první ordinaci jsem měl na Riverheadu."
"Jak dlouho pracujete na této adrese, doktore?"
"Od roku 1961."
"Jste ženat?"
"Nikoli."
"A byl jste někdy?"
"Ano. Jsem rozvedený, už sedm let."
"Vaše bývalá manželka je naživu?"
"Ano."
"Žije v tomto městě?"
"Ne. Bydlí v San Diegu se svým novým mužem. Je to architekt."
"Máte děti?"
"Ne."
"Říkal jste cosi o svých plánech, doktore. To je zajímavé..."
"Ó," Nelson se usmál. "hodlám jednou otevřít menší pension. Pro staré lidi."
"Kde?"
"Nejspíš v Riverheadu, kde jsem začínal s praxí."
"Doktore Nelsone," řekl Carella, "pokud je nám známo, minulou středu večer jste byl doma, když vám zavolał pan Krans, a sdělil vám, co se stalo. Je to, tak?"
"Ano, je."
"Celý večer jste byl doma, doktore Nelsone?"
"Ano, jel jsem domů rovnou odsud."
"A kdy jste odsud odešel?"
"Večer obvykle ordinuji od pěti do osmi. Minulou středu jsem odsud odešel v osm deset."
"Může to někdo potvrdit?"
"Ano, spolu se mnou odcházela Roda. Slečna Barnabyová, sestra, právě jste ji viděli."
"Kam jste šel, když jste opustil ordinaci?"
"Domů. Už jsem vám říkal, že jsem jel přímo domů."
"Kde bydlíte, doktore Nelsone?"
"Na Jižní Čtrnácté."
"Jižní Čtrnáctá, m-m-m to znamená, že jste potřeboval nejvíc čtvrt

hodiny na to, abyste odsud dorazil domů, že?"
"Správně. Přijel jsem domů kolem půl deváté."
"Byl někdo doma?"
"Jen moje hospodyně. Paní Irine Junlevská. Když volali ze studia, připravovala mi večeři. Ačkoli jsem ten telefon ani nepotřeboval."
"Proč?"
"Viděl jsem, jak se Stanovi udělalo zle."
"Co tím myslíte, doktore Nelsone?"
"Díval jsem se na ten pořad v televizi. Zapnul jsem ji, hned jak jsem přišel domů."
"Kolem půl deváté, je to tak?"
"Ano, právě v tu dobu jsem přišel domů."
"Co se dělo na obrazovce, když jste zapnul televizi?" zeptal se Meyer.
"Dělo?"
"Ano, na obrazovce," řekl Meyer.
Vyndal svůj černý zápisník a tužku a dělal, jako že si zapisuje, co Nelson říká. Ve skutečnosti se díval na vedlejší stránku, kde měl vlastnoručně zapsány údaje, které získal večer ve studiu od George Coopera. Folkové zpěváci skončili svůj pořad v osm třicet sedm a hned po nich se na dvě minuty a dvanáct sekund na obrazovce objevil Gefford spolu se svým hostem z Hollywoodu. Když se host odešel převléknout...
"Stan přehrával reklamní šot, když jsem zapnul televizi," řekl Nelson. "Reklamu na kávu."
"To bylo kolem osmi čtyřiceti," řekl Meyer.
"Ano, patrně."
"Ve skutečnosti to bylo, máme-li být přesní, v osm hodin třicet devět minut a dvanáct sekund," řekl Meyer.
"Cože?"
"Jen to znamená, že jste nezapnul televizi hned. Pokud jste skutečně přišel domů v osm třicet."
"No, zřejmě jsem chvíli hovořil s paní Junlevskou, ptal jsem se, jestli někdo nevolal a dal jsem jí příslušné pokyny ohledně domácnosti."
"Ano," řekl Meyer. "Každopádně je důležité, že jste se díval na televizi, když se Geffordovi udělalo zle."
"Ano, díval."
"Což se událo přesně v osm hodin čtyřicet čtyři minuty a sedmáct sekund," řekl Meyer s převahou.
"Ano," souhlasil Nelson. "Zřejmě ano."
"Co vás napadlo, když jste viděl, že je mu zle?"
"Nevěděl jsem, co si mám myslet. Vrhнул jsem se k věšáku pro klobouk a plášť a už jsem odcházel, když mě volali telefonem."
"Kdo vás volal?"
"David Krans."
"A ten vám řekl, že Gefford onemocněl, je to tak?"
"Ano, tak."
"Což jste už věděl."
"Ano, což jsem už věděl."
"Ale když jste viděl, že Geffordovi je zle, ještě jste nevěděl, co mu zrovna je."
"Ne, nevěděl."
"Později, doktore Nelsone, když jsme spolu hovořili ve studiu, jste už s určitostí tvrdil, že byl otráven."
"To je pravda. Ale..."
"Vy jste nám přece navrhl pitvu."
"Zcela správně. Když jsem přijel do studia, příznaky už byly jednoznačné. I student prvního semestru by poznal akutní otravu."
"Samozřejmě jste nevěděl, jakým jedem byl otráven?"
"Odkud?"
"Doktore Nelsone," zeptal se Carella, "měl jste někdy rozepří se Stanem Geffordem?"
"Jistě. Všichni přátelé se čas od času hádají. Rozdíl v názorech nemívají jen známí lidé."
"O čem jste se přeli?"

"Teď si zrovna nevzpomenu. O všem možném. Stan byl velmi všestranný a informovaný člověk a měl vlastní názor na většinu problémů, zneklidňujících myslícího člověka."

"To je pochopitelné. A o tom všem jste se přeli."

"Probírali jsme problémy, to bude asi přesnější."

"Prodebatovávali jste různá témata, že?"

"Jo."

"Ale nehádali jste se při tom?"

"No, někdy jsme se hádali."

"O těch nejvšeobecnějších záležitostech."

"Ano."

"A nikdy o konkrétních, které by mohly být osobními."

"O osobních problémech jsme se také přeli."

"O jakých?"

"No, hned tak si nevzpomenu. Ale vím, že čas od času jsme se přeli i o osobních věcech."

"Snažte si vzpomenout, doktore Nelsone."

"To vám řekla Melanie?" neočekávaně se otázel Nelson. "To máte na mysli?"

"Co vám řekla Melanie, doktore Nelsone?"

"Rád byste to měl potvrzené, že? Buďte ujištěni, že ta celá scéna byla naprosto idiotská. Stan byl opilý, jinak by mu nikdy nepovolily nervy."

"Povězte nám o tom," tiše pravil Meyer.

"Pořádal doma večírek a já jsem tančil s Melanií. Stan toho hodně vypil a začal se chovat... no, poněkud divně."

"Jak se začal chovat?"

"Obvinil mě, že ať mu pokouším odloudit ženu a... pokusil se mne udeřit."

"A co jste udělal vy, doktore Nelsone?"

"Samozřejmě jsem se bránil."

"Jak? Vrátil jste mu ránu?"

"Ne, prostě jsem natáhl ruce dopředu, aby na mě jeho rány nedosáhly. Byl natolik opilý, že mi nemohl ublížit."

"Kdy se konal ten večírek, doktore Nelsone?"

"Hned po Dni práce. Týden po znovuvvedení show. Po letních prázdninách. Bylo to něco jako oslava."

"A Stan Gefford si myslel, že se mu snažíte svést ženu, je to tak?"

"Ano."

"Jenom proto, že jste s ní tančil."

"Ano."

"Tančil jste s ní dlouho?"

"Ne. Myslím, že to bylo za celý večer podruhé."

"Tedy jeho útok na vás byl zcela bezdůvodný?"

"Byl opilý."

"A vy se domníváte, že se na vás vrhl jen proto, že se opil?"

"A také proto, že ho vyprovokoval David Krans."

"David Krans? Ten byl na tom večítku také?"

"Ano, byli tam skoro všichni, kteří měli co dělat s show."

"Jasně. A jak ho pan Krans provokoval?"

"Však víte, jak hloupé vtipy si někteří lidé dovolí."

"Nevím. Jaké vtipy si dovolil, doktore Nelsone?"

"O našem tančení. David Krans je barbar. Myslím, že je sexuálně vyšinutý a připisuje zlé úmysly jiným lidem, aby si vykompenzoval svůj komplex."

"Chápu. Takže vy se domníváte, že právě Krans mu našeptal, že mu hodláte odloudit ženu?"

"Ano."

"Proč by to potřeboval?"

"Nenáviděl Stana. Nenávidí všechny herce, když už mám být upřímný. Říká jim tažný dobytek, což - podle jeho názoru - by je mělo přimět se do něj zamilovat."

"Jak se k němu choval Gefford?"

"Myslím, že jejich pocity byly vzájemné."

"Chcete říci, že Gefford Krans také nenáviděl?"

"Ano."

"Tak proč bral Kranse ten večer vážně?"

"Co máte na mysli?"

"Večírek. Když mu Krans řekl, že se mu chystáte odloučit ženu."

"Ó, to nevím. Byl opilý. A opilý vyslechne kohokoliv."

"Hm," řekl Carella. Poněkud se odmlčel. Pak se otázel. "Ale nehleď na ten incident jste nadále zůstal jeho lékařem, je to tak?"

"Ó, samozřejmě. Stan se mi příštího dne omluvil."

"A zůstali jste přáteli?"

"Ano, jistě. Vlastně nevím, proč si na to Melanie vzpomněla.

Nechápu, jaký vztah..."

"Ale ona nám nic nepověděla," řekl Meyer.

"A kdo vám to tedy řekl? Krans? Od toho se dá čekat všechno. To je známý výtržník."

"Nikdo nám nic neřikal," poznamenal Meyer. "Ted" jsme se to dozvěděli poprvé."

"Tak je to tedy." Nelson se odmlčel. "Ale to není důležité. Je lepší, že jste se to dozvěděli ode mne, než od nějakého jiného účastníka toho večírku."

"Je to z vaší strany velmi milé, doktore Nelsone. Velmi nám pomáháte." Carella se odmlčel. "Pokud nic nenamítáte, ověříme si u vaší sestry, že jste minulou středu večer odešel spolu s ní zhruba v osm deset. A my..."

"Samozřejmě, ověřte si to."

"A rádi bychom zavolali vaši hospodyně, s vaším svolením samozřejmě, a ujistili se, že jste přišel domů kolem půl deváté a zůstal jste tam až do Kransova telefonu."

"Ovšem. Má sestra vám dá číslo telefonu ke mně domů."

"Děkujeme vám, doktore Nelsone. Velmi jste nám pomohl," řekl Carella.

Vyšli si s Meyerem promluvit si se slečnou Barnabyovou, která jim potvrdila, že minulou středu doktor přijel do práce ve tři čtvrti na pět a nikam se odsud nevzdaloval až do osmi deseti. Byla si tím naprosto jista, protože ten den odcházeli spolu. Dala jim číslo domácího telefonu a oni měli možnost si pohovořit s hospodyně - paní Junlevskou. Poděkovali slečně Barnabyové, sjeli dolů a opustili budovu.

"Je velmi ochotný," řekl Carella.

"Ano, je velmi ochotný," souhlasil Meyer.

"Pojď, nalepíme na něj očko," řekl Carella.

"Mám lepší nápad," řekl Meyer. "Pojď, nalepíme očko na něj i na Kranse."

"Dobrý nápad."

"Souhlasíš?"

"Samozřejmě."

"Myslíš, že to udělal jeden z nich?"

"Myslím, žeš to udělal ty," řekl Carella a nečekaně sundal s opasku pouta a rychle je nasadil Meyerovi na zápěstí. "Jdi klidně, žádné vylomeniny."

"Víš, co je nejhorší pro značně nachlazeného člověka?"

"Co?"

"Kolega žertýř."

"Já nežertuji, pane," řekl Carella a jeho oči ztvrdly. "Je mi známo, že Stan Gefford si pojistil život na sedm milionů dolarů, které v případě jeho smrti ve středu mezi půldevátou a půldesátou večer musí připadnout tvé ženě Sáře. Kromě toho jsem se dozvěděl..."

"Ježíšmarjá," zvolal Meyer, "zase kecá nesmysly."

Když se vrátili na oddělení, zatelefonovali na dvě čísla. Zaprvé zatelefonovali společnosti Municipal Life, kde jim sdělili, že pojistka Stanlyho Gefforda byla uzavřena před půldruhým rokem a obsahuje následující klauzuli. "Smrt v průběhu dvou let od okamžiku sepsání tohoto dokladu z důvodu sebevraždy ve stavu přičetném či nepřičetném omezuje povinnost plnění společnosti na částku, reálně složenou pojištěncem."

Druhý telefon byl panu Salvatore Di Palmovi, Geffordovu advokátovi, který potvrdil, že Melanie Geffordové nebyl znám obsah

závěti jejího manžela.
"Proč vás to zajímá," zeptal se.
"Vyšetřujeme jeho vraždu," řekl Carella.
"V Stanově závěti není nic takového, co by mohlo přimět Melanii
byť jen pomyslet na jeho vraždu," řekl Di Palma.
"Odkud ta jistota?"
"Protože vím, co je napsáno v jeho závěti."
"Nám to říct můžete?"
"Nemyslím, že mám právo odhalovat obsah závěti komukoli, než s
ním obeznámím vdovu po panu Geffordovi."
"Vyšetřujeme vraždu," řekl Carella.
"Poslyšte, máte mé slovo," řekl Di Palma, "není tam nic takového, co
by..."
"Máte na mysli, že jí nic neodkázal?"
"Copak jsem to řekl?"
"Ne, to jsem řekl já," ujistil ho Carella.
"Tak ano, nebo ne?"
"Krouťte mi ruce," řekl Di Palma a ušklíbl se.
Líbilo se mu hovořit s Italy. To byli jediní civilizovaní lidé na světě.
"Do toho," naléhal Carella. "Pomozte dřičům."
"Dobře, ale ode mne jste nic neslyšeli," řekl stále ještě se šklebící Di
Palma. "Stan byl u mne začátkem minulého měsíce a změnil závět'."
"Proč?"
"To neřekl. Svůj dům a osobní věci zůstavil Adelaidě Goffinové - to
je jeho matka, vdova, bydlí v Pufkepaey, ve státě New York."
"Pokračujte."
"Třetinu zbytku zůstavuje Americkému společenstvu estrádních
umělců, další třetinu Akademii televizního umění a poslední třetinu -
Fondu rakoviny Daimona Buneona."
"A co Melanie?"
"Nula," řekl Di Palma. "V tom právě spočívala změna závěti. Zcela
ji z ní vyloučil."
"Nesmímné vám děkuji."
"Za co?" otázal se Di Palma s úsměškem. "Vždyť jsem vám nic
neřekl, nebo snad ano?"
"Neřekl jste mi ani slovo," souhlasil Carella. "Ještě jednou děkuji."
"Není zač," řekl Di Palma a zavěsil.
"No?" zeptal se Meyer.
"Nic jí neodkázal," řekl Carella. "Změnil svou závět' počátkem
minulého měsíce."
"Nic?"
"Nic." Carella se odmlčel. "Je to legrace, že? Představ si to. Krásná
žena, která strávila šťastný život se svým mužem a která nás zvala nahoru,
abychom si prohlédli její kožešiny a šperky - a najednou minulý měsíc ji
manžel vydědíl. Je to divné."
"Jo, zvlášť když si uvědomíme, že právě minulý měsíc napadl našeho
doktora a obvinil ho z pokusu svést jeho ženu."
"Jasně, je to jenom shoda okolností," řekl Carella.
"Třeba skutečně věřil, že se mu Nelson pokusí přebrat manželku."
"Třeba jo."
"H-m-m," zamručel Meyer. Po chvilce přemýšlení řekl. "Ale ona z
toho stejně vychází čist'ounká, Steve. Nedostane ani cent ani v jednom, ani
ve druhém případě."
"Ano. Ledaže bychom našli vraha a vyloučili sebevraždu."
"Ano, ale i v takovém případě je všechno v pořádku. Protože kdyby
to udělala ona, nepředstírala by sebevraždu, k čemu by jí to bylo?"
"Co tím myslíš?"
"Ta věc vypadá přesně jako sebevražda. Poslyš, mně se zdá, že to
skutečně sebevražda je."
"A co z toho plyne?"
"Proto, že když chceš dostat sto tisíc dolarů za pojistku, která má
klauzuli o sebevraždě, nebudeš přece plánovat vraždu, která vypadá jako
sebevražda?"
"Správně."

"No a co tedy?" řekl Meyer.

"Vypadá to na to, že je z toho Melanie venku."

"Hádej, na co jsem přišel?"

"Na co?"

"Že skutečné Geffordovo jméno je Gurfine."

"Ano?"

"Ano!"

"No a co? Moje skutečné jméno je Rock Hudson."

KAPITOLA 8

S přihlédnutím k počtu vražd, které se denně udály v pěti různých čtvrtích města, se Kling velice podivil tomu, že se město může pyšnit jedinými jatkami. Otcové města a svaz řezníků (tam mu poskytl informace) byli zřejmě proti porážení zvířat uvnitř města. Jediná jatka byla na Basewallavenue v Cums-Pointu, a ta se specializovala na porážení ovcí. Jak správně předpokládal Grossman, většina porážek pro město probíhala v sousedním státě na druhém břehu řeky. Protože čtvrť Cums-Point byla nejbližší, Kling se rozhodl začít na Basewall-avenue. Měl u sebe seznam, sepsaný ráno v laboratoři a kresbu, vyhotovenou na správu. Nevěděl přesně ani co hledá ani co chce zjistit. Na jatkách před tím nikdy nebyl. Po návštěvě jatek v Cums-Pointu už v životě nechtěl jít do podobného podniku. Ale bohužel musel navštívit ještě čtvery na druhém břehu řeky.

Byl zvyklý na krev, každý policista si na ni zvykne. Zvykl si vidět lidi s krvácejícími ranami, zvykl si na takové věci. Byl svědkem útoků na lidi břitvou i nožem, pistolí i samopalem, viděl roztrhaná a pobodaná těla, viděl proudící i prýstící krev. Viděl krev vytékat ze živých lidí i z mrtvol. Ale nikdy před tím neviděl, jak se poráží zvíře, a z této podívané se mu udělalo špatně. Těžko se soustředil na to, co mu řezník říkal. V uších mu znělo bečení ovcí, vzduch byl prosycen pachem krve. Řezník se podíval na kresbu, kterou Kling držel v ruce, zanechal na ní krvavý otisk prstu a odmítavě potřásl hlavou. Za jeho zády pronikavě řvala zvířata. Vzduch venku byl studený a ostrý. Kling hluboce vdechoval osvěžující doušky. Nechtělo se mu na druhý břeh řeky, ale přece jen se tam vydal. Vynechal oběd, který by stejně (tím si byl jist) neudržel v žaludku a navštívil ještě dvoje jatka. Nic nezjistil a znechuceně se chystal na dvoje zbylá. Existuje instinktivní pocit objevu a chvíle pravdy nastává, když se policisty zmocní pocit brzkého odhalení. Jakmile Kling dorazil k přístavu, ihned pochopil, že je to tu. Pocit to byl ostrý a nutkavý. Vystoupil z policejního sedanu se sotva znatelným úsměvem na rtech a pohlédl na obrovský bílý nápis na budově, obrácené k řece. PARLEY BROTHERS INC. Stál uprostřed prostorného přístavu, jehož plocha by pojala basaebalové hřiště, a prohlížel si okolí, stále jasněji v něm zaznívalo. To je ono, to je ono, to je ono.

Na druhé straně přístavu u vody pracovala dvě benzínová čerpadla. Za nimi na pozadí šedého říjnového nebe se rýsovaly siluety městských věží. Jeho oči chvilku odpočívaly při pohledu na panoráma města, pak pohlédl doprava, kde kotvil půl tucet rybářských lodí. Rybáři vyprazdňovali své sítě a koše, skákali z lodí do přístaviště a pak seděli se svěšenými nohama v holinkách, čistili a myli ryby a házeli je do čistých košů, vyložených novinami. Na jeho tváři se rozhostil spokojený úsměv, protože byl pevně přesvědčen, že to má a že brzy všechno klapne. Jeho pozornost znovu zaujala jatka, která zabírala téměř celou delší stranu pravouhlého přístavu. Tam, kde z roury do vody vytékaly splašky kroužili rackové. K zadní straně jatek přiléhala trať, napojená na hlavní tah pět set yardů od přístavu. Došel ke kolejím a vykročil po nich k budově. Koleje směřovaly přímo k prázdným ohradám pro zvířata, ústícím do železných vrat jatek. Věděl, co najde na podlaze uvnitř, viděl už podlahy tří takových jatek.

Správce se jmenoval Joe Brady a byl rád, že může Klingovi pomoci.

Doprovodil ho do malé prosklené pracovny s výhledem na jatka (Kling si sedl zády k oknům) a pak si vzal od Klinga kresbu, dlouho si ji prohlížel a najednou se zeptal.

"A on je negr?"

"Ne," řekl Kling. "Je to běloch."

"Řekl jste, že přepadl dívku?"
"Ano, přepadl."
"A není negr?" Brady potřásl hlavou.
"Podle kresby je vidět, že je běloch," řekl Kling. V jeho hlase zazněla určitá nevole. Brady si toho, zdá se, nevšímal.
"Podle téhle kresby se to těžko pozná," řekl. "Mám na mysli stíny, no podívejte, vidíte, co tím myslím? Klidně to může být negr."
"Pane Brady," řekl Kling zostra, "nemám to slovo rád."
"Jaké slovo?"
"Negr."
"Ale nechte toho," řekl Brady, "nevytahujte se. Pracuje nám tady půltuctu negrů a všichni jsou to prima kluci, na co si to sakra hrajete?"
"To slovo mě uráží," řekl Kling. "Nechci ho slyšet."
Brady prudce vrátil kresbu.
"Nikdy v životě jsem toho chlapa neviděl," řekl. "Jestli nemáte nic jiného, musím se vrátit k práci."
"Nepracuje tady?"
"Ne."
"Všichni vaši lidé jsou tu zaměstnání nastálo?"
"Všichni."
"Žádný takový, co by pracoval na půl úvazku, nebo že by tu odpracoval jen několik dní..."
"Znám všechny, kteří tu pracují," řekl Brady. "Ten chlap tady nedělá."
"Třeba dodává?"
"Dodává co?"
"Já nevím. Třeba..."
"Sem se dodávají jen zvířata."
"Jsem si jist, že se sem dodávají i jiné věci, pane Brady."
"Nedodávají," řekl Brady a vstal od stolu. "Musím jít."
"Sedněte si, pane Brady," řekl Kling zostra.
Brady na něj udiveně pohlédl s povytaženým obočím, připraven se doopravdy urazit.
"Řekl jsem, sedněte si. Budeme pokračovat."
"Poslyšte, pane..." začal Brady.
"Ne, poslyšte vy, pane," řekl Kling. "Vyšetřuji surové přepadení a mám všechny důvody si myslet, že ten člověk," poklepal na kresbu "byl někde tady minulý pátek. Takže se mi nelíbí váš hajzlovský vztah k té věci, pane Brady, a pokud vám víc vyhovuje odpovídat na otázky na oddělení a nikoli tady, ve vaší útulné pracovně, ze které je tak dobře vidět, jak se vraždí zvířata, tak nemám nic proti tomu. Vemte si klobouk a trochu se projedeme. Platí?"
"Proč?" zeptal se Brady.
Kling neodpověděl. Zamračene seděl proti Bradymu a chladně si jej prohlížel. Brady neuhnul pohledem.
"Sem se dodávají jen zvířata," zopakoval znovu.
"Tak jak se sem tedy dostávají papírové kelímky?"
"Co?"
"Třeba tamten na chladničce," řekl Kling. "Nepokoušejte se mě vodit za nos, pane Brady, já mám sakramentský pozorovací talent."
"No dobře, dobře," řekl Brady.
"Když dobře, tak dobře. Kdo všechno vám sem dodává?"
"Je jich hodně. Ale znám většinu z nich, a toho, co je na kresbě, jsem mezi nimi neviděl."
"A dodává se sem něco, co zpravidla nevidíte?"
"Co tím myslíte?"
"Dostane se do této budovy něco, co osobně nekontrolujete?"
"Kontroluji všechno, co se sem přiveze a co se odveze odtud. Jak jinak? Třeba máte na mysli osobní věci?"
"Osobní věci?"
"Věci, které nesouvisí s obchodem."
"Co tím myslíte, pane Brady?"
"No, někteří chlapi si objednávají oběd z jídelny na druhé straně přístavu. Dohodnou se s těmi, kdo tam pracují, a ti jim přinesou oběd sem.

Nebo kávu. Mám tady v pracovně vařič, proto si neposílám pro kávu, a i obědy si nosím z domova. Takže se obvykle nechodím dívat na ty, co přinášejí jídlo."

"Díky," řekl Kling a vstal od stolu.

Brady si neodpustil rýpnutí na rozloučenou.

"Každopádně," řekl, "většina z těch poslíčků jsou negři."

Vzduch na ulici byl svěží, od řeky stoupala vlhkost. Kling vyhledal očima jídelnu na protilehlé straně obdélníku a rychle k ní vykročil. Tisnila se mezi dílnami a jak se k ní blížil, byla znát stále přesněji. Zleva a zprava od jídelny byly dílny instalatéra a sklenáře.

Vyndal zápisník a přečetl si tuk, dřevěné piliny, krev, štetina zvířete, rybí šupina, kyt, dřevěná tříška, kovové částice, arašidy a benzín. Jediné, co mu nešlo dohromady, byl arašíd, ale třeba se to vysvětlí v jídelně. Ve skutečnosti hodlal najít v jídelně nejen arašidy. Doufal, že najde člověka, který navštívil jatka a šlapal do tuku, krve a pilin, ke kterým se později v ohradě přidružila tříška. Doufal, že nalezne člověka, který chodil po železničních pražcích, napuštěných kreozotem a zachytil na lepkavou hmotu na botě dřevěnou třísku. Doufal, že najde člověka, který stál na kraji přístavu vedle rybářů, zpracovávajících ryby, a pak šlápl do benzínové kaluže cestou kolem čerpadel a navštívil sklenáře, kde nabalil drobeček kytu, a taky instalatéra, u nějž se ke špině na podrážce přidružily částičky mědi. Doufal, že najde člověka, který tak surově zbil Cindy, a je velmi pravděpodobné, že ten člověk pracoval v jídelně jako roznášková služba. Kdo jiný by se mohl tak snadno dostávat na nejrůznější místa? Kling si rozeplnul plášť a nahmatal rukojeť revolveru. Rychlým krokem došel k jídelně a otevřel dveře.

Do nosu ho praštil pach tučného jídla. Kling od snídaně nic nejedl a tyhle pachy v kombinaci se zažitými výjevy z jatek mu zvedly žaludek. Sedl si k pultu a objednal si kávu s tím, že bude zaměstnance pozorovat, než někomu z nich kresbu ukáže. U pultu pracovali dva - bílý a barevný. Ani jeden z nich neměl nic společného s kresbou. Přes dveře, v kuchyni, viděl ještě jednoho bělocha, který překládal hamburgery na podnos. Ten se ale také podezřelému nepodobal. Dva černoušci v bílém číšnickém úboru seděli u pokladny, kde se plešatý bílý muž šťoural sirkou v zubech. Kling usoudil, že vidí všechny zaměstnance jídelny, ledaže by měli v kuchyni ještě jednoho kuchaře. Dopil kávu, přistoupil k pokladně, ukázal plešounovi svůj odznak a pravil.

"Rád bych mluvil s vedoucím."

"Jsem i vedoucí, i majitel," řekl plešoun. "Myron Crepps, dobrý den."

"Detektiv Kling. Rád bych, abyste si prohlédl tuto kresbu a řekl mi, zda znáte toho člověka."

"Milerád vám nějak pomůžu," ujistil ho Crepps. "Něco proved?"

"Ano," řekl Kling.

"Mohl bych se zeptat, co jmenovitě proved?"

"Nic důležitého," řekl Kling.

Vyndal kresbu z obálky a podal ji Creppsovi. Crepps sklonil hlavu nad kresbou a začal si ji prohlížet.

"Pracuje tady?" zeptal se Kling.

"Ne," řekl Crepps.

"Pracoval tu někdy?"

"Ne," řekl Crepps.

"Viděl jste ho někdy v jídelně?" Crepps se zamyslel.

"Je to něco vážného?"

"Možná ano," řekl Kling a hned se otázel. "Copak?"

Nemohl vysvětlit, co mu napovídalo, že tady to bude chtít trochu zmáčknot, leda určitá nejistota v Creppsově hlase, když se tázal.

"Moc vážného?"

"Zbil dívku."

"Co!"

"Je to pro vás dost vážné?"

"Dost." přiznal Crepps.

"Dost, abyste mi sdělil, o koho jde?"

"Myslel jsem si, že jde o nějakou maličkost," řekl Crepps. "Kvůli

maličkostem člověk nemusí být dobrým občanem."

"Znáte toho člověka, pane Creppsi?"

"Ano, viděl jsem ho."

"A ve své jídelně jste ho viděl?"

"Ano."

"Často?"

"Když má ty své pochůzky."

"Co tím myslíte?"

"Navštěvuje všechny podniky v přístavu. Neraď bych, aby měl kvůli tomu nepříjemnosti," řekl Crepps. "Domnívám se, že to, co dělá, není zločin. Městská správa prostě nerespektuje život, to je vše."

"A čím se tedy zabývá, pane Creppsi?"

"Řeknu to jen proto, že podle vás zbil dívku. A to je vážné. To ho krýt nebudu."

"Za jakým účelem sem chodí, pane Creppsi? Proč navštěvuje všechny podniky v přístavu?"

"Vybírá sázky na černou loterii," řekl Crepps. "Všichni, kdo se chtějí zúčastnit černé loterie, mu, když přijde, odevzdávají své sázky."

"Jak se jmenuje?"

"Jmenuje se Cooky."

"Cooky, a dál?"

"Příjmení neznám. Cooky a dost. Přichází vybírat sázky."

"Prodáváte arašidy, pane Creppsi?"

"Cože? Arašidy?"

"Ano."

"Ne, arašidy neprodávám. Mám čokoládu, tvrdé bonbóny a žvýkačky, ale arašidy nevedu. Proč? Máte rád buráky."

"Je v přístavu podnik, kde bych dostal arašidy?"

"V přístavu ne."

"A kde?"

"Dál po ulici. Tam je bar. V něm dostanete buráky."

"Díky," řekl Kling. "Velmi jste mi pomohl."

"Těšilo mě," řekl Crepps. "Zaplatíte laskavě za tu vypitou kávu?"

Výklad baru byl zamalován šedozelenou barvou. Ve středu se do bílého půlkruhu řadila písmena názvu. BUDDIES. Kling vstoupil do baru a hned se vydal k telefonní budce umístěné tak pět stop od jednokřídlových vstupních dveří. Vyndal z kapsy desetcent, strčil ho do otvoru a vytočil číslo svého domácího telefonu. Zatímco na druhém konci drátu znělo táhlé tůňání, předstíral živý rozhovor a přitom si prohlížel bar. Mezi návštěvníky, sedícími u pultu, Cindyina násilníka neviděl. Zavěsil, vzal si zpátky vypadlý desetcent a přistoupil k pultu. Barman si ho zvědavě prohlížel, buď to bude student, který se do přístavu dostal omylem, nebo policajt. Kling rozptýlil jeho pochybnosti, když vyndal z kapsy svůj odznak.

"Detektiv Bert Kling," řekl. "87. oddělení."

Barman si prohlížel odznak naprosto klidně - zvykl si na návštěvy fyzů ve svém působivém podniku - a tak se otázal velice uctivým hlasem školního premianta.

"Co vás zajímá, detektive Klingu?"

Kling hned neodpověděl. Místo toho si vzal špetku arašidů z vázy na pultě, hodil si několik oříšků do úst a začal hlasitě přežvykovat. Správnou taktikou, rozhodl se, by bylo projevit zájem o případy násilí, o venku vystavené odpadové nádoby, o prodej alkoholu nezletilým nebo si vymyslet něco podobného, co by nahlodalo barmanovu jistotu. Pak by to chtělo požádat poručíka, aby sem poslal jiného nebo jiné na číhanou, aby prostě zatkl Cookyho, jakmile se tu příště ukáže. To by měl být správný postup a Kling ho právě promýšlel, žvýkáje oříšky a mlčky si prohlížeje barmana. Jediná těžkost se zatčením Cookyho spočívala v tom, že Cindy Forrestová je z něj k smrti vystrašená. Jak chcete na smrt zbitou dívku přesvědčit, aby ve vlastním zájmu identifikovala člověka, který ji přepadl? Kling pokračoval ve žvýkání oříšků, barman pokračoval v jeho pozorování.

"Možná si dáte pivo nebo něco jiného, detektive Klingu?" zeptal se.

"Jste majitelem baru?"

"Ano, jsem Buddy. Dáte si pivo?"
"Hm," odpověděl žvýkající Kling. "Ale ve službě..."
"Co by vás zajímalo?" otázal se Buddy.
Kling kývl. Rozhodl se a začal líčit svou past.
"Cooky tu dnes byl?"
"Jaký Cooky?"
"To tady máte tolik lidí, kteří se jmenují Cooky?"
"Vůbec tu nemáme lidi, kteří se jmenují Cooky," řekl Buddy.
"Ale máte, určitě máte," kýval Kling. Vzal si další špetku oříšků.
"Znáte ho?"
"Ne"
"Že se nestydíte," Kling se dal znovu do žvýkání. Buddy ho dál pozoroval. "Jste si jist, že ho neznáte?"
"Nikdy jsem o něm neslyšel."
"To je špatné," řekl Kling. "My ho totiž hledáme. Moc ho potřebujeme."
"Proč?"
"Zbil dívku."
"Ano?"
"Ano. A to tak, že musela do nemocnice."
"Žertujete?"
"Jaképak žerty," řekl Kling. "Celé město jsme prohledali."
Vyčkal a pak risknul bluf.
"Nenašli jsme ho na adrese z kartotéky, ale dozvěděli jsme se, že chodí často sem."
"Jak jste se to dozvěděli?" Kling se ušklíbl.
"Máme své metody."
"H-m-m," zamručel Buddy neurčitě.
"Najdeme ho," řekl Kling a pokračoval v blufování. "Dívka ho poznala na snímku. A jakmile ho zatkneme, bude konec."
"Měl už něco ze dřívějšíka?"
"Ne, odpověděl Kling."
V rejstříku nic nemá. Buddie se poněkud předklonil, připraven k odporu.
"Nic nemá, říkáte?"
"Jasně."
"Tak kde jste vzali snímek, podle kterého ho dívka poznala?" zeptal se Buddy a nečekaně se usmál.
"Souvisí to s černou lotynkou," řekl Kling a nedbale si hodil do úst další oříšek.
"No a co?"
"Na ty máme zvláštní kartotéku."
"Na koho?"
"Na polovinu chlapů, spojených s černou lotynkou v tomhle městě."
"Ano?" řekl Buddy.
Jeho oči se zúžily. Bylo jasné, že Klingovi nedůvěřuje a hledá skulinu v jeho slovech.
"Přesně tak," potvrdil Kling. "adresy, snímky, od některých máme i otisky prstů."
"Ano?" znovu řekl Buddy.
"Ano."
"Na co?"
"Čekáme, až to překročí jistou mez."
"Co to znamená?"
"To znamená až provede něco víc, než jen černou lotynku. Něco, za co můžou být zabásnuti a klíč od basy se pak může zahodit."
"Ó," kývl Buddy.
To ho přesvědčilo. V policejních chytristikách se vyznal. Kling se snažil zůstat navenek lhostejný. Vzal si ještě jednu špetku ořechů.
"Cooky tu mez konečně překročil. Jakmile ho chytíme, dívka se na něj podívá - a nazdar! Přepadení s těžkými následky."
"Použil zbraň?"
"Ne, jenom ruce. Ale stejně ohrozil její život."
Buddy pokrčil rameny.

"My ho stejné chytíme," tekl Kling. "Už ho známe, takže je to jen otázka času."

"Asi jo," Buddy znovu pokrčil rameny.

"Potřebujeme ho jen najít, to je celé. Zbytek už je jednoduchá záležitost."

"Někdy najít člověka je věc hodně složitá," řekl Buddy znovu způsobem vzorného žáčka.

"Rád bych vás varoval, příteli," řekl Kling.

"Před čím?"

"Nikomu neříkejte, že jsem tu byl."

"A komu bych to měl říkat?"

"Já nevím, komu to můžete říci, ale radši to neříkejte nikomu."

"Proč bych překážel spravedlnosti?" zeptal se Buddy lehce uraženým tónem, "Jestliže ten Cooky zbil dívku, tak vám přeju, abyste ho našli."

"Cením si vašich citů."

"O čem je řeč." Buddy upřel pohled na vázu s buráky. "To chcete sníst všechny?"

"Zapamatujte si, co jsem vám řekl," reagoval Kling v naději, že to nepřehnal. "Držte jazyk za zuby. Pokud by se tyhle informace rozutekly a přivedlo by nás to na vás..."

"Tady teče jen pivo z píp," odpověděl Buddy a odešel k druhému konci pultu, odkud ho někdo volal.

Kling ještě chvíli seděl, pak se zvedl, vložil si do úst ještě hrst oříšků a odešel.

Na ulici si dovolil úsměv.

Později téhož dne se v obou denících objevil článek. Článek byl kratičký a přehledný, zasutý v různém tiskovém harampádí na čtvrté straně obou vydání. Název byl krátký, ale pozornost upoutával.

SVĚDKOVÉ PŘEPADENÍ SE ZALEKLI

Dva svědkové krutého zmlácení policisty Ronalda Firechilda, které se událo minulou středu 11. října, dnes odmítli identifikovat snímek předpokládaného útočníka.

Snímek byl vyzvednut z policejní kartotéky "černých lotýnkářů" a ukázán ještě jedné oběti téhož podezřelého. Slečna Synthie Forrestová, zotavující se v nemocnici Elisabeth Rushmorové, poznala předložený snímek a vyjádřila, ochotu svědčit proti identifikovanému podezřelému, jakmile tento bude zadržen.

Policistův stav je kritický.

Poručík Peter Byrnes, jehož vyšetřovací odbor 87. oddělení vyšetřuje obě přepadení, komentoval dnes tyto události následovně. "Apatie dvou svědků je hrozná. Policista-pochůzkář je v kritickém stavu od doby své hospitalizace v nemocnici Buena Vista v minulém týdnu. Pokud by zemřel, budeme mít co činit s vraždou. Nebýt slušných lidí jako je slečna Forrestová, v tomto městě by se nepodařilo odsoudit ani jednoho zločince."

Byrnes četl zprávu ve své pracovně. Dočetl a pohlédl na Klinga, zářícího pýchou.

"Firechild je opravdu v kritickém stavu?" zeptal se Byrnes.

"Není," odpověděl Kling.

"A když si to náš hrdina ověří?"

"Ať, si ověřuje. Nemocnici jsem upozornil."

Byrnes kývl a znovu pohlédl na článek. Pak ho odložil a řekl:

"Vypadám teď jako idiot."

KAPITOLA 10

Když se Kling vrátil od poručíka, v pracovně byli Meyer a Carella.

"Jak pokračuješ?" zeptal se Carella.

"Všelijak. Zrovna jsme se dívali, jestli je dobře políčeno."

"Co políčeno?"

"H-m-m," řekl záhadně Kling a odešel.

"Kdy slíbila laboratoř zprávu o těch vitamínových kapslích?" zeptal se Carella.

"Dneska," odpověděl Meyer.

"Kdy dneska? Už táhne na šestou."

"Neotravuj," řekl Meyer, vstal ze židle a šel k přístroji na chlazení

vody. Zazvonil telefon. Carella zvedl sluchátko.
"87. oddělení, Carella," řekl.
"Steve, tady je Bob O'Bryan."
"Co je, Bobe?"
"Jak dlouho ještě mám sledovat toho Nelsona?"
"Kde jsi teď?"
"Vedle jeho domu. Sledoval jsem ho od jeho pracovny k nemocnici a pak taky sem."
"K jaké nemocnici?"
"Presbyteriánské."
"Co tam chtěl?"
"Hergot, lékaři obvykle mají něco společného s nemocnicemi, nebo ne?"
"Jo. Kdy opustil svou pracovnu?"
"Ve dne, když zavřel ordinaci."
"V kolik to bylo hodin?"
"Začátkem třetí."
"A odtud jel přímo do nemocnice?"
"Ano. Řídí malý červený MG."
"Kdy odešel z nemocnice?"
"Před půlhodinou."
"A jel domů?"
"Jo. Co myslíš, třeba už dnes z domu nevyleze?"
"Nevím. Zavolej mi za hodinu, dobře?"
"Dobře. Kde budeš? Doma?"
"Ne, ještě se tu chvíli zdržíme."
"Oukej," řekl O'Bryan a zavěsil.
Meyer se vrátil ke svému stolu s papírovým kelímkem vody. Postavil ho vedle telefonu a vyndal ze zásuvky svého stolu sadu křiklavě barevných kapslí.
"Co to je?" zeptal se Carella.
"Proti nachlazení," řekl Meyer a vyndal jednu kapsli z celofánového obalu.
Pak si ji vložil do úst a zapil ji vodou. Znova se ozval telefon.
"87. oddělení, Meyer."
"Tady Andy Parker, Meyere. Pořád ještě sleduji Kranse, jen o sobě dávám vědět. Je teď v koktejlovém baru s holčkou, ta ti má kozy jak dýně."
"Jaká je to velikost, říkáš?"
"Odkud to mám, hergot, vědět?"
"Dobře, ať ti neuteče. Zavolej mi později, dobře?"
"Jsem utahanej."
"Já taky."
"Ano, ale já jsem opravdu utahanej," řekl Parker a zavěsil.
Meyer položil sluchátko.
"Parker," vysvětloval. "Krans si dává do nosu ve městě."
"To je dobře," řekl Carella. "Nechceš poslat pro jídlo?"
"Nechci."
"Nachlazení a hlad nejdou dohromady, co?" reagoval Meyer.
"Jsem zastáncem matematiky."
"Co tím myslíš?"
"Naši věc. Matematické zákony musí být dodržovány. Nerad vyšetřuji případy, kde se nedodržují pravidla sčítání a odečítání."
"Co se ten Bert tak usmíval, když odcházel?"
"Nevím. Dělá to často," řekl Meyer a pokrčil rameny.
"Mám rád, když dvě a dvě jsou čtyři. Mám rád, když vražda je vraždou."
"Myslíš, že je to sebevražda?"
"Ne. Právě to mám na mysli. Nemám rád, když se sebevražda stane vraždou. Ctím matematiku."
"Na střední škole jsem propadl z geometrie," řekl Carella.
"Ale jdi?"
"No."
"Fakta jsou nesporná," řekl Meyer, "a fakta svědčí o sebevraždě. Ale ten pach kolem se mi nelíbí."

"Pach je podezřelý," souhlasil Carella.
"To je pravda, pach je podezřelý. Smrdí to vraždou."
Ozval se telefon. Sluchátko zvedl Meyer.
"87. oddělení, Meyer," řekl. "Zase ty? Co teď?"
Poslouchal.
"Ano? Ano? Nevím, ověříme si to. Dobře, měj oči na stopkách."
Zavěsil.
"Kdo to byl?"
"Bob O'Bryan. Řekl, že u Nelsonova domu právě zaparkoval modrý Thunderbird, ze kterého vystoupila blondýna. Chtěl vědět, jaké auto má Melanie Geffordová."
"Já nevím, jakým autem jezdí, a ty?"
"Já taky ne."
"Evidence automobilů už má zavřeno, že?"
"Můžeme zavolat službu."
"Pojď, zkusíme to." Meyer pokrčil rameny.
"Nelson je přece přítel rodiny. Proč by ho nemohla navštívit?"
"Ano, já vím," řekl Carella. "Jaký mají telefon?"
"Na, dívej." Meyer otevřel svůj notes. "Pravda je, že tu ještě byla ta historka na večírku u Gefforda."
"Myslíš jejich hádku?" zeptal se Carella a vytáčet číslo.
"Ano, Geffordovy útoky na doktora."
Carella kývl.
"Něco tu je."
"Ale Gefford byl opilý."
"Haló," řekl Carella do sluchátka. "Hovoří s vámi Steve Carella, detektiv druhé třídy, 87. oddělení. Prosil bych o ověření registrace osobního automobilu paní Melanie Geffordové z Lorxview. Dobře, já počkám. Cože? Ne, Geffordová, začáteční písmeno 'G'. Dobře."
Přikryl sluchátko rukou.
"Bob ví, jak vypadá?" zeptal se.
"Odkud?"
"Nojo. Je mi z toho nanic."
Sklouzl pohledem po sadě kapslí, ležící na Meyerově stole.
"Co to bereš za sajrajt?"
"Prý je to dobrý prostředek," řekl Meyer, "lepší než jiná svinstva, co jsem bral."
Carella vrhl pohled na nástěnné hodiny.
"Ještě že je mám brát jen dvakrát denně," řekl Meyer.
"Haló," řekl Carella do telefonu. "Ano, píšu si. modrý Thunderbird z roku 1964. Dobře, děkuji." Položil sluchátko. "Slyšels?"
"Slyšel."
"Zajímavé, co?"
"Velmi zajímavé."
"Co myslíš, že naše Melanie Moudrá chce po našem příteli doktorovi?"
"Třeba se také nachladila," řekl Meyer.
"Třeba." Carella si povzdychl. "Proč jen dvakrát?"
"Cože?"
"Proč je máš brát jen dvakrát denně?"
Pět minut nato už Carella volal poručíka Sama Grossmana domů do Majesty.

Boba O'Bryana Meyer a Carella zastihli na ulici proti Nelsonově domu na Jižní Čtrnácté. Červený MG stál u vstupních dveří, za ním bylo vidět modrý Thunderbird Melanie Geffordové. Meyer a Carella přistoupili k Bobovi, který tam stál hlavu vtaženou mezi ramena a ruce v kapsách. Ihned je poznal a kývl jim na pozdrav.
"Zebe to do morku kostí."
"H-m-m. Ona je ještě tam?"
"Ano. Pokud se nemýlím, patří mu celý dům. V přízemí je vstupní hala, v prvním patře kuchyně a přijímací salón a nahoře jsou ložnice."
"Jak jsi na to sakra přišel?" zeptal se Meyer.
"Světlo v přízemí se rozsvítilo, jakmile žena přijela... Je to paní

Geffordová?"

"Je to ona."

"Ohm," řekl O'Bryan. "a zhaslo téměř ihned poté. Světlo v prvním patře rozsvítily před vašim příjezdem. Starší žena opustila dům kolem sedmé. Zřejmě kuchařka nebo hospodyně, nebo i to i ono."

"Takže tam jsou sami, že?"

"Ano. Světlo nahoře rozsvítily deset minut po odchodu té starší paní. Vidíte tamto malé okénko? Myslím, že je to záchod souhlasíte?"

"Ano, mělo by to tak být."

"Nejdřív se rozsvítilo tam a pak zhaslo, a pak se rozsvítilo velké okno. Jsem si naprosto jist, že je to ložnice."

"Co myslíš, čím se asi teď zabývají?" zeptal se Meyer.

"Já vím, co bych tam dělal," opáčil O'Bryan.

"Proč nejdeš domů?" zeptal se Carella.

"Už mě nepotřebujete?"

"Ne. Jdi si domů, sejdem se zítra."

"Půjdete k němu?"

"Ano."

"Jste si jisti, že mě nepotřebujete na fotky?"

"Che-che," řekl Meyer a následoval Carellu, který už přecházel přes ulici.

Zůstali stát u vstupních dveří. Carella našel zvonek a zazvonil.

Odpověď žádná. Zazvonil znovu. Meyer sešel ze vstupních schodů. rozsvítily se světlo v prvním patře.

"Jde dolů," zašeptal Meyer.

"Jen ať jde," řekl Carella. "Druhý vrah."

"Co?"

"Macbeth, dějství III., výstup 3."

"To tedy jo," zvolal Meyer, když se náhle rozsvítily světlo nad vchodem. Za okamžik se otevřely vstupní dveře.

"Doktor Nelson?" zeptal se Carella.

"Ano?"

Doktor byl překvapen, ale nevoli nejevil. Měl na sobě hedvábný župan, na nohou domácí střevíce.

"Můžeme dál?" zeptal se Carella.

"Víte, zrovna jsem chtěl jít spát."

"Nebudeme vás dlouho zdržovat"

"No..."

"Jste doma sám, doktore?"

"Ano, samozřejmě," odpověděl Nelson.

"Tak můžeme dál?"

"No... no ano. Určitě. Ale jsem velmi unaven a doufám..."

"Vynasnažíme se vás zdržet jen krátce," řekl Carella a vstoupil do domu.

Ve vstupní hale byl gauč a malý stolek. Proti dveřím viselo zrcadlo, police na poštu byla na zdi pod zrcadlem. Nelson je nepozval nahoru.

Strčil ruce do kapes županu, čímž dával hostům na srozuměnou, že dál než do haly jít s nimi nehodlá.

"Nachladil jsem se," řekl Meyer.

Nelson sotva znatelně zvedl obočí.

"Už jsem zkusil všechno," pokračoval Meyer. "Právě jsem začal brát nový lék. Doufám že mi pomůže."

Nelson se zachmuřil.

"Promiňte, detektive Meyere," řekl, "přišli jste sem projednat vaše..."

Carella sáhl do kapsy. Když natáhl ruku k Nelsonovi, měl na dlani černorůžovou želatinovou kapsli.

"Víte, co to je, doktore Nelsone?" zeptal se.

"Vypadá to jako vitamínová kapsle," odpověděl Nelson.

"Mám-li být přesný, je to vitamínová kapsle plexinu, směs vitamínu C a komplexu B, tatáž, kterou bral Stan Gefford."

"Ano, ano," kýval Nelson.

"A když už mám být úplně přesný, je to kapsle z lahvičky vitamínů, kterou měl Gefford doma."

"Ano?" zeptal se zneklidněně Nelson.

Pokoušel se pochopit, kam míří Carella.

"Dnes ve dne jsme poslali lahvičku kapslí poručíku Grossmanovi z naší laboratoře," řekl Carella. "Ani v jedné z nich nebyl zjištěn jed. Jen samé vitaminy."

"Ale já jsem se nachladil," řekl Meyer.

"A nachlazení detektiva Meyera nás přimělo, abychom znovu zavolali poručíku Grossmanovi, jen tak. Domluvili jsme si schůzku v jeho laboratoři, doktore Nelsone. Strávili jsme tam několik hodin. Sam - to je poručík Grossman - nám vyprávěl mnoho zajímavého a rádi bychom znali také váš názor. Chtěli bychom v té věci být co nejpřesnější, protože je tu až příliš mnoho zvláštností. Nebo snad ne?"

"Patrně ano."

"Specifický jed, například, a specifická dávka, a specifický rychlý účinek jedu, a specifická rychlost rozpuštění želatiny, že?"

"Ano, správně."

"Pracujete jako ošetřující lékař v nemocnici presbyteriánů, není-liž pravda, doktore Nelsone?"

"Ano."

"Zcela nedávno jsme hovořili s tamním lékárníkem. Říká, že mají v lékárně strofantin ve formě krystalického prášku, jen tři-čtyři gramy. Zbytek je v ampulích."

"To je velmi zajímavé. Ale jaký to má..."

"Otevřete tu kapsli, doktore Nelsone."

"Cože?"

"Vitaminovou kapsli. Otevřete ji. Má dvě části. Jen do toho. Její velikost je dvounulka, doktore Nelsone. To přece víte, nebo ne?"

"Jak se mně to jeví, je to buď nulka, nebo dvounulka."

"Buďme přesní. Kapsle, obsahující vitamíny, předepsané Geffordovi, je dvounulka."

"Budiž, rozměr dvounulka."

"Otevřete ji."

Nelson si sedl na gauč, položil kapsli na nízký stůl a opatrně oddělil jednu část od druhé. Na stůl se vysypal bílý prášek.

"To je vitaminová směs, doktore Nelsone. Přesně stejná je ve všech tabletkách z Geffordovy lahvičky. Neškodná. Ve skutečnosti, mám-li být přesný, prospěšná. Je to tak?"

"Je."

"Podívejte se ještě jednou na kapsli."

Nelson se podíval.

"Ne, doktore Nelsone, dovnitř kapsle. Vidíte něco?"

"No... zdá se, že je tam další kapsle."

"Ano!" řekl Carella. "Přisahám při všem na světě, skutečně tam je další kapsle. Jak vidíte, doktore Nelsone, je to kapsle číslo t ř i, která se snadno vejde do dvounulky. Tenhle vzorek jsme vyrobili v laboratoři." Vzal větší kapsli ze stolu a vyklepal z ní zbytky vitamínu a menší kapsli.

Ukazovákem Carella oddělil menší kapsli od vitamínu a řekl.

"To je třetí kapsle, doktore Nelsone."

"Nechápu, co tím myslíte."

"Víte, hledali jsme třetí kapsli, protože ta, kterou pozřel u oběda, ho zabít nemohla. A teď, doktore Nelsone, když do menší kapsle dáme dva gramy strofantinu a vložíme ji do větší kapsle, to už by ho zabít mohlo, souhlasíte?"

"Samozřejmě, ale to by..."

"Ano, doktore Nelsone?"

"Zdá se mi, že..., menší kapsle by se rozpustila také velmi rychle. Tím chci říci..."

"Chcete říci, doktore Nelsone, že jestliže se vnější kapsle rozpustí během šesti minut, vnitřní kapsle na to bude potřebovat, řekněme tři, čtyři, pět nebo podobný počet minut. To máte na mysli?"

"Ano."

"Takže to vlastně nic nemění, že? Jed by musel být stejně pozřen před Geffordovým výstupem v televizi."

"Ano, zřejmě je to tak."

"Ale já jsem se nachladil," podotkl Meyer.

"Ano, a bere své kapsle," řekl Carella s úsměvem. "Ale jen dvakrát denně, protože lék se uvolňuje pomalu, po dobu dvanácti hodin. Tomu se říká retardované kapsle, doktore Nelsone. Jsem si jist, že je znáte."

Nelson se pokusil povstat, ale Carella ihned řekl.

"Zůstaňte sedět, doktore Nelsone, ještě jsme neskončili."

Meyer se usmál a řekl.

"Moje kapsle jsou zhotoveny v továrně. Myslím tím, že vyrobit kapsle se zpomaleným účinkem podomácku nelze, souhlasíte, doktore Nelsone?"

"Nejspíš nelze."

"Abychom byli už docela přesní, poručík Grossman řekl, že si sám člověk takovou kapsli vyrobit nemůže. Vzpomněl si na svůj armádní život a na některé lékaře u své jednotky, kteří experimentovali s takzvaným vnitřním povlakem. U vaší jednotky se lékaři takovými pokusy nezabývali, doktore Nelsone? Znáte výraz - vnitřní povlak?"

"Jistěže znám," řekl Nelson a povstal.

Carella se naklonil přes stůl a zatlačil ho za ramena zpátky na místo.

"Vnitřní povlak," spustil Carella, "v souvislosti s touto malou vnitřní kapslí znamená, doktore Nelsone, že když se ta kapsle ponoří přesně na třicet vteřin do jednoprocenního roztoku formaldehydu a pak se vysuší.."

"Co to všechno má znamenat? Proč..."

"... a pak se dva týdny vyčká, aby želatina ztvrdla..."

"Nechápu, o čem to mluvíte!"

"Mluvím o tom, že takto zmanipulovaná kapsle se nerozpustí v žaludečních šťávách po dobu nejméně tří hodin, doktore Nelsone a za tu dobu opustí žaludek. Potom se rozpustí ve střevním traktu ještě po dobu pěti hodin. Vidíte, doktore Nelsone, teď už nemáme co dělat se šesti minutami. Za tu dobu se rozpustí jen ta vnější kapsle. Máme teď co dělat s obdobím od tří do osmi hodin. Máme co dělat s měkkou vnější kapslí a s tvrdou vnitřní, ve které jsou dva gramy jedu. Abych byl přesný, doktore Nelsone, máme co dělat s kapslí, kterou Gefford nepochybně pozřel u oběda toho dne, kdy byl zavražděn."

Nelson odmítavě potřásl hlavou.

"Nechápu, o čem to mluvíte," řekl. "Nemám s tím vším nic společného."

"Ó, doktore Nelsone," řekl Carella, "zdá se, že jsme vám zapomněli sdělit, že lékárna Presbyteriánské nemocnice vede evidenci všech léků, objednaných jejími lékaři. Tyto záznamy svědčí o tom, že v posledním měsíci jste neustále objednával menší dávky strofantinu. Ale neexistují žádné dokumenty o tom, že byste to předepisoval některému z tamních pacientů." Carella se odmlčel. "Teď víme, jak jste to udělal, doktore Nelsone. Nechtěl byste nám povědět, proč jste to udělal?"

Nelson mlčel.

"Tak nám třeba pomůže paní Geffordová," navrhl Carella.

Poodešel ke schodišti na druhém konci haly.

"Paní Geffordová," zavolal, "rače se obléknout a sejít dolů."

Nemocnice Elisabeth Rushmore stála na jižním okraji města, byl to komplex vysokých bílých budov s výhledem na řeku Dix. Z oken nemocnice bylo vidět pohyb lodí, dým, vytvářející černá oblaka, umně provázané mosty, spojující ostrov se Sánds-Speetem, Cums-Pointem a Majestou.

Od řeky studeně táhlo. Navštívil nemocnici už ve dne a zjistil, že návštěvy nemocných končí večer v osm hodin. Teď bylo tři čtvrti na osm, stál na břehu řeky se zvednutým línem, díval se nahoru na osvětlená nemocniční okna a ještě jednou si v mysli přehrával svůj plán.

Nejdřív mu celá ta věc připadala jako laciný policajtský trik. Pozorně vyslechl Buddyho vyprávění o blondětém policajtovi, o tom samém syčákovi, Buddy řekl, že se jmenuje Kling, detektiv Bert Kling. Ale přesvědčoval sám sebe, že je to všechno laciná past, do které se nehodlá chytit.

A přece jen znají jeho jméno, Kling se vyptával na Cookyho. Jak by se mohli jinak dozvědět jeho jméno, kdyby skutečně neměli seznam

chlapů, co jsou ve spojení s černou lotynkou? A cožpak Kling neřekl, že ho nemohli najít na adrese, uvedené v kartotéce? A to zní zcela pravděpodobně. Přestěhoval se před dvěma roky a do kartotéky se mohl dostat i dřív. Mimoto posledních několik dní stejně doma nepobýval, takže ho nemohli najít na adrese prostě proto, že tam nebyl. Takže čert ví, třeba je to pravda.

Ale fotka? Kde mohli sebrat fotku? Jestliže skutečně mají takovou kartotéku, tak třeba mají i jeho fotku. Dobře věděl, že pořád fotografují, nejčastěji, aby zmáčkli chlapy, co jedou v drogách, ale třeba dělají totéž i s lotynkáři. Vídál auta prádelen nebo stěhovací vozy, stojící celý den na jednom místě a naučil se - nikoli bez pomoci dalších lidí - rozpoznávat policajty, fotografující lidi. Takže třeba mají jeho fotku. A třeba ho ta čuba skutečně poznala. A stejně to tu posmrđávalo, příliš mnoho otázek bez odpovědí.

Na většinu otázek se mu dostalo odpovědi, když si přečetl článek v dnešních novinách. Málem ho přehlíd, protože četl noviny od konce, od dostihových výsledků, a teprve pak, že neměl nic na práci, to prolistoval zpátky. Článek potvrdil existenci kartotéky černých lotynkářů, ačkoli ani před tím o tom nepochyboval. Taky mu vysvětlil, proč ho nemohl identifikovat Firechild. Nikdo můžete chtít po umírajícím chlapovi, aby luštil cizí fotky. Nedomníval se, že by zbil toho mizeru až tak moc, ale třeba se zapomněl kontrolovat. Aby si to ověřil, zavola do nemocnice Buena Vista a zeptal se, jak se daří policistovi-pochůzkáři Firechildovi. Bylo mu řečeno, že se i nadále nachází mezi životem a smrtí, takže tohle je taky pravda. A samozřejmě jestliže se ti ubožáci ze Cindyiny práce báli identifikace, tak stav Firechildův vysvětloval, proč se policie mohla opřít jen o Cindy.

Slovo "vražda" ho vystrašilo. Jestliže ten hajzl opravdu chcípne, jestliže ho policie čapne a Cindy řekne, že jo, že je to on, je s ním ámen. Zdálo se mu, že jí všechno pořádně vysvětlil, ale třeba je festovnější, než si myslel. Z jakéhosi divného důvodu v něm tato myšlenka vyvolala vzrušení, myšlenka, že ji nepolekal výprask, že je připravena ho identifikovat a svědčit proti němu u soudu. Vzpomněl si, že stejné vzrušení pocítil po přečtení článku, tak jako teď, když se díval na nemocniční okna a přehrával si v myšlenkách svůj plán.

Návštěvní doba končila v osm to znamená, že mu zbývá přesně deset minut aby se dostal do budovy. Napadlo ho, co když ho nepustí tak krátkou dobu před zavřením dovnitř, a pospíší si ke vchodu. Nad otáčecími dveřmi byl zkosený betonový přístřešek. Nemocnice byla nová, celá z hliníku, skla a betonu. Proklouzl otáčecími dveřmi a hned šel k pultu zprava od vchodu. Žena v plášti - asi sestra, pomyslel si, zvedla hlavu.

"Slečna Cindy Forrestová?" zeptal se.

"Pokoj sedmsetdvacet," řekla žena a podívala se na hodinky.

"Návštěvní doba končí za několik minut."

"Jo, vím, děkuji," odpověděl s úsměvem a vykročil ke zdviži.

Mezi čekajícími na zdviž byl jen jeden člověk v civilním obleku, ostatní měli na sobě bílé pláště. Najednou ho napadlo, co když u jejího pokoje mají policajta. Když to tak bude, prostě odejdu, řekl si. Dveře zdviže se otevřely. Ustoupil stranou, pak zmáčkl tlačítko sedm a všiml si, že jedna ze sester chtěla také stisknout stejné a pak tiše poodstoupila do hloubi zdviže. Dveře se zavřely.

"Já si myslím," řekla jedna ze sester, "že je to psoriáza. Doktor Kirsch říká, že je to otrava krve, ale viděla jsi tu pacientovu nohu? Při otravě krve tohle nebývá."

"Zítra mu udělají analýzy," řekla druhá sestra. "A zatím má vysokou teplotu."

"To je od zánětů v noze. Od otravy."

"Je to psoriáza, tak je to," trvala na svém první sestra.

Dveře se otevřely. Obě sestry vystoupily. Dveře se znovu zavřely. Ve zdviži se rozhostilo ticho. Podíval se na hodinky. Bylo za pět minut osm. Zdviž se zastavila ve čtvrtém patře a pak ještě v pátém. V sedmém vystoupili on a sestra, která chtěla zmáčknout tlačítko. Na chodbě se chvíli zdržel. Přímě před zdviží bylo velké foyer. Za foyerem se nacházela jakási prosklená místnost. Asi solárium, pomyslel si. Zprava a zleva od zdviže

byly prosklené dveře do oddělení. Zleva tři yardy přede dveřmi seděla sestra. Rychle k ní přistoupil a zeptal se.

"Jak se dostanu do pokoje sedmsetdvacet?"

"Rovně," řekla, "máte jen pár minut."

"Ano, vím, děkuji," odpověděl a otevřel prosklené dveře.

Nejbližší pokoj za příčkou byl 700, další 702, a tak usoudil, že 720 je na konci chodby. Pak se podíval na hodinky. Skoro osm. Rychle vykročil podél dveří a uprostřed chodby našel dveře s písmenem "M". Otevřel dveře a hned šel k jedné z kabin, vkročil dovnitř a zamkl se.

Ani ne za minutu slyšel, jak místní rozhlas hlásí, že návštěvní doba skončila. Usmál se, sklopil víko misky, posadil se, zapálil si cigaretu a čekal.

Pánský záchod opustil až k půlnoci. Do té doby se naposlouchal lékařů a pacientů, projednávajících nekonečné nemoci a způsoby jejich léčby. Pozorně naslouchal těmto rozhovorům, které ho bavily a pomáhaly mu trávit čas. Usoudil, že nemůže opustit svůj úkryt, dokud nezhasne světlo na všech nemocničních pokojích. Nevěděl, kdy zhasínají světlo na pokojích, ale doufal, že v deset nebo v půl jedenácté. Pro jistotu hodlal vyčkat do půlnoci. Věděl, že všichni lékaři, kromě službu konajících, do té doby odejdou, takže musí být krajně opatrný, až vyjde na chodbu. Nechtěl, aby ho - byť jen náhodou - někdo spatřil na cestě k Cindyinu pokoji.

Škoda, že tu čubku musí oddělat. Je opravdu pěkná.

Jeden z pacientů močil mezi osmou a půlnocí sedmáctkrát. Zřejmě měl ten chlap něco s ledvinami a pokaždé, když vešel na toaletu, šoupal prezůvkama k pisoáru a klel.

"Ty mizero! Za co sis zasloužil takovou bolest a ostudu?" atd, atp.

Jednou, když tak močil a naříkal, nějaký chlap ze sousední kabiny zařval.

"Proboha Mendele, nech si svoje nemoci pro sebe."

Ten co stál u pisoáru, nato také zařval.

"Kdyby se to tak stalo tobě, Lejbowitzi! Kéž by ti tak ten tvůj vercajk zhníl a odpad a až ho to spláchně kanalizací do řeky. Doufám, že Bůh vyslyší mou prosbu."

Málem se smíchy neudržel, ale místo toho si zapálil další cigaretu a podíval se na hodinky. Zajímavé, kdy už dají pokoj ti idioti a co bude mít na sobě Cindy. Pořád si ještě pamatoval, jak se svlékala té noci, kdy ji zbil, stále si ještě pamatoval její nahotu - a tady své myšlenky vypnul. Na to myslet nesmí. Musí ji dnes oddělat, pryč s takovými myšlenkami - a přece jen, zatímco ji bude odkrouhávat, třeba se to podaří, jako onehdy, třeba až znovu ucítí pod sebou její hladké a tvrdé břicho, dokáže to jako tenkrát. O půlnoci bylo na pánské toaletě ticho.

Odemkl kabinu, vykročil kolem pisoárů ke dveřím, pootevřel je a vyhlédl na chodbu. Podlahy byly natřeny jakousi lesklou asfaltovou hmotou, klapání podpatků po ní bylo nemálo slyšet, což ovšem bylo dobře. Slyšet, jak chodbou prošla sestra a pak znova všechno utichlo. Vyšel na chodbu a vykročil do její hloubi, zleva a zpráva míjel čísla 709, 710, 711, 714, 715, 716...

Šel kolem pokoje 717, když se jeho dveře otevřely a na chodbu vyšla sestra. Překvapením na moment oněměl.

Zastavil se a bleskově přemýšlel, zda ji má praštit. A pak z neznámé hloubi uslyšel svůj sotva poznatelný hlas.

"Dobrý večer, sestro."

Jeho hlas zněl neobvykle klidně a přívětivě. Sestra na něj pohlédla a odpověděla.

"Dobrý večer, doktore," a odešla po chodbě.

Neotočil se za ní pohledem. Došel k pokoji 720, rychle otevřel dveře a vkročil dovnitř.

Pokoj osvětloval jen slabý měsíční svit, pronikající oknem za postelí. Viděl obrysy jejího těla pod dekou, strmou křivku boku. Deku měla přitaženou tak, že za slabého měsíčního svitu mohl rozeznat jen její blondaté lokny. Znovu, jako té noci, co ji bil, pocítil vzrušení. Připomněl si, nač sem přišel, ta holka ho může dostat na elektrické křeslo. Jestliže Firechild zemře, obvinění téhle holky bude stačit. Hluboce vydechl a postoupil k ní. V pološeru jí přiložil ruce na krk a zašeptal.

"Cindy!"

Chtěl, aby se mu, až bude umírat, dívala do očí. Sevřel prsty.

Nečekaně se posadila. Dvě mohutné pěsti se mihly vzduchem. Široce rozevřel oči.

"Překvápko," řekl Bert Kling a praštil ho do obličeje.

KAPITOLA 11

Detektivové nejsou básníci a v rozbité hlavě se jambický pentametr nenajde.

Kdyby byl Meyer William a Shakespeare k tomu, možná by věřil, že "lásky je jako dým, stoupající k nebi se vzdechy", ale nebyl William Shakespeare. Kdyby Steve Carella byl Henry Wodsworth Longfellow, věděl by, že "lásky se vždy zabývá sama sebou", ale bohužel, jak je vám známo, nebyl Henry Wodsworth Longfellow - byť i měl strýce Henryho v Red-Banku ve státě New Jersey. Kdyby kdokoli z našich dvou hrdinů byl Buckingham, nebo Ovidius, nebo Byron, třeba by si i uvědomili, že "lásky je sůl života" a "věčný zdroj strachu a neklidu" a "rozmarňá síla", ale nebyli to básníci, byli to pouze profesionální policisté.

Dokonce jako profesionální policisté by dokázali ocenit Homérův názor (z kresleného filmu se stejným názvem), který v překladu Nikose Konstantise zní takto. "Ten, kdo mocně miluje, neméně mocně nenávidí". Ale ten kreslený film neviděli a knihu nečetli, co byste ještě chtěli od policajtů?

A přece by vám mohli vyprávět mnoho příhod o lásce, to nepochybujete. Měli příležitost vyslechnout příběhy lásky od stejného člověka, a třeba těch vyprávěčů bylo i víc. Nemyslete si, že nevědí, co je to zač - ta láska. Ještě jak vědí. Láska je sladká, čistá, nádherná, láska je velkolepá. Což nemilovali své matky a své otce a další své příbuzné? Což nelíbali poprvé své dívky, když jim bylo třináct a čtrnáct let, cožpak to není láska? Samozřejmě, že je to láska. A cožpak nemilovali své rodiny, své manželky a své děti? Takže povídat jim o lásce nemělo cenu, všechno o ní věděli. Tak je to.

"Milujeme se navzájem," řekl Nelson.

"Milujeme se navzájem," řekla Melanie.

Seděli v nočním tichu vyšetřovacího odboru a diktovali své přiznání policejním stenografům, seděli za různými stoly, jejich prsty stále ještě měly na sobě stopy sejmutých otisků. Meyer s Carellou poslouchali klidně, mlčky, trpělivě - všechno to už slyšeli dřív. Ani Nelson, ani Melanie si zdá se neuvědomovali, že v deset ráno je policejní anton odveze z oddělení k soudu, kde proti nim bude vzneseno obvinění a pak - že budou umístěni v různých samotářkách. Pokud by se jim mělo věřit, setkávali se tajně přes rok, ale zdá se, že nechápali, že před soudem jeden druhého nespátří a později třeba vůbec ne.

Carella a Meyer pozorně naslouchali historii jejich lásky.

"Nelze odsuzovat lásku," citoval Nelson pozměněný výrok jiného člověka. "Ta věc mezi mnou a Melanií vznikla sama sebou. Žádný z nás to nechtěl, žádný z nás to nepřivolaal. Stalo se a hotovo."

"Stalo se a hotovo," řekla Melanie za sousedním stolem. "Dobře si vzpomínám, kdy. Jednou večer jsme seděli v Carlově autě a čekali, až se Stan odlíčí a budeme moci společně povečeřet. Carlova ruka se dotkla mé a hned nato už jsme se líbali. Brzy jsme se do sebe navzájem zamilovali. Tak se to alespoň zdá mně."

"Zamilovali jsme se do sebe navzájem," řekl Nelson. "Pokoušeli jsme se to zastavit. Věděli jsme, že je to hřích. Ale když jsme se přesvědčili, že zastavit to není v našich silách, šli jsme za Stanem, všechno jsme mu řekli a prosili jsme ho, aby povolil rozvod. Bylo to hned po incidentu na večírku, kdy se mne pokoušel udeřit. Minulý měsíc, v září. Řekli jsme mu, že se milujeme a že Melanie chce rozvod. Rozhodně to odmítl."

"Zdá se mi, že se to o nás domýšlel dávno," řekla Melanie. "Tvrditeli, že změnil svou závět, tak to znamená, že to udělal právě z toho důvodu. Patrně věděl, že spolu chodíme. Měl velmi vyvinutý jemnocit. Tušil, že něco nehraje dlouho před tím, než mu to bylo řečeno."

"Myšlenka zabít ho napadla mne," řekl Nelson.

"Ihned jsem souhlasila," dodala Melanie.

"V minulém měsíci jsem začal objednávat strofantin v nemocniční lékárně. Znáš tamního lékárníka, často ho navštěvuji, když něco potřebuji pro nemocnici nebo pro mou soukromou praxi. Přijdu k němu a řeknu. „Ahoj Charlie, potřeboval bych penicilin“ a on mi ho samozřejmě vydá, protože mne zná. Totéž jsem dělal se strofantinem. Nikdy jsem mu neřikal, nač ho potřebuji. Zdá se mi, že se domníval, že ho беру pro svou soukromou praxi mimo nemocnici. Každopádně se mne na to nikdy neptal, a proč taky?"

"Carl připravil kapsli," řekla Melanie. "Ve středu u snídani, když si Stan vzal své vitaminy, vyměnila jsem zbylou kapsli za jinou, tu s jedem. U oběda jsem se přesvědčila, že ji spolkl a zapil vodou. Věděli jsme, že se rozpustí v rozmezí tří až osmi hodin. Nechtěli jsme, aby zemřel zrovna před kamerou, ale to ani nebylo důležité. Důležité bylo, že v tu dobu nebudeme poblíž. Že s tím nebudeme mít nic společného."

"A přesto," řekl Nelson, "jsme chápali, že podezření padne především na mne. Koneckonců jsem lékař a mám přístup k lékům. Tu možnost jsme předvíдали a rozhodli se, že právě já budu předpokládat otravu a právě já navrhnou pitvu."

"Také jsme usoudili," řekla Melanie, "že by bylo dobré, kdybych sama poukázala na Carla. A až zjistíte, jakým jedem byl zavražděn Stan - mám na mysli jeho rychlý účinek - a že Carl během show byl doma, automaticky ho vyloučíte z okruhu podezřelých. Takhle jsme to mysleli."

"Milujeme se navzájem," řekl Nelson.

"Milujeme se navzájem," řekla Melanie.

Když umlkli, seděli potichu a klidně. Policejní stenografové jim ukázali protokoly a oni podepsali množství kopií, a pak Adolf Miscoło vyšel z kanceláře, navlékl jim pouta a odvedl je dolů, do vyšetřovacích cel.

"Jedna kopie je pro nás, jedna pro poručíka a jedna pro odbor vyšetřování vražd," řekl Carella svému stenografovi.

Stenografista sotva kývl. Také to všechno slyšel nejednou. Nic nového o lásce a vraždách se mu říci nemohlo. Nasadil si klobouk, potřebný počet podepsaných přiznání položil na stůl vedle pultu a odešel. Když měl zavřené dveře vyšetřovací místnosti, bylo slyšet tlumené hlasy

"Proč jsi ji zbil?" zeptal se Kling?

"Nikoho jsem nezbil," řekl Cooky. "Mám tu dívku rád."

"Cože?"

"Mám ji rád, copak jsi hluchej? Mám ji rád od první chvíle, co jsem ji uviděl."

"Kdy to bylo?"

"Koncem léta. V srpnu. Bylo to na Stemu. Zrovna jsem vybral sázky v cukrárně na rohu, šel jsem kolem Pokerina, co je uprostřed bloku a napadlo mě, třeba tam zajdu jen tak se profláknout, rozumíš? Chlap zvenčí vychvaloval hry a tak jsem si ho chvíli poslechl. Pak jsem nakouk dovnitř, byla tam dívka v tmavozelených šatech, sklonila se nad stolem a házela koule, už nevím co jí padlo."

"Dobrá, a co potom?"

"Vešel jsem."

"Pokračuj."

"Co ode mne chceš?"

"Chci vědět, proč jsi ji zbil."

"Vždyť jsem ji nezbil, kolikrát ti to mám říkat!"

"Kdo byl večer v té posteli, mizero?"

"Nevím, kdo byl v té posteli. Nech mě na pokoji. Nic proti mě nemáš. Co myslíš, že jsem nějaké ubryndanej zelenáč?"

"Ano, myslím si, že jsi ubryndanej zelenáč," řekl Kling.

"Co se událo v ten večer, když jsi ji spatřil?"

"Nic. Byl s ní nějaký kluk, takovej voháknutej. Pozoroval jsem ji, to je všechno. Nevěděla, že ji pozoruju, ani nevěděla, že vůbec existuju. Když odešli, šel jsem za nima a zjistil jsem, kde bydlí a od té doby jsem sledoval každý její krok. To je všechno."

"To není všechno."

"Řek jsem, že je,"

"Dobrá, počítej si to, jak chceš, chytráku," řekl Kling. "Stejně ti přisílíme všechno, neměj pochyb."

"Říkám ti, že jsem se jí prstem nedotkl. Přišel jsem za ní do práce a dal jsem jí vědět, to je všechno."

"Cos jí dal vědět?"

"Že je moje holka. Že tedy nemá s nikým chodit a nikoho nemá vidat, že je moje, kapišto? To je to jediné, kvůli čemu jsem tam šel - abych jí to dal vědět. Vůbec jsem nechtěl tuhle patálii. Chtěl jsem jí jen říct, co od ní očekáváme, to je všechno."

John "Cooky" Cacciatore svěsil hlavu. Okraj klobouku ukryl před Klingem jeho oči.

"Kdyby každý dělal svou věc, všechno by bylo normální."

Ve vyšetřovacím odboru se rozhostilo ticho..

"Mém tu holku rád," řekl a pak zavrčel. "Ty jsi mě, hajzle, dneska málem zabil."

Ráno nastane vždy.

Detektiv Bert Kling přišel ráno do nemocnice Elisabeth Rushmorové a požádal, aby mu dovolili navštívit Cindy Forrestovou. Věděl, že návštěvy v tuto dobu nejsou povoleny, ale byl detektiv ve službě a požádal o výjimku. Protože všichni v nemocnici věděli, že je to ten policista, který včera večer přemohl v sedmém patře zločince, nebylo třeba zvláštního vysvětlování. Povolení dostal bezodkladně. Cindy seděla na posteli. Když Kling vstoupil, otočila se a mimoděk si začala uhlazovat své krátké světlé vlasy.

"Zdravím vás," řekl.

"Vítejte."

"Jak se máte?"

"Normálně." Dotkla se očí. "Opuchlina je pryč?"

"Ano."

"Ale modřiny ještě ne?"

"Zatím ne. Ale stejně vypadáte pěkně."

"Díky." Cindy se odmlčela. "Včera...moc vám včera ublížil?"

"Ne."

"Opravdu?"

"Je to hnusný chlap."

"Ano, já vím."

"Dají ho do vězení?"

"Ano. Dokonce bez vaší svědecké výpovědi. Přepadl policistu."

Kling se usmál. "Pokusil se mě zardousit. A to je pokus o vraždu."

"Já..., já se toho člověka hrozně bojím," řekla Cindy.

"Tuším to."

"Ale..." Polkla. "Kdyby to pomohlo, já... já jsem ochotna svědčit u soudu. Jestli je to potřeba."

"Já nevím," řekl Kling, "to nám řeknou na prokuratuře."

"Dobře," řekla Cindy a odmlčela se.

Do okna proudil sluneční svit a zlatil její světlé vlasy. Sklopila oči. Její ruka nervózně mačkala deku.

"Jediné, z čeho mám strach...to je, když vyjde z vězení."

"Postaráme se o to, abyste měla ochranu," řekl Kling.

"H-m-m," řekla Cindy. Zdálo se, že ji to nepřesvědčilo.

"Já... já se osobně přihlásím jako vaše stráž," řekl Kling a zrozpačitěl.

Cindy k němu pozvedla zrak.

"To je... od vás velmi milé," řekla pomalu.

"No..." pravil a pokrčil rameny.

Místnost zaplavilo ticho.

"Včera večer se vám mohlo něco stát," řekla Cindy.

"Ne. Žádné nebezpečí nehrozilo."

"Mohlo," trvala na svém ona.

"Čestně, že ne."

"Ano," řekla ona.

"Přece se nebudeme zase hádat?"

"Ne," řekla a rozesmála se, pak svažila tvář a dotkla se obličeje.

"Bože, ono to pořád bolí."

"Ale jen když se smějete, že?"

"Ano," řekla a znova se rozesmála.
"Kdy vás propustí?" zeptal se Kling.
"Nevím. Snad zítra. Nebo pozítří."
"Protože jsem si myslel..."
"Co?"
"No...."
"Oč jde, detektive Klingu?"
"Vím, že jste dívka zaměstnaná..."
"Ano?"
"A obvykle jídáte doma."
"Správně," řekla Cindy.
"A na veřejnost chodíte jen v doprovodu."
Cindy vyčkávala.
"Myslel jsem si..."
Čekala.
"Myslel jsem si, že třeba byste někdy se mnou povečeřela. Až vás samozřejmě propustí z nemocnice." Pokrčil rameny. "Chci říct, že platím já," skončil Kling a zmlkl.
Cindy hned neodpověděla. Usmála se a řekla.
"Mileráda." A skoro hned nato. "Kdy?"